

BLIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

N:o 1.

Redaktionens
adress:
Tranås.

Lördagen 2 November.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

1901.

Blixten.

Tidning till nytta och nöje för alla, utkommer från 1 oktober 1901 med ett nummer i veckan.

Blixten

vill vara en tidning för hemmet och familjekretsen i ordets rätta bemärkelse och kommer därför att innehålla god, lärorik och underhållande läsning passande för familjens alla medlemmar.

Af innehållet må nämnas:

Redogörelse för märkliga uppfinningar inom alla områden. Uppsatser och praktiska råd inom jordbruket, boskapsskötseln och mejerihandteringen. En särskild avdelning för hushållet och köket. Berättelser, skizzer och noveller af framstående författare. Gåtor, Charader, Rebus, Fireringsbilder, m. m. m. m.

Med ett ord:

Blixten

vill söka göra sig omtyckt och läst af alla, hög och låg, stora och små. Prenumerationspriset för helt år blir 1 kr. 50 öre postarvodet inberäknadt.

„Blixtens“ gratisbilaga!

För att göra tidningen ännu värdefullare hafva vi beslutat att som gratisbilaga till BLIXTENS prenumeranter lemna en alldeles ny för BLIXTEN särskildt utarbetad, praktisk och för hvar man så godt som outhärlig

Juridisk Rådgivare och Formulärbok

hvilken kommer att åtfölja BLIXTEN med ett 16-sidigt häfte i månaden. Denna bok kommer att innehålla, förutom en för hvar man lättfattlig utredning af vår svenska lag, praktiska formulär, enligt hvilka hvem som helst kan själf uppsätta sina ansökningar, köpebref, kontrakter m. m. utan att dertill behöfva anlita någon jurist och derigenom bespara sig, de dermed förenade, oftast stora både besvär och kostnader.

Denna bok, som i bokhandelspris kommer att betinga ett pris af cirka 5 kronor, erhåller hvar prenumerant på BLIXTEN gratis!

För att genast från början erhålla största möjliga spridning för vår tidning hafva vi derjemte beslutat att, för dem som prenumerera på BLIXTEN från 1 okt. till årets slut med endast 50 öre (postarvodet inberäknadt), anordna en

Stor Pristäfling

i hvilken alla kunna deltaga och hvarvid högsta priset utgör

100 kr. kontant

Försumma därför ej att genast å närmaste postanstalt prenumerera på BLIXTEN från 1 oktober till årets slut med

Endast 50 öre

då alla här uppräknade fördelar erhållas. Rekommenderande vår tidning till det bästa teckna vi Tranås i September 1901.

Redaktionen af BLIXTEN.

Prenumerantsamlare antagas!

BLIXTENS pristäflan!

I afsigt att genast från början erhålla så stor spridning för vår tidning som möjligt anordna vi för våra prenumeranter en pristäflan i hvilken komma att utdelas 3:ne pris.

1:a priset 100 kr. kontant.
2:a » 25 » »
3:e » 10 » »

Gissa huru många vanliga gula kokärter rymmas i en tredjedels liter butelj [en vanlig s. k. kvartersflaska] och insänd uppgiften jemte prenumerationskvitto till BLIXTENS redaktion under tiden mellan den 1:e och 15 December i år.

Vi hafva fyllt en likadan flaska ända upp till korken med gula ärter, försett den med vårt sigill samt öfverlemnadt den i förvar hos 2:ne ojäfviga personer. Vid täflingsuppgifternas öppnande kommer innehållet att i 2:ne vittens närvaro räknas.

Första priset tilldelas den af de täflande som gissat rätt; andra priset tilldelas den, som gissat det närmast rätta antalet; tredje priset tilldelas den, som gissat det dernäst närmast rätta antalet.

Skulle ingen rätt lösning inkomma delas första priset i 2:ne pris å hvardera 50 kronor, som tilldelas dem som insänt de tvenne närmast rätta lösningarne.

Skulle flera lika lösningar inkomma tilldelas priset den bland dessa, som först kommit redaktionen tillhanda, för hvilken orsak alla lösningar numreras i den ordning de inkomma.

För att ega rättighet deltaga i denna pristäflan erfordras endast att hafva prenumererat på BLIXTEN från 1:a oktober till årets slut med

Endast 50 öre

samt att insända postens prenumerationskvitto till oss samtidigt med lösningen.

Alla lösningar torde å kuver-

tet, jemte adressen, förses med påskrift »Pristäflan» samt insändas under tiden emellan den 1—15 Dec.

Vi inbjuda till flitigt deltagande i täflingen och teckna

Högaktningsfullt

Redaktionen af „Blixten“
Tranås.

Allmänna

Lifförsäkringsbolaget

Vasagatan 10, Stockholm.

Nya liffförsäkringsmetoden af år 1900

Reform

framstår fullt jämbördig med de äldre liffförsäkringsmetoder, som fortfarande utöfvas af bolaget.

Om REFORMS särskilda fördelar lemnas villigt upplysning af bolagets ombud. (G. 110652.)

Kubikerings-Tabellen

för fyrkantigt, rundt och sågadt virke af K- S., är utkommen.

Pris: häftad 50 öre.

Återförsäljare erhålla hög rabatt. 1 ex. som prof erhålles franco mot insändande af 50 öre i frimärken från

A. Stigells Förlag,
Tranås.

Svärdottern.

»Jo, ser du Anna,» sade Regina till sin kusin fru Ling, som var kommen för att helsa på henne i Wien. »När man har tjänat så länge i ett och samma hus, så blir det, som om man hörde till familjen. Hon är snäll och god min nådig fru, ja riktigt hjertegod, men det är synd att kalla henne svag. Hon har förvaltat sin förmögenhet som en man och jag har har aldrig sett henne gråta. Hon bär alltid huvudet högt, och hon kunde både

bjuda och befalla, men en svag punkt hade hon likväl och det var hennes son Karl». »Ack, han var ju också så vacker, kärleksfull och god. Hvar gång han kom hem från skolan var hans första ord: »Hvar är mor?» och så flög han i hennes armar, tog henne ömt om halsen, och kysste henne, så att hon knappast kunde andas. Och rask och flitig var han, kort sagt en utmärkt gosse, som en mor nog kunde vara stolt öfver.

Ja, så blef han stor och vuxen. Han fick plats i departementet och steg hastigt i graderna. Och ständigt var han samme älsklige son. Om kvällarne satt han hemma hos sin mor, läste högt och höll henne sällskap.

Hon ville hafva första platsen i hans hjerta, och hon ville icke dela den med någon. När han emellanåt talte med mig om att han väl en gång kom att gifta sig, så förstod jag att den tanken förekom henne obegriplig.

Han sade visserligen ganska ofta: »Om min son gifter sig med en rik och vacker ung flicka, som han älskade, så sknlle jag af hela mitt hjerta glädja mig öfver hans lycka», men det var bara ett talesätt, ty äfven den rikaste och vackraste unga flicka skulle aldrig hafva förekommit henne rik och vacker nog till hennes Karl.

Sjelf kurtiserade och roade han sig med de unga damerna, men mera blef det heller icke. Men hans tid kom nog till sist, kan du trol

Han gick och förälskade sig i en tjensteflicka — tänk dig, en tjensteflicka!

Jag var kokerska i huset och kammarjungfrun blef sjuk, och då kom Maria för att hjälpa till. Hon var ett stackars oäkta barn, och sedan hon blef femton år hade hon varit hos främmande människor.

Hon hade ett älskligt, litet ansigte och ett fint väsen, så att min fru var i början riktigt intagen i henne, men då hon fick ögonen öppna för, att unge herrn behandlade helt olikt mot de andra tjänarne, måste hon strax flytta.

Det stackars barnet grät hela tiden, medan hon packade sin koffert, och jag försökte tala reson med henne.

»Du måste försöka slå honom ur dina tankar», sade jag »ty du vet ju att det aldrig kan bli något af i alla fall. Gifta sig med dig, det kan han icke, och du vill väl icke att det skall gå på samma sätt med dig som med din mor».

»O, nej, nej», försäkrade hon, »om jag bara icke hölle så gräns-löst af honom. Du kan icke tänka dig Regina, hur tungt det kännes

att öfvergifva den man, som man älskar».

»Nå ja, det kan vara tungt, men man dör icke däraf,» svarade jag.

»Det vore nog icke det värsta», mente hon.

Hon flyttade, och allt såg ut att bli som förr.

Men den unge herrn ville nog icke släppa Maria, de både skrefvo till hvarandra och råkades. Detta fick min fru veta, och då blef det ett häftigt uppträde mellan henne och sonen.

Genom den stängda dörren hörde jag med egna öron att han skrek till sin mor:

»Säg intet ondt om Maria! Jag tål icke höra ett kränkande ord om min förlofvade, och detta allra minst af dig!

Då visste jag nog hur det skulle bli.

Nästa dag reste han ifrån oss, och vi visste icke hvar han bodde, men min fru hvarken grät eller klagade, utan hon bar sitt hufvud lika högt som förut.

Han gick till och från sin mor och talade med henne, han skref till henne, han tiggde och bad, men hon förblef obeveklig.

»Gör hur du vill, men denna kvinna skall aldrig komma öfver min tröskel», var hennes sista ord till honom.

Hon var icke närvarande vid vigseln, och då de två kommo till baks från bröllopsresan och ville hysa på henne, tog hon icke emot dem, och sedan sågo vi aldrig mer till unge herrn. Det var en ledsam tid. Det var så tyst och stilla i huset, och hon tänkte visst bara på honom både dag och natt. Den förnämsta och vackraste hade kanske icke i hennes ögon varit god nog åt honom, och nu hade han tagit en ung tjänsteflicka, som icke en gång hade sin fars namn.

Min stackars nådig fru! Hon grämde sig förfärligt. Och det var icke underligt att hon blef sjuk till slut.

Influensa, sade läkaren.

Ja, gerna för mig! Jag tror det var sorg och grämsel. Hon ville icke blifva frisk igen, hon ville dö, och därför blef hon sämre för hvarje dag.

En kväll kom en sådan ångest öfver mig.

»Här ligger hon och dör,» tänkte jag, »och sonen vet icke ens att hon är sjuk. Hon påstår nog att hon icke mera vill veta af honom, men sådant säger man endast. Jag måste låta honom veta att hon är sjuk.»

Dermed smög jag mig i all hemlighet bort för att uppsöka det unga paret

De sutto just vid aftenbordet då jag kom, och jag hade knappast hunnit utträtta mitt ärende, förrän båda sprungit upp och sågo på hvarandra.

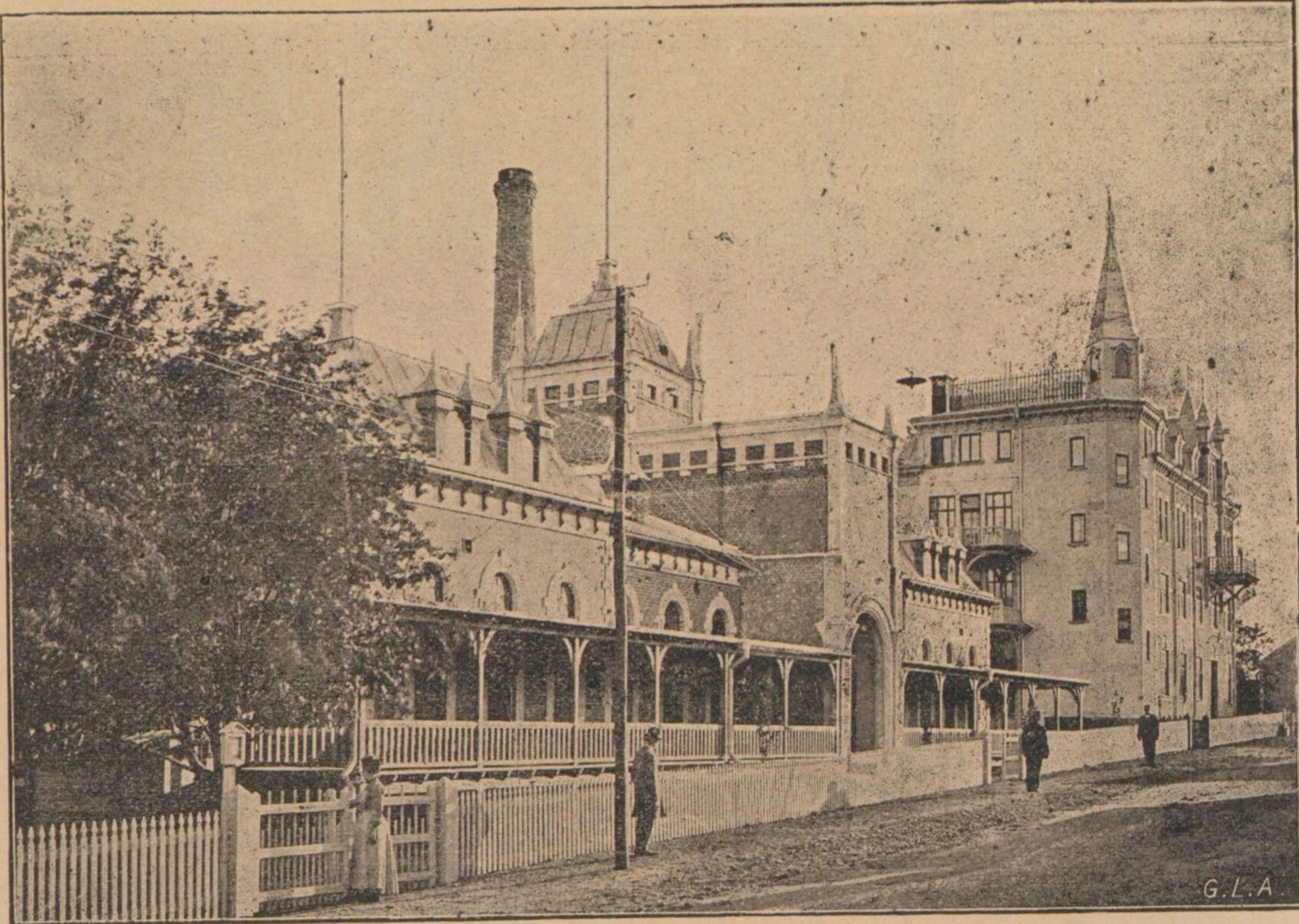
»Får jag lof att följa med frågade Maria.

»Ja, svarade han, och vi gingo alla tre.

Och så — ja så inträffade det förunderliga.

Maria tog strax hela världen om den sjuka på sig. Hon såg nästan ut som en barmhärtighetssystem med det stora, hvita förklädet och den lilla, hvita mössan på det ljusa håret. Och så hennes lätta gång och hennes mjuka stämma.

Och hur väl hon förstod den sjukas minsta önskan. Och denna kärleksfulla blick! Den lilla stackaren kämpade af hela sin

Tranås Vattenkuranstalt.

som nu snart ett år varit i verksamhet, har under sin korta tillvaro varit ganska talrikt besökt och af kurgäster, som anlitat den, erhållit endast de bästa loford. Anstalten, i allt förstklassig, är vackert belägen vid Tranås lifliga och i starkt framåtgående stadda köping. Kallvattenbehandlingen sker efter Kneipps välkända metod, men derjemte serveras alla slags varma och medikamentösa bad, sjukgymnastik och massage samt härdningskuror. En nyhet, som kommer att införas vid anstalten, är behandling med doktor Reitlers varmluftsapparater mot gikt, reumatism och en del nervösa åkommor m. m. Med dessa apparater har, å de platser der de förut användts ernåtts förvånande goda resultat. Anstalten har eget förstklassigt hotell med 33 gästrum samt stora och rymliga matsalar och kafé. Afgifterna äro mycket billiga: i 1:a klass 35—40 kr. pr vecka i ett för allt (läkare, bad, rum, vivre), 2:a klass 18—20 kr. pr vecka i ett för allt. Läkare är doktor Adolf Kuylenstierna och kamrer löjtnant A. Åstrand. Alla förfrågningar ställas till kamrerarekontoret.

Vår bild visar badanstalten med hotellet i bakgrunden.

själ, för att vinna den gamla sjuka kvinnans kärlek.

Alltid uppmärksam, alltid tålig! Och hur rörande glad hon var, då det började blifva bättre med den sjuka!

»Det är ju hans mor», sade hon en gång till mig. Männe en förnäm fröken skulle ha haft så lätt för att glömma och förlåta?

Så kommer jag en dag in i sjukrummet, och då ligger Maria på knä framför sängen och frun håller omkring henne med begge armarne, och trycker sitt ansigte mot Marias kind, och de gråto båda två.

Då smög jag mig ut igen, och jag gick ut i köket och grät jag också.

Min kära fru blef frisk och kry igen, och nu har hon två barnbarn, som kunna göra med henne hvad de vilja, och med gamla Regina också förresten.

Och sin svärdotter älskar min nådig fru lika mycket som sonen och det vill icke säga så litet.»

HAN FICK KVITTO. Ett par gamla vänner, Motander och Kulle, brukade alltid munhuggas, då de träffades. En dag, då de möttes, yttrade Kulle:

— Vet du, Motander, hvad jag alltid kommer att tänka på, hvar gång jag ser dig! Jo, då kommer jag alltid att tänka på mor mins lille gris, som livar gång gårdsgrinden stod öppen sökte lista sig in på gården, ty mor min ropade då åt mig och bror min: Motander.

Motander: — Vet du, hvad jag alltid kommer att tänka på, när jag får se dig?

Kulle: — Hvad är det då?

Motander: — Jo, då kommer jag alltid att tänka på hvad en kulle kallas för nere vestergyllen.

Kulle: — Nå hvad kallas den för der?

Motander: — Jo, en knöl på jorden.

Sprid "BLIXTEN."

Pärilan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

1:a kapitlet.

»Ah, Archibald, hvilken förskräcklig natt. Hör hvilken storm och hur sjön ryter. Det kommer mig att skälva»

Lady Grant skalf, då hon uttalade dessa ord. Hon flyttade sig närmare den flammande brasen och lyfte sina stora milda ögon tankfullt mot sin man. Han smålog lugnande och lade sin hand kärleksfullt på det gyllene hufvud, som han älskade så mycket.

»Jag tycker icke om St. Vedas om vintern, Archibald, här är ett så vildt och ostadigt haf. Vintern i St. Malo var sommar i jämförelse med detta».

»Det är icke alltid så vildt, Lilian; du har alltid beundrat solljusets glans på det stilla hafvet äfven under St. Vedas skugga. Men du skall nog blifva förtrolig med våra stormar, min älskade, och lära att älska St. Vedas i alla dess olika tillstånd lika som jag gör».

»Det är mycket storartadt att se stora vågor, liknande berg, skölja upp mot vår mur, Archibald; men emellanåt isynnerhet om natten, när jag icke kan sova, tänker jag på hur fruktansvärdt det skulle vara, om vårt hus skulle blifva undergrävt.»

Archibald smålog emot sin

hustrus underliga föreställningar. Hon var mycket ung och var uppfödd på det sydliga Frankrikes soliga kuster. Det var icke underligt då, att hon fann den barska skotska kusten skräckinjagande i synnerhet i dess nuvarande vilda utseende. Hon hade lefvat under blå himmel, ibland blommor och solsken hela sin ungdom, ända tills hennes kärlek till den unge trofaste herren af St. Vedas hade bragt henne att följa honom till hans nordliga hem. Archibald Grant af St. Vedas, Sir Archie, som hans folk kallade honom, var väl värd all tillit och kärlek. Han var af ädel familj; rättfram, djerf, ädelmodig och varmhjertad nästan så att det var för mycket. Grant af St. Vedas hade alltid gifvit bort med kunglig hand. — Men huset hade också sina mörka sidor; det hade också haft sina besvärliga tider; men under allt sådant hade dess anseende förblifvit lika stort. Det hade alltid funnits en sir Archie i St. Vedas. Fiskarne i Orr's hamn, det lilla fiskläget vid foten af klippan, kunde icke minnas den tid då det icke funnits en sir Archie, som delat deras sorger och deras glädje, som ersatt dem deras förlorade båtar och sönderrifna garn, och äfven hjälpt dem mot annan skada, som vinterstormarne hade åstadkommit, och att utsträcka en hand, som aldrig var tom, mot enkor och faderlösa, när hafvet bragte sorg.

St. Vedas var ett af stormarne illa medfaret kastell, byggt på den branta sluttningen af en stor klippa, hvaremot vågorna ständigt oroligt bröto sig. De vackra fönstren i kastellet och tornen erbjödo en praktfull utsigt: *Firth of Forth* i hela dess

utsträckning och derbakom den långa, långa stormuppfyllda Nord-sjön. I sommarens solsken var den gula stranden och de talrika fisklägena på Fifeshirekusten alltid lika vackra. Lillian Grant kunde ofta stå i kastelets fönster, sådana dagar och finna en viss likhet emellan denna sträfvast kust och den i hennes hemland, som hon älskat så högt i sin barndom.

Han kände bäst igen St. Vedas i dess vildare stämningar.

Våren, sommaren och den tidigaste hösten delade hon mellan London och St. Malo. På det sista stället bodde hennes sjukliga moder, som var enka, och hvars lif beröfvats sitt sista solsken då Archibald Grant drog åstad med hennes barn. Om helsen hade tillåtit det, skulle lady Grants moder haft sitt hem hos sin son och dotter, ty i Archibald hade hon funnit en son.

Två barn hade sett dagens ljus på St. Vedas, en son, som allaredan sprang omkring, och en liten dotter, några månader gammal.

»Låt oss gå upp i tornet Lillian, och se på stormens konung i sitt hela majestät», sade sir Archie i det han till sist bröt tystnaden. »Vinden har tilltagit på den sista timman. Jag är rädd för att ske olyckor innan morgondagen.»

»Äro hamnens båtar ute, Archie?»

»Blott några få. Jag hoppas och tror att de sökt sig i lä för stormen. Vi hafva redan allt för många faderlösa barn i hamnen, »sade sir Archie, och ett allvarsamt drag lade sig öfver hans ansigte.

Ett uttryck af djupt medlidande kom i lady Grants ögon vid dessa ord.

»Jag tycker hafvet är så våldsam, Archie. Det måste vara fruktansvärdt för dessa stackars människor att hafva dem, som de älska ständigt utsatta för faror. De blifva väl så vana dervid, huru skulle de eljest kunna uthärda?»

(Forts.)

SÄKER PÅ SAKEN. Frun: — Du min store, så underligt vattnet ser ut! Jungfru: — Ja, det må se ut hur det vill, frun, men några baciller som ä' farliga finns de' då inte i't... Jag har låtit det ga igenom köttkvarnen två gånger.

Lyckoslott.

»Hvad skall jag göra för att bevara mitt lyckoslott?» sade den unga nygifta frun till sin mormor.

»Lägg först grunden och se så till, att du kan bygga ett solidt hus derpå — om det blir någon byggnad alls, än mindre ett slott.»

Den unga frun såg förfärad upp.

Hon trodde sig redan stå på tinnarne af templet, och så hade hon i sjelfva verket icke ens grunden påtänkt.

Ja, hvilken är väl grunden för den äktenskapliga lyckan? Eller snarare hvad är orsaken till, att de flesta misslyckats, ty — handen på hjärtat — att de flesta af oss kommit till korta, när det

gälde att skapa det paradiset, vi tänkt oss, det kan icke nekas, om vi vilja vara uppriktiga mot oss sjelfva och andra.

För visso är det underbart, att någonsin lyckliga äktenskap kunna komma till stånd, då man tager i betraktande den tanklöshet, hvarmed sådana föreningar ingås. Olika till natur och anlag, utgångna från olika hem, oftast hvarandra rent motsatta, med skilda vanor, övanor, åsigtter och idéer skola kontrahenterna vid hvardagslifvets slipsten filas af mot hvarandra och blifva ett harmoniskt helt. Innan båda hinna acklimatiseras, måste de härdas i köld och sol, i mörker och värme, men just under denna tid är det fara för att lyckan fryser bort eller rent af slösas bort tager slut, innan allvaret börjar. En Salomos vishet tordras för att någorlunda lyckligt gå i land med detta företag, och af Salomos goda egenskaper ha vi högst få att berömma oss af, allra minst af hans visdom. Men ungdomen tror, att det är ingen konst, och kastar sig in i lifvets strid med det mod, som okunnigheten af faran ingifver, utan att vara tränad till sinne och hjärta, — de äldre se på med likgiltig blick: »de få lära och lida de som vi.»

Nygifta tänka vanligen, att en sådan kärlek som deras har icke funnits, att de skola visa världen, hvad lycka vill säga, de ha de bästa föresatser — men misslyckas ändå! Dock, att de sätta sig ett högt mål före, är intet fel. Detta ligger i det planlösa utförandet, bristen på teknik och taktik och på den lösa grunden.

Det är icke nog med den goda föresatsen och, der den finnes, religiösa öfvertygelsen, det är den rent verdsliga klokheten och det klara förnuftet, som skola vara med och bygga lyckoslottet.

Två måste de vara för att bygga, två måste de vara för att lyckas! Två hufvudfiender förefinnas: sjelfviskhet och vanans förslöande makt.

De unga anse, att deras fond af kärlek är outtömlig, men de förvexla »glödande» kärlek med »öfverseende» kärlek och finna, när de börja taga af kapitalet, att den förra snart tar slut och den senare aldrig funnits.

»Vanan är vår lyckas största ovän.»

Mannen bör betrakta sin hustru som ett kostbart smycke, hvilket kan förloras genom hans eget förvållande; icke med den likgiltiga eganderätt, som förtager all poesi och »bouquet» af deras samlif.

Och hon kan verkligen förloras för hans hjärta på mångahanda sätt, fast hon fins kvar i hemmet, fyllande sin plats och sin plikt, men en del af hennes skäraste, finaste hjärtekänsla har genom hans likgiltighet gått förlorad. Han märker det, ehuru han icke kan säga, hvari det består, men han känner, att något af hans lyckas sagoskimmer är borta.

Mannen kan aldrig fullt lära känna kvinnan. Det är något barnsligt i hennes natur, som han aldrig kan fullt, helt fatta, men det är också detta, hvilket så lätt skiljer dem åt och gör dem främmande för hvarandra. Om han förstår det, är det honom så lätt att kvarhålla hennes

med små bevis för sin stora tillgifvenhet. Emedan kärleken för mannen är en episod och för hustrun allt, är det lyckligt, att han älskar mest, hon skall ändå alltid fasthålla vid sin känsla, och han eggas att vinna mera, än han ser sig ega!

En lätt smekning, en varm blick, en obetydlig gåfva, en fint sagdt liten artighet, allt detta från männens sida blir till band, som binda med jettekrafter, men som de flesta män förbise, emedan de anse det för »fjäsk» och »dumheter». Och dock är detta materiel till lyckoslottet, fast de icke se det, utan låta det ligga obegagnadt till ingen nytta eller än värre till sorgeämne. Kvinnans större finkänslighet gör ofta sitt till för att skilja hjärtan åt, hjärtan, som hålla af hvarandra, men dock icke förstå hvarandra. Den bildade mannens uppfattning af t. ex, bruket af spritdrycker är så helt annorlunda än den bildade kvinnans. Han kan icke fatta den fasa och de kval, hon känner, att på en bjudning se honom »glad» och »lifvad». Han anser, att det är både »naturligt» och »vanligt», men för henne är det början till ett svalg dem emellan, som aldrig kan fyllas. Hon känner en brinnande ångest och oro för hvar gång de sedan bli bortbjudna och äro ute för att »roa sig»! Icke att han kan kallas »full» eller »drucken», det är hon den första att förneka, men — icke kan han kallas nykten heller.

Har han då icke haft kraft nog att ändra sig, eller för sjelfviskhetens skull icke vill ändra sig, anser hustrun »sjåpig» och »tillgjord», ja, då är det icke mer att bygga på, utan blir deras lott en ömklig ruin med fallande murar!

Men märk, vi måste vara två, som bygga! Och hustrun måste för att fylla sin plats, begagna sig af alla de egendomliga och hvarandra motsatta egenskaper, som finnes i hennes natur. »Mild som en dufva och listig som en orm», skifta som en kameleont, allt efter som hon är älskarinna; maka, husmor, moder och kamrat. Ty alla dessa personligheter måste förenas i henne, om hon helt skall fylla sin plats.

Hon begär ofta det felet att alldeles uppgå i sitt arbete som moder eller husmor. Mannen skjutes åt sidan och får sköta sig sjelf.

Hon blir allt för barnen, men intet för honom! Barnen skilja föräldrar lika ofta, som de förena dem. Först genom de olika åsigtter vid deras uppfostran som gör sig gällande.

Nu om någonsin behöfves hennes klokhet och intelligens, parad med kärlek till man och barn, för att undgå de svåra stötestenar, som lägga sig i hennes väg, om hon någorlunda skyddad kan rädda åt sig ett solidt lyckohem!

Men det finns ofta hem utan barn, der lyckan är alldeles utdöd, förtorkad för sjelfviskhetens hårda mark. Der den viljestärkaste tagit tömmerne och helt ödelägger den husliga trefnaden, der kärlekslös egoism frodas som ogräs om våren, der ingen tanke finnes på, att försakande kärlek, hänsyn till andras önsknin-gar skulle göra lifvet gladt och njutbart.

Hit hör äfven brist på själfbeherskning, det onda lynnet,

om far ut öfver andra och företager all frid och hemtrefnad. Ja, mer än det, ty de mörda själar, dessa hvilka genom sitt lynnes sjelfsväld låta hänföra sig att begå orättvisa mot omgifningen, och orättvisa följer alltid med dåligt, styggt lynne. Och intet inverkar så dåligt på människohjärtat som känslan af att dömas orättvist. Det onda lynnet är djefvulen sjelt med klor och klöfvar, som vi bereda inträde till vårt allra heligaste, men, eftersom han »förskapat» sig i det dåliga humörets skepnad, äro menniskorna i allmänhet alldeles blinda för hans närvaro. »Endast dåligt lynne», »en bra karl men han kan icke styra sitt sinne.» Med sådana ursäakter försköna de sig sjelfva och andra, förglömmades att den, som icke kan besegra sig sjelf, måste af synden bli besegrad. Det är en stor begrepps-förvirring att anse dåligt humör för något berättigadt! Ty en svår synd är det och har ledt tusende i förderfvet från den, som i hastigt mod kroppsligt dödar, till den, som småningom dödar själar. Det finns fäder och mödrar, som lömskt förstört allt godt i sina närmastes hjertan, genom sitt onda lynne och deraf följdriktigt blifva orättvisa och straffa i vrede. Det finns vackra, bildade kvinnor, som hafva för vana att med snäsigt, hänfullt tal besvara de vanligaste frågor af sin moder. »Att älska en person är lättare än att vara höflig mot densamma», är förvisso ett sant ord, ehuru det låter otroligt.

För hvarje gång ett elakt, hjertlöst ord ånyo skall öfverskylas och förlätas, utan att försök till bättring göres, ryckes en hörnsten undan lyckans tempel och det står allt mer vacklande för att desto säkrare falla i grus och spillror.

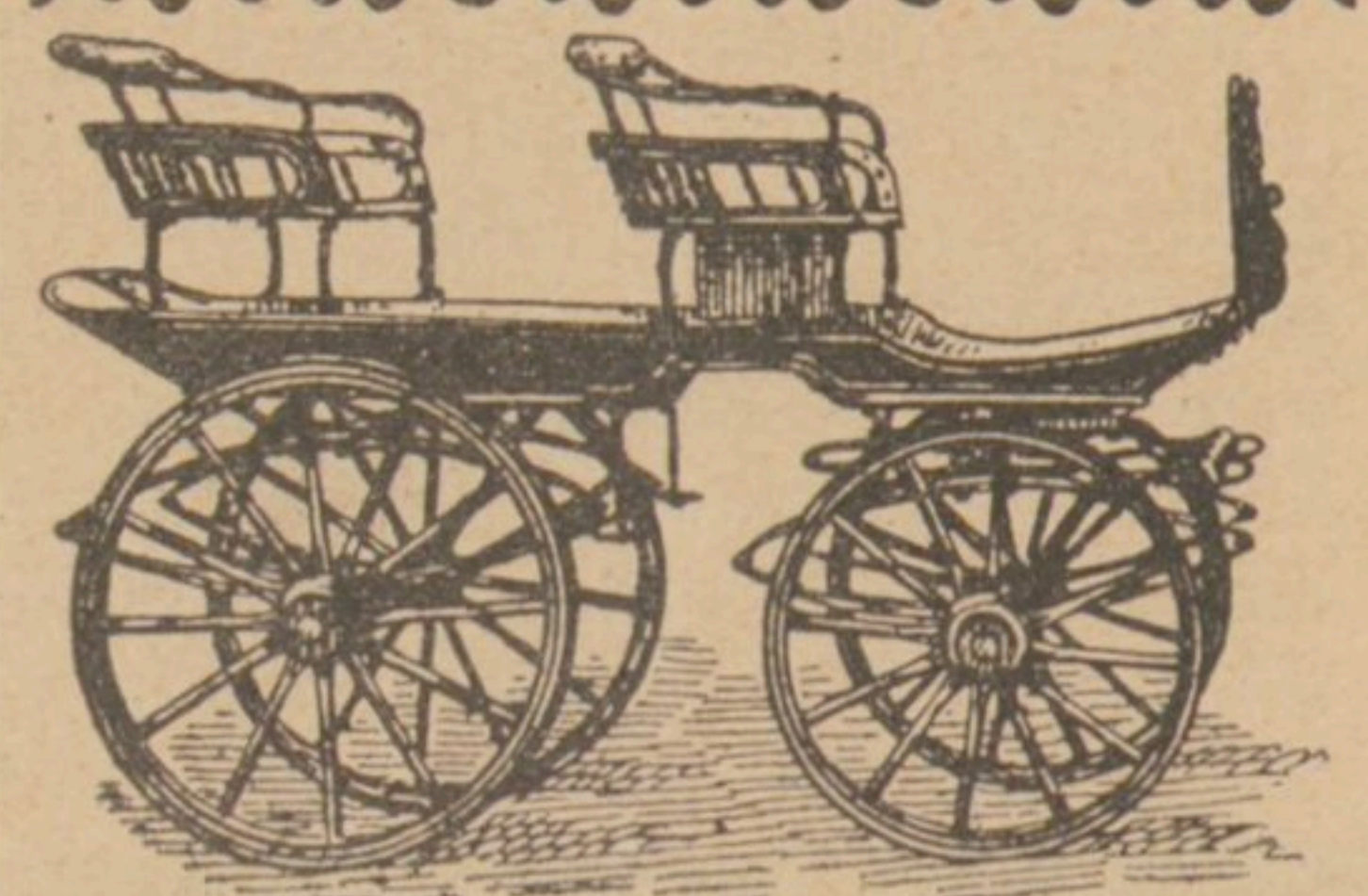
Öfverseende kärlek, sjelfbehärskning och sjelfviskhetens dödande äro den grund, på hvilken kan byggas, men först och sist kärleken. Endast den kan »förleda» till de andra dygderna.

Men två måste de vara som bygga, och två måste de vara för att lyckas.

Endast så kunna vi blifva »sol-skensmenniskor», som göra hvad i vår förmåga står för att åstadkomma det lyckoslott, som blir oss och andra till glädja.

Visa "Blixten" för Edra vänner och bekanta.

Derigenom att tidningen får stor spridning blifva vi i tillfälle göra den värdefullare och innehållsrikare.

J. M. Thulin
»Skillingaryd.

Tillverkar och försäljer alla slags:
Sommar & Vinteråkdon
Till billiga priser.

»Visa honom pappera.» Följande historia berättas från en järnvägsbyggnad i Västergötland: En landtman såg med förargelse och grämlse huru ett vid järnvägen anställt befäl tog sig väg genom hans sädesåker och förehöll honom därför. Han möttes endast med ett barskt:

— Vet hut, bonde, jag går fram hvar jag vill, och här ser du mina papper, hvilka utvisade, att ingenjören hade tillstånd att färdas fram i markerna.

Vår landtman tog sig en funderare, snoppad som han blef, men beslöt att hämnas.

En annan gång, när ingenjören gick fram genom sädesåker, hittade landtmannen på råd. Han kilade iväg ned till ladugården och löste en der stående folkilsken tjur. När tjuren fick se ingenjören, kom han i raseri, hoppade, så att jorden yrde omkring, och med svansen lyftad i vädret sätter besten rätt på ingenjören. Denne, som insåg farans hela vidd, räddade sig genom att i hast äntra upp i ett träd. Här fick nu ingenjören sitta både länge och väl, medan tjuren höll vakt, då och då utstötande ett ilsket råmande.

På ingenjörens rop kom till sist landtmannen tillstädes. Ingenjören befallde honom nu att föra bort tjuren, så att han fick komma fram.

Då krusade ett bredt leende vår landtmans läppar, och på sin breda vestgötadialekt utbrast han:

— Visa honom pappera, så får han la gå.

Hur länge ingenjören fick sitta kvar i trädet förmåler ej historien.

Märkvärdiga bröllopsresor.

Att företaga bröllopsresan i en ballong, som den franske astronomen Camille Flammarion och öch hans fru gjorde, torde dock ha varit vida mindre spännande än den smekmånad, kapten Andrew tänker genomleva med sin amerikanska, kommer att blifva. — De tänka nämligen strax efter brölloppet resa öfver Atlanten i ett »nötskal». Den tolf fot långa och tre fot breda båten har inga vattentäta skott, luftfläddor eller andra lifräddningsanordningar, och kajutan, som tjänstgör som sofkammare, matsal och kök, är blott sex fot lång.

Mr och mrs Yates från Newyork, hvilka gifte sig 1891, befinna sig ännu på bröllopsresa. Då de äro mycket rika och tycka om att resa, beslöt de att genast efter brölloppet resa jorden rundt. De beräknade att vara hemma efter 2 år, men jorden är stor och har så många sevärdheter, att det ännu står i vida fältet när de bege sig hem. De äro nu åtföljda af fyra barn, hvilkas födelseorter äro Adelaide, Yokohama, Berlin och Kapstaden. — Medan det synes, som om detta par knappt skulle finna lifvet tillräckligt långt för sin smekmånad, måste ett annat par, som samma år gifte sig i Leeds, vänta i fyra år för att få börja sin. Då de efter vigseln lemnade kyrkan blef brudgummen häktad för förfälskning och dömd till fyra års fängelse. Den unga frun arbetade under tiden för sitt uppehälle och mötte efter fängelsetidens slut sin man med en sparad penning på 200 kronor, med hvilka de började sin så länge uppskjutna smekmånad. En egendomlig bröllopsresa gjorde

de en landtbrukare, som med sin unga fru gjorde en utflykt på tre dagar till London. Då de återkommo voro hans vänner naturligtvis mycket nyfikna att få reda på hvad de sett i jättestaden och hur de tillbragt tiden. »Den första dagen gingo vi till ett vaxkabinett. Hon har aldrig sett något sådant. Den andra dagen gingo vi åter dit. Det är helt enkelt underbart. Och tredje dagen sågo vi igen på vaxfigurerna till det blef tid att åter fara hem». — En förfärlig smekmånad tillbragte mr o. mrs Eagar, som gifte sig i Peking strax före boxareupprorets utbrott. De kunde icke lämna staden. De försökte en gång, men voro nära att förlora lifvet.

Människans fiender.

3,000 människor blifva årligen tigerns byte i främre Indien, och på ön Java dödar detta rofdjur 270 människor om året, i bortre indien 1,200.

Dock är ödeläggelsen långt större bland djuren än bland människorna. I Indien blifva årligen 83,000 djur dödade af vilda djur, här i icke inberäknadt dem, som dödas af ormar.

I Finland tar vargen 550 djur om året.

Dingoerna, några otrefliga vilda hundar, så vilda, att de aldrig kunna göras tama, beröfva australierna i genomsnitt 800 af deras svin om året.

Hur stor än den förlusten är, som förorsakas af ofvannämnda djurs glupskhet, är den dock att räkna för ett intet, mot den ödeläggelse, som mindre djur åstadkomma. I Paris förstör råttorna för mer än 3 millioner kr. lifsmedel per år. Den skada, som råttor och möss anställa hos mjölnare, spannmålshandlande, läderhandlande m. fl. i hela den civiliserade världen anslås till cirka 350 millioner kronor om året. Den skada, som i allt förorsakas af djuren under loppet af ett år, kan lågt räknadt anslås till 520 millioner kronor.

Att föra krig mot sparvarne kostar Englands landtmän öfver 700,000 kronor årligen.

En dufva förtär dagligen likaså mycket korn som hon sjelf väger. Hundratals fågelarter lefva om sommarens hufvudsakligast af korn och frön, som människor hafva sått. En papegojeart på Nya Zeeland dödar tjugo- till trettio tusen får om året.

Det är dock endast fåglar af hök-, örn-, kråk- och gamsläktet, som icke ger människan någon slags ersättning för hvad de frångått henne.

För blott några få år sedan frambringade Italien årligen olivolja, som representerade ett värde af något öfver 60 millioner kr. Sedan 1877 har oljeflugan härjat Italiens olivträd, hvarigenom oljeproduktionen så betydligt reducerats att landet i fjol led en förlust af öfver 40 millioner kronor. Jordloppan Fylloxera, som ödelade mera än 2 mill. tunnland vinland i Frankrike, kostade landet flere hundra millioner kronor.

I Nordamerika dödas årligen cirka 250 människor af cykloner, och ungefär lika många af blixten! (?)

För hus och hem.

ANVÄNDNING AF KOKSALT. Koksalt kan användas för många olika ändamål i huset. Upplöser man det i sprit, brännvin eller ammoniak, är det ett godt medel att borttaga flöttäckar. Vill man hastigt afkyla kärl af ler eller glas, sätter man dem ner i kallt saltvatten. Till att polera mesingssaker kan man nyttja salt fuktadt med ättika. Svart tyg bibehåller sin färg när man tvättar det i saltvatten. Halm mattor och korgarbeten samt flätade stolsäten blifva som nya, när man borstar af dem med saltvatten. För att aflägsna rost- och bläckfläckar låter man under inverkan af solvärmen salt upplösas i citronsaft och gnider härmed bort fläckarne. Mattor hålla sig friska i färgen, när man, innan man sopar dem, beströr dem med fuktigt salt, eller efter att ha piskat dem gnider dem med en trasa, som fuktats i saltvatten.

Af ofvanstående kan man således lära, att saltet i hushållet icke blott kan nyttjas till att krydda maten, utan att det äfven på mångfaldiga andra sätt kan få god och billig användning.

MOT SPRUCKNA HÄNDER. Tvättvatten med honung och glycerin (i matsked af hvardera med en liter vatten) är ett förträffligt medel att hålla huden mjuk och till att förhindra att den spricker. Att gnida in händerna med glycerin ensamt är icke så bra.

Om kvällen, innan man går till sängs, och om morgonen, när man stigit upp, håller man några droppar vatten i de nyss tvättade händerna och tillsätter några droppar glycerin. Härmed gnider man händerna väl och torkar dem med handduken utan strykning. De sålunda behandlade händerna hålla sig mjuka och fina, äfven vid sysselsättning i kölden; vill man ligga med handskar på om natten blir verkningen ännu bättre.

ETT GODT MEDEL MOT SNUFVA. Man håller litet kornbrännvin ut i handen och drar detta med ett par kraftiga tag upp i näsan. Den i början häftiga svedan försvinner snart, och detsamma gäller om den i början något ökade slemafsöndringen ur näsan, som sedan förblir torr.

När symptomen på snufva åter finna sig: kittlande, nysningar och slemafsöndring, så upprepar man strax samma process. För att komma äfven en häftig snufva att afstanna behöver man icke mer än tre gånger upprepa detta förfaringssätt.

Rebus:

och **TOG** men *alltid* tkar.

Gåta.

Hvilken vägg saknar städse dörrar och fönster?

Charad.

Mitt första är lätt — jag påstår — med rätt. En ugn bör mitt andra ju vara, om denna man vill ha användning till att frambringa föremål rara. Nu tänker jag nog och detta med fog — Att du mitt hela kan svara uppa min charad — Läs blot hvarje rad! Med litet betänksamhet bara! Lösning i nästa nummer.

Att konversera är en konst. Huru få äro icke de, som kunna tala väl utan att monopolisera samtalet, som kunna i sin tur lyssna uppmärksam, som äga förmåga att draga den af naturen tyste och tillbakadragne in i samspråket och som veta att välja lämpliga samtalsämnen vid hvarje tillfälle.

En person, som ofta vistas i sällskap och är en smula människokännare, får snart öga för »den tyste», den som sitter i en vrå för sig sjelf och anses för en tråkig karl, ehuru han i sjelfva verket är den bästa konversatören af alla och det bästa hufvudet, men som det fordras en särskild konst att rycka med i ett samtal. Och denna förmåga ha endast få. Många värdar och värdinnor ha hegätt döds synder mot denne »tyste» man och därmed äfven mot det öfriga sällskapet. Många intressanta och värtaliga personer fordra med nödvändighet ett sympatiskt auditorium för att kunna utveckla sina sällskapstalanger.

En mycket svår konst är väljandet af samtalsämnen, och många lär sig aldrig denna. Men ingen gör dock i sällskap så mycket icke blott negativt utan äfven positivt ondt som »konversationsbrytarne». Dessa kunna aldrig hålla sin uppmärksamheten längre stund fast på samma sak. När därför ett präktigt ämne tagits upp af en medlem af sällskapet, säger en af dessa olycksfåglar att det påminner honom om något annat — och så är samtalet ohjälpligt förstördt.

Men är det en svår konst att konversera väl, så är det en ännu större att tiga väl och då man bör tiga. Stundom kommer dock äfven en beklämning, som med ens låser munnen på de bästa vänner och gör det för dem omöjligt att få ett samtal i gång. Då är en stor lycka eller olycka nära.

För visad flit i skolan, få mexikanska skolbarn som belöning: tillåtelse att röka i skolsalen.

Japan har 200 tändsticksfabriker, som sysselsätta 60,000 arbetare.

Nära en nymil eller 9,429 meter är ett djup, som lodats invid Herrskapsöarne i Stilla oceanen.

Byggnadskostnaderna för engelska flottan uppgifvas till 2 tusen 500 millioner kr.

Rödhåriga människor ha cirka 30 tusen hårstrån på hufvudet, brunetta 105 tusen, och blondä minst 140,000.

Ungefär 220,000 yrkesbrottslingar, och 195,000 människor, som sakna existensmedel, finnas i London.

Prenumerera på "Blixten"!

På grund af mellankomna, oförutsedda omständigheter har icke första numret af "Blixten" förrän nu kunnat utkomma, men skola vi genom utgifvandet af ett par dubbelnummer söka lemna valuta för de nummer som således inhiberats.

Redaktionen.

Annonspis
15 öre
pr rad.

BLIXTEN

Lösa
nummer
3 öre

Tidning till nytta och nöje för alla.

A. Stigells tryckeri, Tranås, 1901.

N:o 2.

Redaktionens
adress:
Tranås.

Lördagen 9 November.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

1901.

Blixten.

Tidning till nytta och nöje för
alla, utkommer från 1 oktober
1901 med ett nummer i veckan.

Blixten

vill vara en tidning för hemmet
och familjekretsen i ordets rätta
bemärkelse och kommer därför
att innehålla god, lärorik och un-
derhållande läsning passande för
familjens alla medlemmar.

Af innehållet må nämnas:

Redogörelse för märkliga upp-
finningar inom alla områden. Upp-
satser och praktiska råd inom
jordbruket, boskapsskötseln och
mejerihandteringen. En särskild
afdelning för hushållet och köket.
Berättelser, skizzer och noveletter
af framstående författare. Gåtor,
Charader, Rebus, Fixeringsbilder,
m. m. m. m.

Med ett ord:

Blixten

vill söka göra sig omtyckt och
läst af alla, hög och låg, stora
och små. Prenumerationspriset
för helt år blir 1 kr. 50 öre
postarvoden inberäknadt.

“Blixten” gratisbilaga!

För att göra tidningen ännu
värdefullare hafva vi beslutat att
som gratisbilaga till BLIXTENS
prenumeranter lemna en alldeles
ny för BLIXTEN särskildt utar-
betad, praktisk och för hvar man
så godt som oumbärlig

Juridisk Rådgifvare och Formulärbok

hvilken kommer att åtfölja BLIX-
TEN med ett 16-sidighäfte i måna-
den. Denna bok kommer att in-
nehålla, förutom en för hvar man
lättfattlig utredning af vår sven-
ska lag, praktiska formulär, en-
ligt hvilka hvem som helst kan
sjelf uppsätta sina ansökningar,
köpebref, kontrakter m. m. utan
att dertill behöfva anlita någon
jurist och derigenom bespara sig,
de dermed förenade, oftast stora
både besvär och kostnader.

Denna bok, som i bokhandels-
pris kommer att betinga ett pris
af cirka 5 kronor, erhåller hvar
prenumerant å BLIXTEN gratis!

För att genast från början er-
hålla största möjliga spridning
för vår tidning hafva vi derjemte
beslutat att, för dem som prenu-
merera å BLIXTEN från 1 okt.
till årets slut med endast 50 öre
(postarvoden inberäknadt), anord-
na en

Stor Pristäfling

i hvilken alla kunna deltaga och
hvarvid högsta priset utgör

100 kr. kontant

Försumma därför ej att genast
å närmaste postanstalt prenu-
mera å BLIXTEN från 1 oktober
till årets slut med

Endast 50 öre

då alla här uppräknade fördelar
erhållas. Rekommenderande vår
tidning till det bästa teckna vi
Tranås i September 1901.

Redaktionen af BLIXTEN.

Prenumerantsamlare antagas!

BLIXTENS pristäflan!

I afsigt att genast från början
erhålla så stor spridning för vår
tidning som möjligt anordna vi
för våra prenumeranter en pris-
täflan i hvilken komma att utde-
las 3:ne pris.

1:a priset 100 kr. kontant.

2:a » 25 » »

3:e » 10 » »

Gissa huru många vanliga
gula kokärter rym-
mas i en tredjedels liter butelj
[en vanlig s. k. kvartersflaska]
och insänd uppgiften jemte pre-
numerationskvitto till BLIXTENS
redaktion under tiden mellan den
1:e och 15 December i år.

Vi hafva fyllt en likadan flaska
ända upp till korken med gula
ärter, försett den med vårt sigill
samtf öfverlemnadt den i förvar
hos 2:ne ojäfviga personer. Vid
täflingsuppgifternas öppnande kom-
mer innehållet att i 2:ne vittnens
närvaro räknas.

Första priset tilldelas den af de
täflande som gissat rätt; andra
priset tilldelas den, som gissat
det närmast rätta antalet; tredje
priset tilldelas den, som gissat det
dernäst närmast rätta antalet.

Skulle ingen rätt lösning in-
komma delas första priset i 2:ne
pris å hvardera 50 kronor, som
tilldelas dem som insändt de tven-
ne närmast rätta lösningarne.

Skulle flera lika lösningar in-
komma tilldelas priset den bland
dessa, som först kommit redak-
tionen tillhanda, för hvilken or-
sak alla lösningar numreras i den
ordning de inkomma.

För att ega rättighet deltaga i
denna pristäflan erfordras endast
att hafva prenumererat å BLIX-
TEN från 1:a oktober till årets
slut med

Endast 50 öre

samt att insända postens prenu-
merationskvitto till oss samtidigt
med lösningen.

Alla lösningar torde å kuver-

tet, jemte adressen, förses med
påskrift »Pristäflan» samt insän-
das under tiden emellan den 1—
15 Dec.

Vi inbjuda till flitigt deltagande
i täflingen och teckna

Högaktningsfullt

Redaktionen af “Blixten”

Tranås.

En färd genom “rackarbygden” i Delsbo.

Sv. Dagbladet har sändt ut en af
sina medarbetare till den för sina
många blodsåd så sorgligt bekan-
ta Delsbo socken i Norrland.

Från sin färd genom socknen
skrifver korrespondenten:

Framför oss sträcker sig Delsbo-
slätten, välmående och vacker, med
sina gårdar, ofta ståtliga, alltid
trefna, strödda tätt intill hvaran-
dra, med åkrar och ängar, hvilkas
grönska frostnätterna ännu ej hun-
nit blekna, med grupper af tall
och furu och små dungar af gula
björkar. Kyrkan i en socken plä-
gar ju i allmänhet gerna inta sin
plats på bygdens högsta platå, men
Delsbo kyrka har krupit ned i en
dalsänka, liksom ville hon hålla
sig undan och ej med sin svarta
stapel störa den glada färgskala,
som hösten just nu spelar. Det
hvilat ett idylliskt lugn öfver slät-
ten med dess gårdar, på hvilka
man ser fruntimmerskjolar med
eldröda bårder skynda fram mellan
boningshusen och ladugårdarne i
huslig brådska. Den der röda kan-
ten, hvarmed tiocentimeterkjo-
len slutas, är den enda kvarlevan
efter Delsbofolkets vackra och färg-
rika sockendräkt,

Denna leende trakt skulle alltså
vara skådeplatsen för alla dessa
blodsdramer, som tidt och ofta
uppröravårt land. Det är i denna
vackra och ljusa miljö, som de be-
ryktade våldsmännen och blods-
männen vuxit upp. Deras hem-
bygd måste emellertid frikännas
från all skuld till deras lynnes hård-
het och vildhet, ty icke ha de
ärft sin hembygds drag.

Öppnar man ett samtal med nå-
gon af dessa delbor och vidrör
brottsmålskapitlet i socknens hi-
storia, mulnar genast hans ansikte
och hans röst får en utpreglad
irriterad klang:

— Ja, nog ha vi delbor blif-
vit utmålade som afskum allesam-
mans. Man tror förstas, att här
lurar en mördare i hvar buske.

Och ändå bo och arbeta här
fredligt och fridsamt tolk så långt
man kan se. Vill ni träffa pack,

ty sådana finnes nog här som an-
norstädes, är det bäst ni söker
vesterut på socknen. Här träffar
ni det ej. Korrespondenten följer
rådet och reser så med gästgifva-
reskjuts genom den s. k. »rackar-
bygden».

Idyllen börjar försvinna, och
landskapet antager en kärfvare
och hårdare prägel. Den risiga
skogen tränger sig å ömse sidor
tätt fram intill landsvägen, går-
darne bli sällsyntare, här och der
resa sig höga bergknallar med
stora kullerstenar. En flakvagn
kommer skakande och gnällande
mot oss. Bakom körkarlen sitter
en gammal gumma nedhukad och
stirrar på oss med rödkantiga ögon.

— Det der var mor Klasan —
hviskar skjutspojken — hon var
med i Knifvens liga. Gubben hen-
nes och hon voro Knifven be-
hjelpiga, när han strypte John
Larsson och derefter hängde upp
honom på en gärdesgård. Se'n
började de bli rädda för att han
skulle rödja dem ur vägen, som
han förut gjort med andra med-
brottslingar och gingo därför och
anmälde honom samt svuro falskt
inför domstolen för att fria sig
sjelfva. Mor Klasan åkte fast hon
och fick sitta inne i tre år.

Efter en stunds färd pekar
skjutsbonden på en ruskig gård,
vi passera: — Der bor Klasas
sjelf. Han gick fri han, för att
han nekade så bra. Der i sten-
backen hade ligan ett af sina
tjufgömslen

Och efter hand som vi rulla
fram öfver den gropiga byvägen
visar oss skjutsbonden gård efter
gård, som blifvit beryktad genom
större eller mindre brott; mord,
förfälskningar, bedrägerier, mened
och mordbrand. Det var här i en
brant backe, som hämndbegäret
en natt spände ett rep öfver vä-
gen, när prosten, sedermera bi-
skop Landgren, skulle köra hem
från ett bröllop, med den beräk-
ning, att hästen, skrämde af skott,
som aflossades, skulle kasta sig
från branten ned i ån, som flyter
förbi der nere. Det var här i trak-
ten som Per Mathias Johansson,
den beryktade Knifven, huserade.
Det var här han stal och mör-
dade för att förtjena några tio-
kronor. Det var här som han
öfverenskom med Per Ersson i
Vestra Berge att han för 50 riks-
daler skulle rödja ur vägen Ol.
Ersson i Rosså, med hvars hu-
stru Per hade öppnat kärleksaf-
fär. En natt begåfvade sig i
väg till den dödsinrigdes bostad.
Ersson slog honom med en yx-
hammare i pannan, medan Knif-
ven satte mynningen af sitt gevär
in till den liggandes hufvud och
sprängde det med ett hagelskott.
Det var här i sjön Lången, som
Knifven en natt sänkte ned sin

forna älskarinna Anna Sköld, som han mördat. Han hade öfvergifvit henne för en annan, men blifvit rädd för att hon af svart-sjuka skulle anmäla honom för brott, hvilka hon visste om.

Han begaf sig en kväll till henne, berättade att kärleken återvändt och att han ville fly med henne till Amerika. Men det måste ske genast, eljes kunde det vara försent. Och hon följde honom. Nere vid Långens strand slog han omkull henne och kastade en snara kring hennes hals. Snöret var så kort, att han måste bita i dess ena ända, medan han drog till snaran. När lifvet flytt, släpade han henne ned till båten, i hvilken hans medbrotsling Erik Persson satt vid årorna. Och medan Persson rodde ut på sjön, satt Knifven på aktertoften, hållande liket, som flöt efter båten, i hand. När han på så sätt fått ut henne på djupet, sänkte han henne der. Det var här som han strypte John Larsson och hängde upp liket på en gärdsgård för att ge händelsen sken af själfmord. Och skjutspojken berättar vidare om dramer, som han hört far och farfar berätta: om mordbrand, som anlades af hämnd hos fjerdingssmannen, om mordattentatet mot länsmannen, om hustrun som, förbittrad öfver att mannen låg och söp dagarne i ända i granngården, gick dit öfver och stack knifven mitt i hjertat på grannen. Och medan skjutspojken berättar och pekar än till venster och än till höger, är det som om hans piska droge en blodig cirkel omkring rackarbygden.

Marshall's förräderi.

»För fjoton år sedan» berättade detektiven Barton, »kom chefen en dag in på sitt kontor och sade: »Hör, Jack, är ni icke en smula mekaniker?»

»Jo», svarade jag, »förr arbetade jag 18 månader på en vapenfabrik, men afdelningen tänker väl icke uppsätta en försöksverkstad?»

»Nej, nej, Barton», log chefen. »Men ni är den man vi behöfva, och klarar ni väl denna affär, så stiga era framtidsutsikter betydligt. Ser ni, en mängd värdefulla hemligheter rörande konstruktionen af Parkmouth-torpedon äro förrådade från den kongl. arsenalen, och direktören är alldeles öfvertygad om, att det finnes en eller flera spioner bland arbetarne. Tror ni er ännu vara i stånd att handtera vertygen, så att ni kunde taga plats på verkstaden?»

»Jag intresserar mig fortfarande för mitt förra handtverk», svarade jag och använder fristunder till modellarbete i min egen lilla verkstad».

»Det var ju utmärkt. Begif er till direktören och träffa förberedelser. Behöfver ni hjälp, så telegrafera!»

Af direktören, som gaf mig intet att veta, fördes jag till öfverintendenten, som i sin ordning ledsagade mig till förmannen vid torpedafdelningen. Den verkstad, till hvilken jag hänvisades, användes till fabrikation af fängror. För att bevara hemligheten med konstruk-

tion tillverkas olika delar af torpederna i olika verkstäder, så att arbetarne egentligen icke känna sammansättningen.

I vår verkstad voro vi sex — alla såvidt jag kunde se — ärliga och hederliga arbetare. Förmannen, Dick Marshall tycktes särskildt vara en punktlig, sträfsam och noggrann man.

Hur man dock kan lätt blifva narrad! I tio dagar hade jag arbetat i verkstaden utan att märka något misstänkt. Efter tionde dagens arbete måste jag gå tillbaka till verkstaden efter mitt ur, som jag glömt — man måste ibland vara glömsk, förstår ni. Till min stora förvåning såg jag Marshall vara der ännu. Han mätte en del fängror och tecknade af dem. Då han hörde jag kom, sammanvecklade han papperet, stoppade det i fickan och började liksom leta efter nåot han mistat. »Ser man på, Marshall, har ni förlorat något?» sade jag och trädde in.

»Åh, är det ni, Harris?» sade han. »Jag har tappat min nyckel. Hvarför har ni kommit tillbaka? Vet ni icke, att det är mot reglementet att befinna sig i fabriken tio minuter efter ringningen?»

»Jo, men jag måste hafva mitt ur. Der är det», utbrast jag och böjde mig fram för att taga det.

»Jaså», sade Marshall, »kom dock ej tillbaka en annan gång, ty då anmäler jag er. Vi äro väl inga tjuftar. Uret kunde ha legat der tills i morgon!»

Det var alltså förbrytaren eller en af dem. Den hederlige, pålitlige förmannen med mer än 20 års tjänstetid, en förrädare mot sitt land. Omöjligt, tänkte jag. Men hvartill hade han

passare och lineal i sin hand? Emellertid var det min pligt att utan hänsyn följa det minsta spår. Jag fick veta, att han bebodde en afsides liggande villa, att han nyligen blifvit en spelare, och att en herre af utländskt utseende besökt honom tre aftnar vid 11-tiden under en vecka. Då jag icke ville dela äran med någon, underrättade jag ingen utan afvaktade sakens vidare gång. Under titeln »hr Long» bebodde jag ett hus med utsikt öfver vägen till Marshall's villa. Ett bref med följande märkliga innehåll anlände till mig en morgon: »Om detektiven Barton önskar veta, hvem som säljer regeringens hemligheter, bör han gömma sig i buskaget utanför villa Branstons i afton kl. 10. En vän». Detta var besynnerligt! Hvem kunde känna mig utom min chef, direktören och öfverintendenten. Men då brefvet just utpekade den person, jag hyste misstankar mot, kunde det ju ej vara någon risk att följa dess anvisning. Kl. 10 samma afton befann jag mig i buskaget.

Kort efter kom en droska, och jag hörde åtminstone två män samtala. »Nu borde han vara här», sade den ena, »såvida han icke fruktar ugglor i mossan och fört med sig ett halft dussin handfasta karlar».

»Nå, Marshall», yttrades till förmannen, som nu kommit ut, »Ha! ha! det är ingen fara, min herre. Han är för grön, se här är han, hastigt till marken med honom», ropade han, då jag störtade fram från mitt gömställe och stupade öfver ett stålträdsstängsel. »Brillant!» utbrast han, och innan jag kunde få fram min revolver, var jag bunden till händer och fötter.

»Utmärkt!» ni skulle, hr Barton, helt säkert hafva blifvit en bättre akrobat än detektiv».

* * *

Det nästa jag erinrar mig, var, att jag satt i en droska med händerna bundna på ryggen. Vid min sida satt Marshall och midt emot de två män, som kommit till villa Branstons. »Huru befinner ni er, hr Harris?» sporde Marshall bespottande. »Litet bättre, icke sant, nu då kloroformen upphört att verka». »Ni eländige spion! Ord äro icke starka nog för att uttrycka mitt förakt för eder». »Det behöfver ni icke heller — om en stund. Ni har varit för dum. Tänk att sätta ett så komplett färhufvud, som ni är, till att efterforska, hvem det är, som säljer Parkmout-hemligheterna. De måtte vara lika dumma färsallar som ni. Nu skall ni få annat att se».

* * *

(Forts.)

NYTT NAMN. Den gamla välvilliga frun: Hvarför gråter flickan?

Lilla flickan: Uhu.

Den gamla välvilliga: Hvar är din mamma?

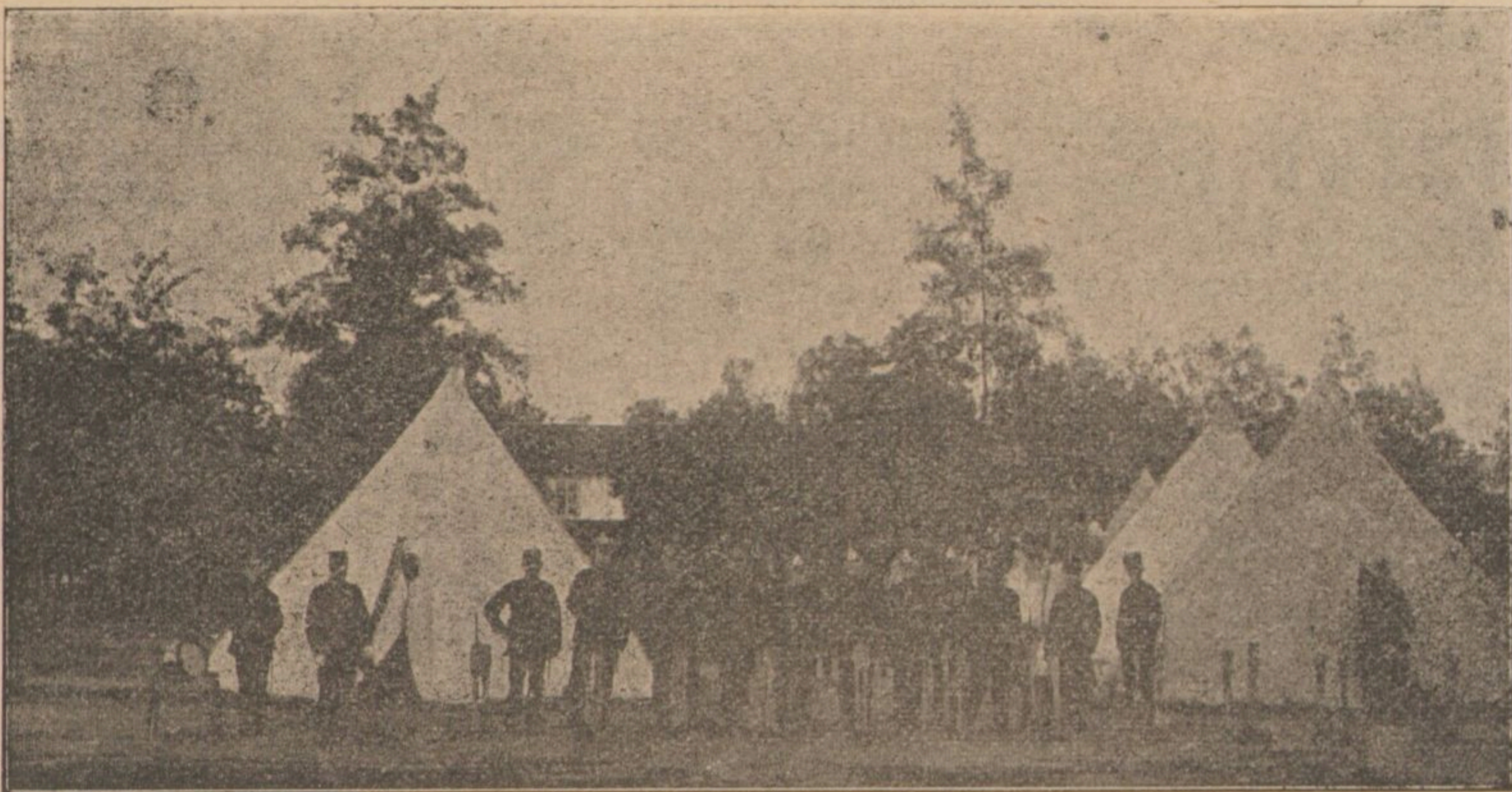
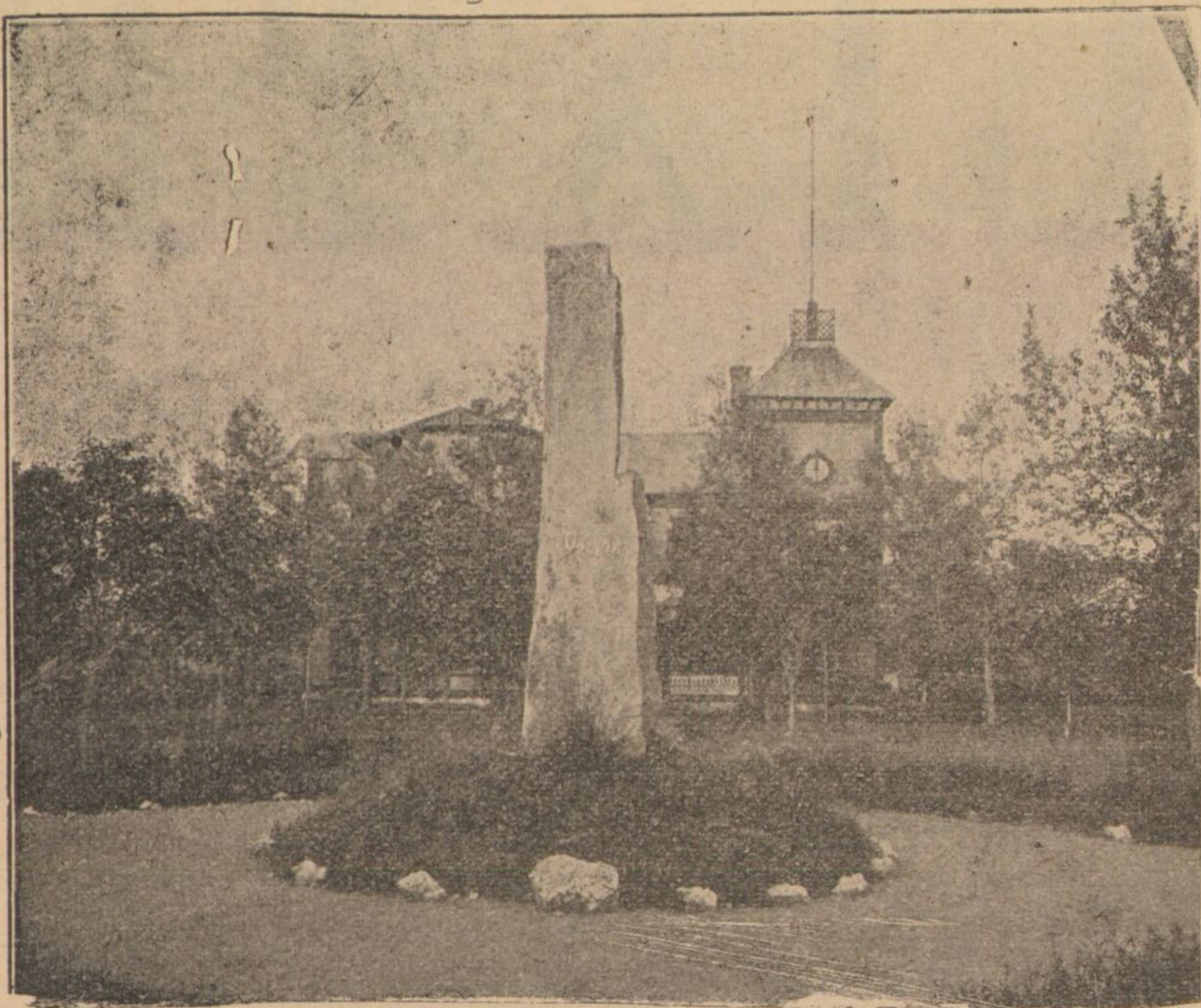
Lilla flickan: Uhu, har ingen mamma.

Den gamla välvilliga: Nå, hvar är din pappa då?

Lilla flickan: Har ingen pappa, uhu!

Den gamla välvilliga: Har du hvarken pappa eller mamma?

Lilla flickan: Nå, ja' kallas för ett felsteg af moster Emma.

Våra illustrationer

för dagen framställa ett par vyer från Skillingaryds lägerplats. Den nedre är tagen af lägervakten, den öfre är en bild af den s. k. kungsstenen, som restes då kung Oscar för några år sedan besökte platsen och i hvilken sten högst densamme då ristade sitt namn. Då efter den nya härordningens trädande i kraft, lägerplatserna i landsorten ju komma att försvinna och regementena förläggas till städer, ha vi tänkt oss det skulle intressera våra läsare se ett par bilder från en af dessa gamla platser, som väl rätt snart är ett minne blott.

På grund af, att flere nya prenumeranter tillkommit och hela upplagan af första numret är åtgången, nödgas vi, för att alla våra läsare skola få del af följetongen in- taga densammas början äfven i detta n:r.

Pärilan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

1:a kapitlet.

»Ah, Archibald, hvilken förskräcklig natt. Hör hvilken storm och hur sjön ryter. Det kommer mig att skälfva»

Lady Grant skalf, då hon uttalade dessa ord. Hon flyttade sig närmare den flammmande brasan och lyfte sina stora milda ögon tankfullt mot sin man. Han smålog lugnande och lade sin hand kärleksfullt på det gyllene hufvud, som han älskade så mycket.

»Jag tycker icke om St. Vedas om vintern, Archibald, här är ett så vildt och ostadigt haf. Vintern i St. Malo var sommar i jämförelse med detta».

»Det är icke alltid så vildt, Lilian; du har alltid beundrat solljusets glans på det stilla hafvet äfven under St. Vedas skugga. Men du skall nog blifva förtrolig med våra stormar, min älskade, och lära att älska St. Vedas i alla dess olika tillstånd lika som jag gör».

»Det är mycket storartadt att se stora vågor, liknande berg, skölja upp mot vår mur, Archibald; men emellanåt isynnerhet om natten, när jag icke kan sofva, tänker jag på hur fruktansvärdt det skulle vara, om vårt hus skulle blifva undergräft.»

Archibald smålog emot sin hustrus underliga föreställningar. Hon var mycket ung och var uppfödd på det sydliga Frankrikes soliga kuster. Det var icke underligt då, att hon fann den barska skotska kusten skräckinjagande i synnerhet i dess nuvarande vilda utseende. Hon hade lefvat under blå himmel, ibland blommor och solsken hela sin ungdom, ända tills hennes kärlek till den unge trofaste herren af St. Vedas hade bragt henne att följa honom till hans nordliga hem. Archibald Grant af St. Vedas, Sir Archie, som hans folk kallade honom, var väl värd af tillit och kärlek. Han var af ädel familj; rättfram, djerf, ädelmodig och varmhjertad nästan så att det var för mycket. Grant af St. Vedas hade alltid gifvit bort med kunglig hand. — Men huset hade också sina mörka sidor; det hade också haft sina besvärliga tider; men under allt sådant hade dess anseende förblifvit lika stort. Det hade alltid funnits en sir Archie i St. Vedas. Fiskarne i Orr's hamn, det lilla fiskläget vid foten af klippan, kunde icke minnas den tid då det icke funnits en sir Archie, som delat deras sorger och deras glädje, som ersatt dem deras förlorade båtar

och sönderrifna garn, och äfven hjälpt dem mot annan skada, som vinterstormarne hade åstadkommit, och att utsträcka en hand, som aldrig var tom, mot enkor och faderlösa, när hafvet bragte sorg.

St. Vedas var ett af stormarne illa medfaret kastell, byggt på den branta sluttningen af en stor klippa, hvaremot vågorna ständigt oroligt bröto sig. De vackra fönstren i kastelet och tornen erbjödo en praktfull utsigt: *Firt of Forth* i hela dess utsträckning och derbakom den långa, långa stormuppfyllda Nordsjön. I sommarens solsken var den gula stranden och de talrika fisklägena på Fifeshirekusten alltid lika vackra. Lillian Grant kunde ofta stå i kastelets fönster, sådana dagar och finna en viss likhet emellan denna sträfvä kust och den i hennes hemland, som hon älskat så högt i sin barndom.

Han kände bäst igen St. Vedas i dess vildare stämningar.

Våren, sommaren och den tidigaste hösten delade hon mellan London och St. Malo. På det sista stället bodde hennes sjukliga moder, som var enka, och hvars lif beröfvats sitt sista solsken då Archibald Grant drog åstad med hennes barn. Om helsan hade tillåtit det, skulle lady Grants moder haft sitt hem hos sin son och dotter, ty i Archibald hade hon funnit en son.

Två barn hade sett dagens ljus på St. Vedas, en son, som allaredan sprang omkring, och en liten dotter, några månader gammal.

»Låt oss gå upp i tornet Lillian, och se på stormens konung i sitt hela majestät», sade sir Archie i det han till sist bröt tystnaden. »Vinden har tilltagit på den sista timman. Jag är rädd för att ske olyckor innan morgondagen.»

»Äro hamnens båtar ute, Archie?»

»Blott några få. Jag hoppas och tror att de sökt sig i lä för stormen. Vi hafva redan allt för många faderlösa barn i hamnen, »sade sir Archie, och ett allvarsamt drag lade sig öfver hans ansigte.

Ett uttryck af djupt medlidande kom i lady Grants ögon vid dessa ord.

»Jag tycker hafvet är så våldsam, Archie. Det måste vara fruktansvärdt för dessa stackars människor att hafva dem, som de älska ständigt utsatta för faror. De blifva väl så vana der vid, huru skulle de eljest kunna uthärda?»

»Det finnes en del saker, Lilly, som man aldrig vänjar sig vid. Janet Erskine talade om för mig så nyss som i går, att när skepparen är ute så kan hon icke sofva. Hvarje vindstöt går till hennes hjerta».

»Men Janet Erskine är icke lik andra kvinnor i hamnen, Archibald! Hon grubblar för mycket. Du vet hur hon har tagit förlusten af sin lilla dotter. Jag är ofta mycket ängslig för henne».

»Ja, hon är nog en egendomlig kvinna, men en förträfflig hustru och moder, Lillian. Ett fullkomligt exempel för de andra. Skola vi gå då?»

Lady Grant reste sig, litet olustigt likväl, och tog sin mans arm. De lemnade rummet till-

sammans och stego upp i tornet.

Det var ett trångt, litet rum, nästan rundt med ett stormfönster, som erbjöd en härlig utsigt öfver hafvet. Sir Archie satte ifrån sig den lampa, han bar, och vände dess ljus mot muren. Så stodo de två några ögonblick tysta och betraktade scenen. Den var vild, praktfull, storartad, Under några dagar hade en tung, ogenomtränglig dimma hängt öfver land och haf, och mistlurarne hade ljudit dag och natt. Med denna ohyggliga våta dimma följde en besynnerlig låg vind, som sände ett sorgeligt klagotjut längs den vinterlika kusten. Men på stormdagen upphörde denna vind plötsligt, dimman skingrades som af en osynlig hand och under några timmar härskade der en fullständig stillhet.

Det var icke den ringaste röelse i luften, men hafvet var oroligt, och de vilda fåglarne flögo skrikande omkring, och förståndigt sjöfolk sökte en eller annan skyddande hamn, väl vetande, att elementerna snart skulle vara i uppror. Vid solnedgången, en vild solnedgång, som färgade hafvets vågor blodröda, reste vinden sig med ett plötsligt, hvinande kast; regnet föll i strömmar oth de hvita rytarne blefvo till bataljoner på det mörka hafvet.

Inom en timma rasade en fruktansvärd storm på hafvet. Vågornas dånande slog emot kastellklippan, blandadt med stormens larm och det obarmhärtiga regnet, kunde nästan göra en döf. Det hvita skummet från de vilda vågorna slog ständigt mot tornets fönster.

Det syntes en glimt af ljus på det rasande vattnet: St. Abbs stadiga, klara fyr, som aldrig sviktade, May Islands och Bell Rocks aflägsna blinkfyrar och månens matta sken, när molnen för ett ögonblick veko undan.

Men detta tjänade endast till att föröka det ohyggliga i att se stormens raseri. Lady Grant skakade, i det hon tryckte sig tätare intill sin makes arm.

»Ah, Archie. Jag hoppas att ingen af vårt folk är ute. Der möter intet annat än den vissa döden på det fruktansvärda hafvet».

»Mången storm så hård som denna, hafva våra båtar ridit ut, min älskade,» sade Archie muntert. »Men jag antager att ingen godvilligt vill vara ute nu. Der är nog ingen ankarplats ledig i Egemouths hamn i natt. Det är en storartad syn, Lillie.»

»Ja, men jag tycker bättre om solsken och ett lugnt haf Archibald», sade den unga frun i det hon vände sig om med en lätt suck. »Det är så tungt för mitt hjerta, att tänka på hur mången sorg denna enda natt kan bringa. Kom låt oss gå och se om barnen ha kunnat somna i detta larm.»

»Straxt, Lillian. Se, der är en raket. Jag tyckte jag hörde ett kanonskott för en stund sedan. Det är ett skepp i fara i närheten af »Scaur» antar jag. Jag måste gå ned med detsamma».

»Ut i denna fruktansvärda storm?»

»Ja, hvarför icke. Min hustru, när det är mänskliga väsen i fara, ville du då se mig sitta i

kakelugnsvrån medan de omkommo? En Grant har aldrig någonsin visat sig som en kujon, och du vill väl inte att jag skulle vara den förste. Man skall kunna berätta dig att sir Archie alltid har varit den förste vid räddningsarbetet».

»Jag är en stor kujon och egenkär också, är jag rädd för. Men du vill väl icke dumdrigt våga ditt lif», sade den unga frun i det hon sökte se mera tapper ut.

»Jag har aldrig varit dumdrigt. Lillie, ty jag har alltid funnit lifvet dägeligt. Det är dägeligare nu än någonsin», sade han med djup känsla. »Om jag skulle blifva sent ute, kan du gå till sängs och vara alldeles lugn».

»Ah, jag kan icke sofva. Jag skall vänta, kanske jag kan göra något för de räddade!»

»Nu är det min egen djerfva, älskade hustru,» sade sir Archie hjertligt, »kom då, du skall väpnas mig till kampen.»

Hon såg att han gerna ville åstad. Liksom alla män af hans släkt älskade han farliga, vågsamma handlingar. Fruktan var ett ord utan betydelse för Archibald Grant. Hon följde honom ned i förstugan och hjälpte honom med egna händer att få regnkappan på. Han band sin sydväst fast, då en af tjänarne bankade på dörren.

»Det är ett bud från hamnen, sir Archie», sade han. »Det har förlist ett skepp på »Scaur» och de försöka att rädda besättningen med raketapparat. De vänta på Er.»

»Säg dem att jag är på väg» var det uppmuntrande svaret. »Hvad slags fartyg är det?»

»Gossen kan icke säga det, Sir Archie.»

»Godt jag kommer. Nu min älskade, farväl. Bed att vårt arbete må lyckas, det är hvad du kan göra. Gud välsigne dig.»

Han drog henne till sitt bröst, och med en smekning var han borta. Han kunde icke låta bli att le då han lemnade henne; han var så ifrig att komma iväg. Och väl mätte de älska sir Archie, han var alltid hos de olyckliga i nödens stund.

Det försiggick en rörande scen nere på den smala strandremsan vid hamnen. Det lilla fiskläget låg på den östra sidan om St. Abbs och var ingalunda skyddadt mot stormar. Husen voro trängda tillsammans på sluttningen i en brokig oordning, tydande på, att enhvar hade byggt sig ett hus efter sitt eget infall. Denna oregelbundenhet gaf hela fiskläget en målerisk anstrykning, som konstnärerna tyckte om. Mången bit från Orr's hamn har blifvit fästad på duken. Der fanns en skola, och på en öppen liten gräsbeväxt plats, hvarest alla vindar hade fritt spelrum var byggt ett litet skolhus. Det var byggt för att tjäna ett dubbelt ändamål och begagnades understundom om söndagarne till gudstjänstlokal. Den lilla naturliga hamnen var väl skyddad och tillräckligt rymlig för ställets båtar. Den var alldeles full i afton; äfven några främmande hade sökt sig i lä der. Alla hamnens män, kvinnor och barn voro nu samlade på stranden. Kvinnorna hade sökt skydd för stormen bakom en gammal båt, som bröt vindens kraft, då den stod något

upprest. Samtalet fördes endast i korta hviskningar le iakttago med spändt intresse arbetet med raketapparaterna. De hade väntat en stund på sir Archie, men nödsignalerna hade varit så ihållande att de hade börjat arbetet utan honom. Just som han kom nedåt vägen med sina långa vaggande steg, halades räddningskorgen för första gången i land från vraket. Ett skri ljud från kvinnornas läppar då de sågo att den första af de räddade var en kvinna.

(Forts.)

Kort och godt.

Röken af det rökfria krutet lär kunna iakttagas genom violett glas. De amerikanska officerarne utrustas därför nu med kikare, försedda med violetta glas.

Aluminium-produktionen är i ständig och stark tillväxt. År 1885 utgjorde den endast 13,292 kg., men under 1898 hade den vuxit till 3,958,704 kg. Samtidigt har priset fallit från 88 francs till 2,70 fr. pr kg. (1 francs lika med 72 öre.) Förenta staterna producera det mesta, därnäst kommer Schweiz.

Själfrörliga postvagnar har man börjat införa i Schweiz. Vid en protkörning, som företogs från Neuchatel till en närbelägen poststation, hade vagnen en fart af 60 kilometer i timmen och öfvervann med lätthet alla stigningar.

Torkade grodor utgöra en handelsvara i Kina. Från hamnstationen Paskoi utfördes under år 1896 omkring 175,000 sådana till andra kinesiska städer, däribland till Hongkong, där de äro mycket eftersökta och i ständigt stigande pris. De användas som medicin — man anser, att en på dem kokad buljong kan bota fallandesot.

En elektrisk jernväg uppför **Mont Blanc.** Ännu är den elektriska banan till alptoppen »die Jungfrau» ej fullbordad, och redan uppdyker ett nytt, ännu mera storartadt förslag, nämligen anläggning af en liknande bana till toppen af Mont Blanc, Alpernas högsta berg. Förslaget upphöfsman, ingenjören Saturnia i Genève, beräknar omkostnaderna för banan till 8 millioner tyska riksmark. Banans längd skulle bli 10 kilometer, af hvilka 3,5 km. skulle föras genom tunnlar.

För hus och hem.

Till denna afdelning mottagas gerna bidrag från "Blixten" läsekrets.

KREOSOT SKYDDAR TRÄ. Som bekant är det mycket svårt att bevara träd på såväl som alla slags träkonstruktioner, hvilka ständigt äro omslutna af vatten, mot den så kallade bormasken, hvilken tränger sig in i trädets porer och där med stor hastighet förökar sig och så småningom förstör träet.

Man har försökt en massa metoder för att skydda träet mot denna masks härjningar. Stundom har man låtit den ursprungliga barken sitta kvar på trädstammen, enär det visat sig, att denna kunnat hålla fienden på afstånd.

men den minsta lilla remna i barken var tillräcklig, för att masken skulle komma in och börja sitt förstörelsearbete. Vidare har man omgäfvit träet under vattenytan med ett tunt lager af bleck eller koppar, hvilken skyddsmedel emellertid på grund af sin dyrhet ej kunnat få någon användning. Man har också bestrukt träet med ett lager af asfalt, parafin, tjära eller dylikt, men dessa medel ha ej visat sig hållbara. Det har äfven blifvit föreslagit, att man skulle bekläda träet med ett lager af cement eller omgäfva det med ett rör af sand. Alla dessa skyddsmedel ha dock samma olägenhet: de kunna genom en yttre anledning af hvad slag som helst jämförelsevis lätt aflägsnas på en större eller mindre yta, och träet är då prisgifvet åt maskens härjningar. Man har därför på senare tiden börjat att inifrån preparera själfva träet med kreosot, dess vedervärdiga smak håller maskarna på afstånd. Den tunga, gummiaktiga kreosoten har visat sig vara bäst för detta ändamål, enär den samtidigt tilltapper trädets porer. För att fullt tillgodogöra sig denna skydds metod bör man därför använda trä med så stora porer som möjligt, enär detta bäst uppsuger kreosoten.

MOT MJELL i hufvudet rekommenderas att tvätta håret en eller två gånger i veckan med en vätska, som består af konjak och renad glycerin. En blandning af konjak och recinolja är också af samma verkan. Kamningen efteråt bör ske mycket lätt, så att huden ej retas. För öfrigt bör man använda endast mjuk borste. Kammar och hårborstar rengöras dervid bäst, om man sköljer dem i ett fat fylldt med vatten, hvari man något sönderstött salmiak.

MEDEL MOT BRÄNNSÅR. Ett stycke träkol, som lägges på såret stillar smärtan och påskyndar läkningen inom en ganska kort tid.

Visa "Blixten" för Edra vänner och bekanta.

Derigenom att tidningen får stor spridning blifva vi i tillfälle göra den värdefullare och innehållsrikare.

Hushållet och köket.

Till denna afdelning mottagas gerna bidrag från "Blixten" läsekrets.

KÄLDOLMA. Färs af oxkött blandad med en tredjedel af dess volym i buljong, kokta risgryn, smör, salt, peppar, soja, tunn brun ljus.

Kålhufvudet skäres i 2 å 4 delar, kokas halffärdigt i vatten, upptages på linne, bladen skiljas och de grofva stielkarne bortskäras nätt. En matsked färs lägges på hvarje blad som ihoprullas och tillvikes vid ändarne. En kastrull eller panna bestrykes med smör. Dolmarne lägges däri temligen tätt, men ej på hvarandra, saltas och peppras. Kastrullen ställes med lock på elden att sakta koka. Dolmarne spådas ofta, men litet, att de ej brännas, men ändå taga kulör. När de de äro färdiga tillsättes jussåsen och sojan båda efter behof.

MORIANKRÄM. Tjock grädde, strösocker, choklad, ankarstock, lingonpäron.

På ett fat eller en karott ströes ett tunnt lager rifven choklad, strösocker jemte finrifven ankarstock. Derefter ställas lingonpäron i rundel och betäckas med vispad grädde, nu kommer ytterligare choklad, socker, bröd, päron, grädde; på detta sätt fortfares efter önskan. Å öfversta lagret ströes choklad samt socker.

Rätten är sedan färdig till servering.

Prenumerera på, "Blixten"!

Pantsatta Folk.

Nu för tiden är det icke så mycket främmande arméers inrykande, som framkalla nationernas undergång, som deras inre förfall. Förre tidens mäktigaste riken, hvilkas legioner en gång regerade en god del af världen, bli bankrutt, hvilket oundgängligen gör af med dem som oafhångiga land.

China den största nationen på jorden, hade från 1874 till början af kriget med Japan upptagit 6 lån till ett sammanlagt belopp af omkring 180 millioner kronor och för att kunna betala de omkr. 700 millioner i krigsomkostnader till Japan (och 90 millioner för återförvärfvandet af Liao-Tung) måste China återvända sig till de europeiske nationerna med begäran om lån.

Ryska och franska kapitalister voro strax redo med pungen mot att erhålla hela provinser och hamnar som säkerhet. Under åren 1897—98 måste der tagas ett lån på 300 millioner kronor.

England skaffade pengar; och sedan hafva andra makter begagnat sig af denna omständighet som orsak att roffa till sig mera land som motvigt mot Englands makt i Orienten. Om några få år skall större delen af detta ofantliga rike vara pantsatt.

Rysslands och Storbritanniens anekterande af Persien är en annan betecknande illustration för den eröfringspolitik, som stormakterna nu föra. Persien är praktiskt sedt bankrutt och eges med hull och hår af Ryssland och England, hos hvilka makter det gång på gång har måst upptaga lån. Ryssland och England ega hvardera omkring hälften af riket och Persien kan icke företaga en rörelse i politisk riktning utan att hafva fått tillåtelse af sina egare.

Portugal eges och kontrolleras så att säga af England. Oaktadt det är ett rikt och fruktbart land, har det icke varit i stånd att försörja sig sjelf, utan har måst pantsätta sina industrier, ända derhän att det nu är nästan lika skuldsatt som Persien.

Turkiet står i skuldförbindelse till hela det Europeiska fastlandet. Då Turkiet första gången för flera år sedan var fallit lånade det 800 millioner kronor i Europa och gaf land som säkerhet. Det tog ej lång tid för turkarne att göra slut på detta lån och så måste der skaffas mera mynt. 2000 millioner kronor åstadkommos mot pant af tullinkomsterna för tobak, opium och brännvin. Sedan har Turkiet haft svårt att erhålla flera lån. Penningnatadoren finna nemligen en långt säkrare och mera inbringande användning för sitt kapital i det fjerran östern.

En hel del af de sydamerikanske republikerna egas af penningmän. Argentina är bortskyldigt 1,200 millioner kr. och de flesta af dess naturliga hjälpkällor äro för länge sedan pantsatta. Bolivia satte sig i skuld för öfver 500 millioner kr. på grund af kriget med Chile, och som garanti för detta belopp har den måst öfverlåta åt fienden kontrollen öfver den bästa delen af sina kuster. Chile försummar icke att utkräfvat räntan för denna

skuld, och att sluka sin svagare grannar, så snart han måste tillstå, att hans resurser äro uttömda.

Lösning af Rebusen i n:r 1.
Tog höger om och venster om,
men alltid rakt tvärtom.

Lösning af gåtan i n:r 1:
En molnvägg.

Lösning af Charaden i n:r 1.
Lätthet.

Rebus:

KL B o I

Gåta.

Mitt första är en indian,
Mitt andra har en indian
Mitt hela namn på indian.

Charad.

Gående,
Slående
är ett mitt första
Månet åtminstone, lita derpå
Gifvande,
Lifvande
doft en mitt andra,
erbjuder skugga åt stora och små.
I en mitt hela — med stam invid
stam,
är oftast kvistigt att lista sig fram.

Lösning nästa n:r.

Kubikerings-Tabellen

för fyrkantigt, rundt och sågadt virke af K. S., är utkommen.

Pris: häftad 50 öre.

Återförsäljare erhålla hög rabatt. 1 ex. som prof erhålles franco mot insändande af 50 öre i frimärken från

A. Stigells Förlag,
Tranås.

Allmänna

Lifförsäkringsbolaget

Vasagatan 10, Stockholm.

Nya liförsäkringsmetoden af år 1900

Reform

framstår fullt jämbördig med de äldre liförsäkringsmetoder, som fortfarande utöfvas af bolaget.

Om **REFORMS** särskilda fördelar lemnas villigt upplysning af bolagets ombud. (G. 110652.)

Annonsera i "Blixten"!

Annonspis: 15 öre pr rad.

1901.

BLIXTEN

N:R 3.

Ansvarig utgifvare:
KNUT STIGELL.Redaktionens
adr.: Tranås.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

Tidning till nytta och nöje för alla.

Lördagen den 16 November.

Prenumerationspris:

Pris för helt år Kr. 1: 50
,, ,, halft ,, Kr. 0: 90

Annonsspris:

15 öre raden.

Blixten.

Tidning till nytta och nöje för
alla, utkommer från 1 oktober
1901 med ett nummer i veckan.

Blixten

vill vara en tidning för hemmet
och familjekretsen i ordets rätta
bemärkelse och kommer därför
att innehålla god, lärorik och un-
derhållande läsning passande för
familjens alla medlemmar.

Af innehållet må nämnas:

Redogörelse för märkliga upp-
finningar inom alla områden. Upp-
satser och praktiska råd inom
jordbruket, boskapsskötseln och
mejerihandteringen. En särskild
afdelning för hushållet och köket.
Berättelser, skizzer och noveletter
af framstående författare. Gåtor,
Charader, Rebus, Fixeringsbilder,
m. m. m. m.

Med ett ord:

Blixten

vill söka göra sig omtyckt och
läst af alla, hög och låg, stora
och små. Prenumerationspriset
för helt år blir 1 kr. 50 öre
postarvode inberäknadt.

"Blixten" gratisbilaga!

För att göra tidningen ännu
värdefullare hafva vi beslutat att
som gratisbilaga till BLIXTENS
prenumeranter lemna en alldeles
ny för BLIXTEN särskildt utar-
betad, praktisk och för hvar man
så godt som oundgängligJuridisk Rådgifvare och
Formulärbokhvilken kommer att åtfölja BLIX-
TEN med ett 16-sidigt häfte i måna-
den. Denna bok kommer att in-
nehålla, förutom en för hvar man
lättfattlig utredning af vår sven-
ska lag, praktiska formulär, en-
ligt hvilka hvem som helst kan
sjelf uppsätta sina ansökningar,
köpebref, kontrakter m. m. utan
att dertill behöfva anlita någon
jurist och derigenom bespara sig,
de dermed förenade, oftast stora
både besvär och kostnader.Denna bok, som i bokhandels-
pris kommer att betinga ett pris
af cirka 5 kronor, erhåller hvar
prenumerant på BLIXTEN gratis!För att genast från början er-
hålla största möjliga spridning
för vår tidning hafva vi derjemtebeslutat att, för dem som prenu-
merera på BLIXTEN från 1 okt.
till årets slut med endast 50 öre
(postarvode inberäknadt), anord-
na en

Stor Pristäfling

i hvilken alla kunna deltaga och
hvarvid högsta priset utgör

100 kr. kontant.

Försumma därför ej att genast
å närmaste postanstalt prenume-
rera på BLIXTEN från 1 oktober
till årets slut med

Endast 50 öre

då alla här uppräknade fördelar
erhållas. Rekommenderande vår
tidning till det bästa teckna vi
Tranås i September 1901.

Redaktionen af BLIXTEN.

Prenumerantsamlare antagas!

BLIXTENS
pristäflan!I afsigt att genast från början
erhålla så stor spridning för vår
tidning som möjligt anordna vi
för våra prenumeranter en pris-
täflan i hvilken komma att utde-
las 3:ne pris.

1:a priset 100 kr. kontant.

2:a » 25 » »

3:e » 10 » »

Gissa huru många vanliga
gula kokärter rym-
mas i en tredjedels liter butelj
[en vanlig s. k. kvartersflaska]
och insänd uppgiften jemte pre-
numerationskvitto till BLIXTENS
redaktion under tiden mellan den
1:e och 15 December i år.Vi hafva fyllt en likadan flaska
ända upp till korken med gula
ärter, försett den med vårt sigill
samt öfverlemnadt den i förvar
hos 2:ne ojäfviga personer. Vid
täflingsuppgifternas öppnande kom-
mer innehållet att i 2:ne vittnens
närvaro räknas.Första priset tilldelas den af de
täflande som gissat rätt; andra
priset tilldelas den, som gissat
det närmast rätta antalet; tredje
priset tilldelas den, som gissat det
dernäst närmast rätta antalet.Skulle ingen rätt lösning in-
komma delas första priset i 2:ne
pris å hvardera 50 kronor, som
tilldelas dem som insänt de tven-
ne närmast rätta lösningarna.Skulle flera lika lösningar in-
komma tilldelas priset den bland
dessa, som först kommit redak-
tionen tillhanda, för hvilken or-
sak alla lösningar numreras i den
ordning de inkomma.För att ega rättighet deltaga i
denna pristäflan erfordras endast
att hafva prenumererat på BLIX-
TEN från 1:a oktober till årets
slut med

Endast 50 öre

samt att insända postens prenu-
merationskvitto till oss samtidigt
med lösningen.Alla lösningar torde å kuver-
tet, jemte adressen, förses med
påskrift »Pristäflan» samt insän-
das under tiden emellan den 1—
15 Dec.Vi inbjuda till flitigt deltagande
täflingen och teckna

Högaktningfullt

Redaktionen af "Blixten"

Tranås.

Visa "Blixten" för
Edra vänner och bekan-
ta.Derigenom att tid-
ningen får stor sprid-
ning blifva vi i tillfäl-
le göra den värdefulla-
re och innehållsrikare.Något om Barnupp-
fostran.Det är underligt, hvad de små
människoplantorna, barnen, be-
höfva mycket för att växa sig
starka och sunda in i lifvet.Ett af de viktigaste villkoren
för de smås karaktärsutveckling
är jemnårigas sällskap. Ett en-
sam barn är något af det sorg-
ligaste man kan se, och de dyr-
baraste leksaker i världen kunna
ej ersätta kamraters glada skratt
och upptåg.En mor må vara aldrig så
mycket med sitt barn, må ge
akt på dess själsanlag, dess fel
och tankeriktning än så ifrigt,
hon skall dock aldrig få den rät-
ta uppfattningen af den lillas
inre, spirande lif, utan att se
barnet leka tillsammans med an-
dra småtingar.Då först framträda de olika
karaktärsdragen skarpt och omut-
ligt, och de intellektuella kraf-
terna pröfvas omedvetet, fantasi
och tankeförmåga sättas i verk-
samhet.En stor leker för barnet och
ger det, om och ofrivilligt, af
sitt allvar och sin erfarenhet. De
små äro jämnställda, de leka med
hvarandra, och den täflan, som
äfvén där förr eller senare görsig gällande, är af obestridlig
nytta.När "en tant" skall roa ett barn,
sätter hon det oftast i knäet och
berättar en eller annan vidunder-
lig saga, som i nio fall af tio är
alldeles för inkrånglad hjärnmat
för den lille.Sagor kunna ha sitt värde,
men det fordras en ytterlig om-
sorg vid valet af dem, och de,
som fabriceras för att få "den lilla
ungen att sitta stilla", äro i all-
mänhet förkastliga.Barn, odygd, lek och ras höra
samman. Och den bästa kraft-
mätaren på ett barns intelligens
är det inlägg det kan göra i en
lek med jämnåriga. Då först
blir barnet fullt naturligt. Det
är för öfrigt så logiskt; vid alla
andra åldrar i lifvet söka vi ju
dem, som ej ha för många år
öfver eller under oss.Jag har hört en och annan
mor säga: "Min lilla flicka (eller
gosse) leker helst ensam". Det
har sagts med en viss stolthet,
underligt nog, liksom ett annat
moderligt yttrande: "Jag är mitt
barns enda lekkamrat!"Dessa skefva begrepp i upp-
fostran kunna ej nog allvarligt
påpekas och beifras, ty de gå
igen som sorgliga konsekvenser
äfvén sedan barnet blifvit vuxet.
Skygghet, inbundenhet och miss-
tro alstras ofta nog af detta främ-
lingsskap med menniskor.De små lekkamraterna repre-
sentera fruktträdet Godt och Ondt.
och det växer många tankar och
föreställningar fram under lekens
joller, som en stor aldrig kan
meddela på samma enkla, barns-
liga sätt.Det barn, som ständigt är med
äldre, blir på en gång brådmoget
och dvärgartadt; brådmoget där-
för, att det lär sig tänka och
tala som de stora; dvärgartadt i
den mening, att dess sjäslif sak-
nar sund, naturlig utveckling.
Det friska och ursprungliga för-
puppas och fjärligen: lifsglädjen för-
torkar i sin hylsa.Nej, låt barnet vara barn och
gif det hvad dess ålder tillhör.
Endast så fostras en kraftig,
varmhjärtad och sanningskär ätt.
Vaka öfver detta lilla fröet, se
till att den spirande plantan har
luft och sol och näring nog och
låt den växa sig härdad och stark
för himlens vindar, men se till
den så, att det ej kommer mask
i roten, och att den ej brytes i
förtid.

Annonsera i "Blixten"!

Annonsspris: 15 öre pr rad.

Marshall's förråderi.

(Forts. o. slut fr. föreg. n:r).

»Vi kunde aldrig fått en bättre natt till vårt förehafvande än denna. Knallen af explosionen skall öfverröstas af tordönet och vi slipa obehagliga följder. Ser ni, Barton», sade Marshall, »min vän har uppfunnit ett nytt sprängämne, betydligt starkare än hittills kända — och han önskar visa dess kraft. Han har hyrt detta hus för att arrangera ett litet fyrverkeri till sin nöje. Då han vet, hur mycket ni intresserar er för vetenskapen, vill han, att ni skall deltaga i experimentet». Jag kunde icke finna ord till svar. De hade fört mig från droskan, som skulle stanna på vägen, till ett långt bort beläget, förfallet hus och in i ett uselt omöbleradt rum där, och jag satt nu hjälplöst bunden på en gammal stol. »Ser ni», fortsatte Marshall, »på bjälken öfver ert hufvud en låda — med min väns sprängämne i tillräcklig mängd att spränga Englands största byggnad i luften, och när ni böjer hufvudet tillbaka kan ni se ett snöre, fastgjordt vid det bräde, hvar på lådan hvilat. Vi tre draga oss tillbaka i säkerhet, cirka 300 meter härifrån och draga i snöret, och ni skall då få se lådan falla i golfvet».

Utanför rasade ett förfärligt åskväder, och blixtnar följdes af bedöfvande skrällar. De tre skurkarne skyndade sig ut, sedan Marshall först sagt, att jag kunde vänta explosionen först om tre, fyra minuter.

Tänk er min ställning! Då jag icke kunde komma åt mitt ur, räknade jag långsamt till sextio och väntade slutet. Jag såg upp mot lådan. Skulle den falla ned på mig? Skulle jag slitas i stycken? Ni kan lättare tänka mitt tillstånd, än jag kan beskrifva det. Jag hade räknat tre minuter — — fem. Ännu rörde snöret sig icke — — tio — — — elfva — — — tolf, och jag förlorade medvetandet.

* * *

Den följande morgonen kom en arbetare in i hyddan och fann mig medvetlös, och en nådig försyn hindrade honom från att röra snöret och dermed bringa olycka öfver oss båda. Utanför lågo tre delvis svartbrända lik — rammade af blixten.

* * *

Sedermera funno vi icke blott tydliga bevis på Marshall's förbrytelse med hänsyn till torpedokonstruktionen, utan äfven en mängd specialteckningar och mängder af en ny projektil, som krigsdepartementet antagit. Men hvarken han eller den främmande makt, som med hjälp af oerhörda summor förmått honom till förråderiet skördade någon nytta, ty kort efter ersattes både torpedon och projektilerna af andra. De två män, som varit med Marshall, blefvo aldrig igenkända, och icke kunnade jag ut-

fundera, hvarför uslingarne valt ett så egendomligt sätt att bli mig qvitt, då det kunnat ske mycket enklare och lättare.

Apotekaren.

Du ber mig att berätta en historia! Nåväl, min vän, jag skall då tala om en händelse, som onkel Charles har talat om för mig, och hvilken han aldrig kan minnas utan att rysa.

Du kan inte tänka dig, hur stor uppståndelse det är i ett hem, när en liten världsmedborgare håller sitt intåg, och i synnerhet när denne lille herre är den förste som ankommer.

Den dag jag nu vill beskrifva för dig, befunno sig onkel Charles och hans familj i största spänning. Den nyfödde hr Paul hade knappast börjat detta lif, förrän han på ett högljudt sätt tillkännagaf sin vrede öfver att finna att uppehållet här på jorden icke var »blot til lyst».

Som du vet ägde onkel Charles ett litet apotek i Rochelle i Saint-Yon-gatan. Men på den tiden hade han icke den stora förmögenhet han nu är i besittning af, och af ekonomiska skäl skötte han alldeles ensam sitt apotek.

Låt oss nu återkomma till unge Paul, som förargad knöt sina händer och skrek som han skulle mista andan. Hela familjen stod i slutet krets omkring den unga modern, som nu upptagen af sin nya värdighet vaggade den lille orolige själen, som gnälde och skrek, så det skar i hjertat att höra på.

Plötsligt ljöd apoteksklockan — onkel Charles, som var tvungen att sköta sin plikt, skyndade ned för att ta emot den obefruade kund, som visade sig i ett så kritiskt ögonblick — sitt hjerta! Önskade han kunden dit pepparn växer. Det var en liten gosse på 12—13 år, som såg rädd och blyg ut.

Gossen framlemnade ett recept, hvilket bland annat äfven innehöll en liten portion gift.

— Det är till mor, herre, sade gossen, och hon bad att jag skulle skynda mig, ty hon är så blek och så sjuk, och hon kan inte sofva eller få ro ett ögonblick för plågor. Doktorn sade också att det är ingen tid att förlora. Därför skynda på, snälla herre!

— Ja, min lille vän, sätt dig! Jag skall skynda mig!

Onkel Charles gick in i sitt laboratorium för att tillreda medicinen. Det gick fort för honom. Han hörde ända ned i sitt laboratorium en späd röst (hans privata bostad låg nämligen i andra våningen). Ljudet af den svaga rösten gjorde att han skyndade sig ännu mer.

Den lilla flaskan var nu fylld, korkad och försedd med etikett,

— Se här, min gosse, spring nu, hoppas att din mor snart blir bättre.

Förtjust öfver att få egna sig åt familjelivet springer onkel Charles uppför trappan för att ånyo njuta af sin sons åsyn.

Unge Paul var nu upptagen med att smaka på sina första skedar sockervatten, och onkel Charles tycktes växa i faderlig stolthet öfver att betrakta honom.

Plötsligt blef onkel Charles blek, svettddroppar syntes i hans panna, håret reste sig på hans hufvud, och ögonen stirrade vildt.

— Store gud! Hvad är det, Charles? Hvad fattas dig, Har det hänt något? Så hördes det från alla munnar.

I förskräckelsen afbröt den unga modern lille Pauls måltid, hvilket hade till följd att Paul började skrika igen.

Men onkel Charles hörde ingenting. Han störtade i frysprång ned för trapporna till apoteket. Han tog ned från hyllorna de flaskor och glas, som han nyss använt i och för det nyss expedierade receptet. Med ångest sökte han erinra sig hvarje detalj vid sammanblandningen. Rättfärdige himmel! Han hade tagit fel. Gossens mor tillhörde ej nu de lefvandes antal. Hon var förgiftad.

I detta ögonblick hade det antagligen redan skett. Han, onkel Charles, var en mördare — mot sin vilja, det är sant, men icke desto mindre hade han genom sitt misstag beröfvat den lille gossen hans mor! Hvad var det han sade — ett barn, kanske sex, sju, kanske flera! Han kände ej hur stor den familjen var. Han tyckte sig höra små barns skrik och de stora barnens gråt, hvilka nu kräde räknenskap af honom för sin mor.

Den olycksalige onkel Charles grät sjelf halfhögt.

Om han blott visste gossens adress, så kunde han måhända få ettsvagt hopp om att motgift kunde rädda patiens lif, men nej, nej! Han hade till och med glömt bort namnet på receptet.

Det var slut med honom. Polisen skulle komma och taga honom om händer, han skulle komma i fängelse, vanärad, ruinerad. Det var under svåra förhållanden den lille där uppe kommit till, stackars liten, han hade verkligen orsak att gråta.

Förtviflad gick han ut på gatan utan att veta hvart han gick.

Han grubblade redan öfver de bref han skulle skriva till sin unga hustru och till hela sin släkt för att förklara hur det egentligen förhöll sig. Han kände sig öfverväldigad af sorg och förtviflan.

Plötsligt stannade han. Han kände som om blodet stannade i hans ådror. Allt gick rundt för hans ögon —

Vid gathörnet stod ju den lille gossen. Han grät högljudt och höll receptet tillskrynklat i sin hand.

Onkel Charles stirrade på gossen. Hans aningar voro alltså nu verklighet. Olyckan hade hänt. Modern var död, och barnet kom nu med beviset i sin hand.

Onkel Charles närmade sig gossen och frågade med klanglös röst:

— Huru är det med din mor?

— Käre herre, om ni visste hvad som skett!

Ack! ack! Den stackars onkel Charles visste det alltför väl.

— Nå, säg då, gosse! framstötte han.

— Jag sprang så fort, och när jag var nästan hemma, föll jag, och flaskan gick sönder.

Om någonsin en liten gosse har blifvit förvånad så var det väl den här lille, då han efter att ha berättat sin olycka fann sig upplyftad af apotekarns starka armar och kysst och smekt och

hörde apotekarens vänliga röst:

— Det har du gjort! Gud väl-signe dig, mitt kära barn, för den glädje du har gjort mig! Kom nu med mig, du skall få en ny mixtur efter receptet, och det skall ej kosta dig ett öre. Du skall äfven få en slant hem till din mor, du skall också få igen hvad medicinen kostade. Nu skola vi gå hem och fira Pauls födelsedag riktigt. Du skall icke tacka mig, det är jag som är skyldig dig tack i stället

Gossen blef mer och mer förvånad. Han glömde bort att gråta och sade endast:

— Så glad mor skall bli.

Men jag tror att pojken vid närmare eftertanke undrade, om inte apotekaren ändå var litet halfgalen.

Pärnan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

1:a kapitlet.

(Forts. fr. föreg. n:r).

I ett ögonblick omringade man den räddade der hon låg genomvåt, kall och blek på sanden. Hon var inlindad i en stor kappa, och sedan denna öppnats och de sågo ett litet barn vid hennes bröst gick en medlidandets suck genom hela skaran. Då barnet så utsattes för den kalla luften, började det högljudt gråta och öppnade förundradt sina oskyldiga ögon.

»Stackars varelse, stackars lilla drunknade lam» sade en medlidsam moder till en annan.

»Vi taga henne med oss hem Adam!»

Dessa ord uttalades i en så bestämd ton, att kvinnorna ovilkorligen drogo sig tillbaka och läto Janet Erskine råda sig sjelf. Hon var en stor ung kvinna, af ett slående utseende, med vackra, starkt markerade anletsdrag, och djupa, tankfulla blå ögon. Då hon böjde sig ned öfver den på jorden liggande kvinnan, föll hennes hufvudkläde tillbaka och avslöjade en blick så djupt medlidsam, att hennes eljest barska ansigte var riktigt vackert. Hon tog barnet från modrens arm, och i det hon tryckte det tätt intill sitt eget varma hjerta gick hon bort och gjorde tecken till männen att de skulle följa henne. Det syntes vara så naturligt för henne att blifva åtföljd, att icke en enda motsäggande röst hördes.

Innan de nådde huset mötte de sir Archie.

»Är det Ni, Janet? Hvad har ni der? — ett litet barn!» sade han i det han sökte öfverrösta larmet af storm och vågor. »Ni har alltså redan utfört en god del arbete!»

Janet Erskine nickade och gick vidare.

»Det är ett stort skepp på »Scaur» Sir Archie», sade Adam Erskine, »men vi kunna icke säga huru många som äro ombord å det samma»,

Sir Archie nickade och gick

vidare mot folkhopen. De buro kvinnan in i Janet Erskines hus och lade henne på Janet's anvisning i det inre rummet, och började använda alla medel, de kände, för att återkalla henne till lifvet. Janet tog ingen annan del i detta arbete än att hon sade hvar de kunde finna de saker, de behöfde.

Hon syntes helt och hållet upptagen af barnet. Hon satte sig vid elden i det hon hastigt klädde af det, svepte hon in det i sitt eget lilla barns kläder. Derefter gaf hon det mjölk och vatten, och det uttryck, som hvilade öfver hennes ansigte medan hon gjorde detta, var obeskrifligt.

»Det synes onödigt att försöka något mer», sade en af kvinnorna; »hon är icke död, ty hennes hjerta klappar. Vi måste sända bud efter läkaren till henne. Jag undrar om der finnes flere kvinnor och barn ombord på skeppet.»

Just nu hördes stöj från sängen i köket och blixtnabbt hoppade en liten fyr i röd nattdräkt ut derifrån och trippade barfota öfver golfvet.

»Ah, mor, mor,» ropade han högljudt då han stannade vid hennes knän. »Elise tommen bats! Elise tommen bats!»

Det blef en ögonblicklig tystnad i köket. Kvinnorna, som stodo i dörren till rummet, sågo betydelsefullt på hvarandra, undrande hur Janet skulle upptaga denna påminnelse om förlusten af det lilla barn, hvars död nästan hade gjort henne grubblande. Hon hade icke varit sig lik ända sedan barnets död.

»Elise tommen bats! Elise tommen bats!»

»Nej, det är icke Elise» ändrade Janet Erskines lille gosse sig, i det han lade sig på knä, lade sitt vackra rödblommiga ansigte vid sidan af det mörka på moderns knän. — Det var en vacker syn. — En krampaktig suck skakade Janet's hela varelse och utför hennes kinder runno i strömmar de första tårar hon utgjutit sedan sitt barns död.

2:a kapitlet.

Om morgonen.

Stormen hade rasat ut före dagningen, men solen gick upp öfver ett oroligt haf och långa skumkladda brottsjöar fortforo att skölja öfver klipporna. Stranden var betäckt af drifgods och ute på Scour syntes vraket af det förlista skeppet med skrofvat delvis under vattnet. Det hade visat sig vara ett kofferdfartyg, destineradt från Ostindien till Leith. Af dess 27 man hade 19 räddats med hjälp af kustvakten och fiskrarne i Orr's hamn. Kaptenen var bland de drunknade och ingen af de räddade kunde gifva annan underrättelse om den enda damppassageraren än att hon var en väninna till kaptenen. Doktor från Ege-mouth kom till Orr's hamn under loppet af aftonen, men kunde intet göra för den stackars unga varelsen; hon dog strax efter hans ankomst till Adam Erskines hus. Som svar på hans frågor uppgaf Janet Erskine, att

en gång hade damen varit vid någorlunda medvetande och i det hon såg sig omkring, hade hon med svag röst sagt: »Sörj för Annie». Janet förstod detta så att hon menade sitt barn. Doktorn var naturligtvis nyfiken att få veta om det fanns några papper hos damen. men till svar på alla hans frågor ruskade Janet nekande på hufvudet.

Hon var en kvinna, som alltid var färdig, men vid dessa doktors spörsmål syntes hon dock ännu mer tillbakadragen och inbunden än vanligt.

Doktor Purnes hade stort förtroende för Janet Erskine, men han var icke säker på om han nu skulle tro henne eller icke. Hon ansträngde sig helt visst aldrig för att vara behaglig eller vänlig.

»Jag förmodar att ni icke vill låta denna lilla skröpliga varelse söka långt efter ett hem, fru Erskine,» sade han då han lemnade huset.

Ett besynnerligt, flyktigt leende drog öfver Janet's kraftiga läppar och doktorn tyckte sig se att hon tryckte barnet ännu tätare intill sig.

»Näväl hon skall vara i godt förvar hos Eder antingen hon är förnäm eller simpel», sade han med ett vänligt småleende, »och hon skall fylla platsen efter lilla barn, hvars lif jag i våras icke kunde rädda åt Eder.»

I det han sade detta, gick han.

Hade moder och barn funnits i någon annans än Janet Erskines hus, skulle fisklägets kvinnor hafva samlats och dryftat fram och tillbaka om den lefvande och döda med den synnerliga förkärlek för småsaker de hafva. Men Janet Erskine var ingen sladdersyster, och det var verkligen mycket sällan, som någon af grannarna besökte henne.

De få, som varit därinne denna morgon, hade straxt gått igen då de instinktmässigt kände att de icke voro välkomna. De stodo därför i små grupper i dörrarne och talade om den förlidna nattens upprörande händelser; men, som naturligt var rörde sig deras förnämsta intresse om den drunknade flickan (det såg hon nästan ut att vara) och barnet, som oskadadt hade undsluppit hafvets faser. Medan de så voro sysselsatta, förorsakade underrättelsen, att lady Grant var i sikte, någon rörelse bland dem. Sir Archies hustru hade gjort sig mycket omtyckt i Orr's hamn om än många i början hade stått undrande öfver en dam från det hedniska Frankrike, som man kallade det. Hon visade ett hjertligt och vänligt intresse för alla deras angelägenheter och mången gånge fann väg från kastellet till hyddorna under klippan. De gingo för att möta henne angelägna att få omtala för henne nattens händelser. Hon lyssnade med intresse, men gick snart vidare medan hon hörde på dem; och då hon nådde Adam Erskines hus drogo de sig något tillbaka, ehuru de gerna hade velat följa med henne in. Men Janet Erskines kalla, allvarsamma ansigte, höll dem på afstånd. Lady Grant knackade på dörren, såsom hon alltid brukade. Hon ville icke gå in i den simplaste koja vid hamnen utan att visa samma höflighet, som hon sjelf fordrade. Hennes eget iakttagande af sådana småsaker hade

gjort henne än mer afhållen af folket. Janet Erskine älskade sir Archies hustru med en kärlek, som nästan gränsade till tillbedjan.

Det hade kommit andra förnämna damer på besök i hamnen, för hvilka Janet vägrat att öppna sin dörr, men de hade varit helt olika Lady Grant.

Janet Erskines lille gosse öppnade dörren. Hans lilla rödblommiga, runda ansigte sken ännu efter morgonbadet. »Hvad för en stor gosse min lille Adam har blifvit», ropade hon i det hon böjde sig ner för att kyssa barnet, som med en tillitsfull och kärleksfull rörelse lade sin lilla hand i hennes och förde henne in i huset. Janet Erskine reste sig för att taga emot henne med den henne egna lugna höflighet och vänskap. Hon satte fram en stol till sin gäst och bad lille Adam stänga dörren.

»De tränga sig på mig Lady — grannarne menar jag — och jag tycker icke om det», sade hon halft undvikande. »Jag tyckte om det till en början då jag kom hit nordanifrån, men här tyckes ingen kunna kalla sitt hem för sitt eget.»

Hon talade med en korrekt och vacker dialekt, som i lady Grants öron, bjert stack af mot det breda språk, som de kvinnor, hvilka nyss hade lemnat henne, talade.

»Gå undan, Adam, och besvära icke lady Grant», tillfogade Janet, då hon såg, att gossen ännu klängde sig fast vid ladyns hand.

»Hur kan ni säga »besvära», Janet, då Ni vet att jag älskar barn och han är just vid min lille Archies år», sade den vänliga ladyn af St. Wedas. »Och är detta lilla hittebarn kastat hit af stormen? Hvilken vacker liten varelse.

Hon böjde sig ned och rörde vid barnet med sin lina finger. I detta ögonblick blef hon slagen af den medlidsamma och kärlekshungrande blicken i Janet Erskines ögon.

»Och den stackars modren är död» sade hon utan att låtsas lägga märke till denna blick. »Talade hon något eller gaf hon någon upplysning om sig sjelf innan hon dog?»

»Hon vaknade, frun, omkring kl. half två i morse, strax innan doktorn kom, och då jag gick fram till henne med det lilla barnet, sade hon ganska tydligt, »Sörj för Annie!»

»Barnets namn måste alltså vara Annie. O, Gud, huru rörande. Sjömännen veta intet om henne, säger sir Archie.

»Nej, frun, så säger Adam också.»

Janet Erskine talade mycket sakta och höll sina ögon hela tiden fästade på barnets ansigte.

»Hur innerligt sorgligt», sade lady Grant, »men kanske det finnes någon nyckel till hemligheten; hvarom icke tänker jag att jag kan taga heane till St. Vedas, Janet.»

Janet Erskine rodade och hon höll sina händer skyddande omkring det lilla barnet som hon hade i sitt sköte.

»Med er tillåtelse, min fru, skall jag behålla barnet, som dess moder bad mig om.»

»Ni, Janet! men hon blir en stor börda för er. Ni har Adam och kan ännu få ett halft dus-

sin små,» sade lady Grant leende.

»Nej, frun, jag vet att jag icke kommer att få flere barn, och jag skall behålla detta», sade Janet Erskine med en bestämdhet, hvarpå man icke kunde miss-tagta sig. Hon hade bestämt sig.

»Hvad säger er man?»

»Ah, Adam skall låta mig behålla barnet, ty, ty han sade i morse, att jag såg ut, som jag brukade göra när lilla Elise låg i mitt knä,» sade Janet Erskine hest och med svällande barm.

»Jag förstår; förlåt mig, Janet,» sade lady Grant hastigt. (Forts.)

Landbruksafdelning.

Gif jorden tillräckligt med kalk!

I den danska tidskrift "Vort Landbrug" har landbrukskandidaten Adolf B. Vestergaard publicerat en beaktansvärd uppsats om jordens kalkning, hvars hufvudsakligaste innehåll vi tillåta oss här nedan relatera:

För växternas trefnad och normala utveckling är det alldeles nödvändigt, att jorden innehåller kalk. Det är en oriktig, men likväl temligen allmän föreställning, att jorden i och för sig har ett tillräckligt förråd af kalk. Till en viss grad kan detta visserligen vara sant, om man blott tänker på grödans absoluta behöf af detta ämne, men kalkens betydelse är därjämte en helt annan än den att endast upptagas af växterna. Våra vanliga sädesslag upptaga knapast mera än 15 kg. kalk pr tunnland, och om man då betänker, att jordens öfversta jordlager innehåller 15,000—20,000 kg. kalk pr tunnland, så skulle man ju kunna undra öfver, att brist på kalk i sådan jord likväl kan förekomma.

Men betrakta vi nu den stora användningen af konstgjorda gödningsämnen på jorden, som redan förut innehåller högst betydliga mängder kali, fosforsyra och kväfve, så förefaller det nyssnämnda förhållandet icke så märkvärdigt.

Kalkens inverkan låter sig emellertid icke jämföras med dessa gödningsämnens, enär, som sagt, kalkens betydelse ligger i något helt annat.

Vi skola emellertid finna, att fruktbaraste jordar alltid innehålla stora mängder kalk, och redan här synes ligga en fingervisning. Frågar man de landtmän, som använt riklig kalkning på sina förut väl gödslade åkrar, så skola många påstå, att grödorna här och där blifvit dubbelt så stora som före kalkningen.

Låtom oss emellertid nu tillse, hvilka kalkningens verkningar äro. Dessa äro mångahanda, ty utom det att kalken är ett nödvändigt näringsmedel, som tillika förbättrar grödans kvalitet, i synnerhet om kalken tillföres jorden i en lätt och upptagbar form, så verkar den tillika ombildande och pulveriserande på jorden. Den gör lerjordarna porösa och genomträngliga för vatten; den upphäver skadliga ämnens inverkan och omvandlar dem till nyttiga sådana; den binder jorden och motverkar syra samt

uppvärmer jorden. Men hvad kalken slutligen och fram för allt gör, frigör den näringsämnen i jorden, så att de blifva lätt upptagbara af växterna, på samma sätt som man genom införandet af vissa slags syror i djurens matsmältningskanal kan främja matsmältningen och näringsämnenas upptagande i kroppen. Hvar till skulle det gagna att proppa i ett djur de kraftigaste näringsmedel, om magsaften vore för svag för att kunna smälta dem; och hvad bättrar det, att det finnes stora mängder af näringsämnen i jorden, om växterna icke kunna tillgodogöra sig desamma?

Här är kalken på sin plats, den verkar som den aptitretande medicinen, och liksom den bör kalken användas i små mängder men ofta. Mången erfaren landtman säger, att "kalken verkar alldeles såsom en kvävegödning". Ja, det gör den, ty den åstadkommer just, att en mycket stor del af det kväffe, som eljest icke skulle blifva upptaget af växterna, nu kommer dem tillgodo, och att dessutom fosforsyra och kali lättare upptagas och tillgodogöras; i synnerhet gäller detta, hvad beträffar kalit.

Vi kunna icke här närmare inlåta oss på, huru kalkens kemiska inverkan egentligen föresiggår; emellertid är det säkert, att den utöfvar en sådan verkan. Kalken användes alltför litet i landtbruket, och författaren betecknar det såsom öfvertro, då det utan vidare påstås, att den "utarmar jorden". Kan man väl kalla det för "utarmande", att kalken åstadkommer, att man kan draga full nytta af alla i jorden förekommande näringsämnen? Är det icke just ett särskildt utmärkande drag för vår tid, att man söker draga största möjliga nytta af hvad som helst, hvarmed man sysselsätter sig?

Man skulle dock från en sida sedt verkligen kunna säga, att kalken "suger ut" jorden. Saken är helt enkelt den, att då man med tillhjälp af kalk har tagit allt af jorden, som kan tagas, utan att man gifvit jorden någon som helst ersättning därför i form af regelbunden gödsling med andra vanliga gödslingsämnen, så gifver helt visst en far, som tillämpat denna princip, sin son ett dåligt arf, men har han återigen samtidigt med kalkningen använt andra vanliga gödningsämnen, så hafva de båda två fördel däraf, ty kalken bildar ett mäktigare och bättre mullager, än som eljest skulle blifva händelsen. Detta är något, som hvarje landtman bör noga ihågkomma.

Mången tänker att den gödsling, som gifves jorden under ett år, är säkert gömd och kommer att verka under årens lopp, men på så sätt förlorar man allt för mycket. Om kalk därjämte tillfördes jorden, blifve förhållandet helt annorlunda.

Pröfva därför kalkning på jorden; det lönar sig väl och i alla händelser är risken ej stor. Vill man emellertid vara försiktig och icke strax börja med en omfattande och energisk kalkning af jorden, kan man ju genom ett enkelt och lätt utförbart försök skaffa sig nödig erfarenhet. Hvad är väl lättare än t. ex. påföra kalk på en mindre jordremsa? Till sådana försök kan man ju använda fint pulveriserad kalk

(kalkmergel), som verkar hastigt. Det är likgiltigt med hvilken sådessort man sedan besår försöksfältet. Särskildt borde man pröfva kalkningen på sådan jord, som man tror vara nog kalkhaltig.

Huru ofta skall kalkningen ske? Detta beror på det sätt, hvar på man drifver jordbruket, samt på kalkens egen beskaffenhet — om den är lätt eller svårslig, och om den förekommer i pulveriserad form eller i klumpar —; men en hufvudregel bör vara: litet, men ofta! Isynnerhet bör detta gälla ifråga om den fina kalkmergeln.

Huru mycket kalk skall användas?

Detta beror delvis på samma omständigheter, som antydts i ofvanstående punkt. Sällan kan man använda för mycket, och endast frågan om priset har här någon särskild betydelse. Af grödorna behöfva helt visst ro frukterna för sin del mera kalk än baljväxterna och dessa senare åter mera än sådesslagen; men häraf kan man dock icke sluta till, att kalken verkar bäst på rotfrukter, ty deras förmåga att upptaga kalk är större än sådesslagens.

Hvilket slags kalk skall användas? Det är alltid säkrast att använda fint pulveriserad kalk, sådan som vanligen förekommer i handeln, med garanterad halt af ren kalk (96 å 99 proc.)

Bränd kalk verkar hastigare och kraftigare än sådan, som legat utsatt för luften och öfvergått till kalkmjöl eller s. k. släckt kalk.

Skall kalken bringas djupt ned? Det är bäst att ej nedbringa den alltför djupt, i synnerhet icke den fint pulveriserade kalken.

Författaren slutar sin intressanta uppsats med följande uppmaning: »Akten Eder att lockas af fina reklamer om billigt kalkmjöl». Skaffen Eder garanti för hvad I köpen, men pröfven kalkning af Eder jord. I skolen ej ångra försöket.

Kort och godt.

136 kilometer i timman. Med denna hastighet körde den amerikanske milliardören Pierpont Morgan under de 200 minuter hvar på han nyligen tillryggalade de 227 engelska mil som skilja Chicago och Detroit. Det hjälper inte att denna körtur verkställdes på lokomotiv som Morgan själf förde; hastigheten är till otrolighet fenomenal äfven för äfven iör anghästen. Hittills största hastighet på järnväg är, så vidt bekant är, såsom expressen mellan Paris och Calais kör.

Li-Hung-Chang. Den store kinesiske statsmannen, afled den 6 dennes. Han var född 1823. Många gånger förr har telegrafan bringat budskap om hans död, men denna gång lär den gamle Li verkligen hafva slutat sin händelsedigra lefnad.

Glasgow och Liverpool ha förklarats smittade af böldpest.

Turkiet hotas nu af tvenne örlogseskadrar från Frankrike. Äfven Amerika har i anledning af miss Stoves bortröfvande utrustat en eskader mot Turkiet. Måne icke nu blodssultanen skall finna för godt uppgöra sina mellanhandvanden med båda dessa makter.

Rysslands här består, enligt nya officiella uppgifter, af 3 miljoner man förutom landstormen samt 60.000 officerare. För innevarande år belöpa sig utgifterna för ryska hären och flottan till cirka 425 millioner rubel.

Hushållet och köket.

Till denna afdelning mottagas gerna bidrag från "Blixten" läsekrets.

POTATISSALLAD. Hårtill får ej tagas mjölig potatis. Den kokas en dag i förväg, men skalas och skäres i tunna skifvor den dag, då anrättningen skall serveras. Ett par lökar skäras likaledes i tunna skifvor och kokas möra i helt litet vatten på botten af kastrullen; i detta tillsättes en stor smörklick, salt, peppar och ättika. När smöret smält och säsen fått smak, vändas potatisskifvorna försiktigt i densamma, hvarefter salladen hälls upp och serveras till stekt fisk eller kött.

OM KAFFEKOKNING.

»Ja, kaffetären den bästa är bland alla jordens drycker, den stärker kroppen, den lifvar själen, den känns från hjässan allt ned i hälen,» heter det i en gammal känd strof, och att detta är faktiskt sant, torde nog många beredvilligt intyga.

Att bland fruntimmer te betydligt undanträngt kaffe visar statistiken, och detta kommer väl sig af teets mildare egenskaper, men för den, som sysslar med ett eller annat styft arbete och behöfver en stimulerande dryck för att hålla krafterna uppe, kan te ingalunda ersätta kaffe.

En kopp starkt kaffe inverkar omedelbart på nervsystemet, och det kan i enstaka fall göra nytta som medicin, men tyvärr bjudes man ytterst sällan på dylikt hälsobringande preparat af den bruna bönan, utan uppblandas den vanligen med ett eller annat dåligt surrogat.

När kaffet brännes eller rostas fram-sippa på bönorna droppar af en ytterst lätt förflyktigad, aromatisk olja. Denna är just essensen i kaffet, men får sällan eller aldrig komma till sin rätt, ty dels förbrännes kaffet ofta och dels tar man till denna process sådana kvantiteter, att förrådet skall räcka minst en vecka, då kaffet där- emot helst borde rostas per gång.

För att få ett verkligt godt och välsmakande kaffe borde det ej heller användas annat än väl krossade (ej söndermalda) bönor. Dessa hållas i en väl urkokt, ren och omsorgsfullt vädrad linnepåse, hvarefter kokhett vatten slås öfver dem. Man kan också helt enkelt koka hela linnepåsen med bönorna, men högst två minuter.

Om man skulle hålla på detta sätt beredt kaffe i ett glas, bör det ha samma färg som madeira och sprida en fin men genomträngande arom öfver rummet.

Alla husmödrar skulle beflita sig om att verkligt lära kaffekokningskonsten, då deras herrar och män därigenom finge ytterligare en njutning, som nu ofta restaurangerna få ersätta. Ty det är sannerligen mången gång snarare en dekokt än ett rekreationsmedel, det kaffe, som åstadkommes med afkokt sump, cikoria och liknande rysligheter.

Kaffe kan verka både förädlande och upplifvande, och såge husmödrarna saken från den sidan, skulle de troligen inse, att den oerhörda sparsamheten, när det gäller att lägga på ett tillräckligt kvantum bönor, hör till den slags snålhet, som bedrar visheten.

Musik

Skrif efter illustr. priskurant, som sändes gratis från

A. Th. Nilssons

Musikhandel, Norrköping.

Där erhållas Musikinstrumenter, Strångar och Tillbehör af alla slag, samt sextettmusikaler bäst och billigast i hela landet. Violiner, Guitarrer, Zitrör, Flöjter, Klarinetter, Orglar, Messingsinstrumenter, Äkta MÄGDEBURGER-DRAGSPEL, Munspel, Speldosor, Symfonium, Pianobord, Occarior, Skolor och Musikaler m. m.

Lösning af Rebusen i n:r 2. Klockboett.

Lösning af gåtan i n:r 2: Rödsinn.

Lösning af Charaden i n:r 2. Urskog.

Rebus:

Den 14 April 1901 s nisse.

Gåta.

På sätt och vis är jag den längsta dag — Om man härå "bokstafligt" reflekterar Och likväl går jag hastigt — menar jag — Låt se mitt rätta namn du utfunderar.

Charad.

Framför mitt första ofta kan Man nog få se mitt andra, Ty det får mången sträfsam man, Vid sitt mitt hela vandra:

Lösning i nästa n:r.

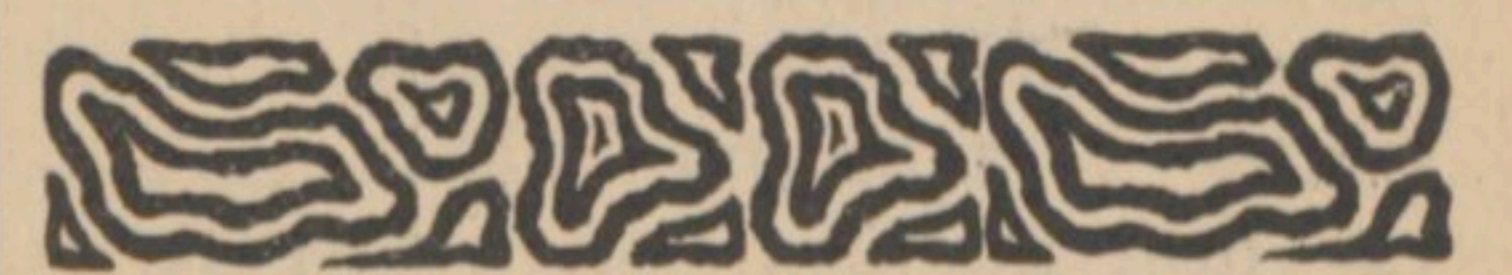
Kubikerings-Tabellen

för fyrkantigt, rundt och sågadt virke af K. S., är utkommen.

Pris: häftad 50 öre.

Återförsäljare erhålla hög rabatt. 1 ex. som prof erhålles franco mot insändande af 50 öre i frimärken från

A. Stigells Förlag, Tranås.

Allmänna

Lifförsäkringsbolaget

Vasagatan 10, Stockholm.

Nya liffförsäkringsmetoden af år 1900

Reform

framstår fullt jämbördig med de äldre liffförsäkringsmetoder, som fortfarande utöfvas af bolaget.

Om **REFORMS** särskilda fördelar lemnas villigt upplysning af bolagets ombud. (G. 110652.)

GÄSTFRITT. Frun: — Där är en inbrottstjuf i källaren. Gustaf! Herr: — Nå, då är det ju bra, att vi äro häruppe.

— Men han kommer nog hit också.

— Då går vi ner i källaren. Den här villan måtte väl kunna rymma tre personer, oberäknadt jungfrurna, utan att det behöfver bli trängsel.

Prenumerera på, "Blixten"!

BILIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgifvare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

N:R 4.

Lördagen den 23 November.

1901.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

Statsbanornas utveckling sedan år 1856.

Under de 44 år vi ägt statsbanor inom vårt land har utvecklingen af dessa tagit jättesteg framåt och tillfört statsverket betydliga belopp samt icke minst mäktigt bidragit att höja vår handel och industri till den ståndpunkt, som man vid banornas anläggning 1856 icke ens kunde drömma om. Vi skola här lämna några korta antydningar om det arbete som därvid nedlagts och de resultat som vunnits och taga därvid såsom utgångspunkt åren 1856—57 och såsom slutpunkt åren 1898—99.

Statsbanornas första båda trafikår 1856—57 visa en så blygsam början att inkomsten under dessa båda tillsammans icke ens uppgår till en ringa del af det som nu intjänas under loppet af en månad. Då bruttoinkomsten dessa båda år utgjorde endast 175,841 kr., visar nämligen sämsta månaden förra året, februari, en inkomst af icke mindre än 3,114,925kr.

Samma båda första år färdades 228,849 personer å våra nyöppnade statsbanor och nu åren 1898—99

foro närmare 19 och en half millioner människor å samma banor, hvilket gör 4 järnvägsresor för hvar och en af landets innevånare under dessa båda senare år. Egendomligt är att se, hurusom i järnvägarnes begynnelse de burgna klasserna mest vågade sig att resa medan nu massan af befolkningen visar reslust. 1856—57 såldes nämligen 18,049 första klass biljetter, 114,941 andra och endast 95,859 tredje klass. Nu voro första klass biljetterna endast 47,956, andra klass öfver 2 och en half million och tredje klass öfver 16 och en half million. Inkomsten för denna persontrafik visar 1856—57 125,061 kr. och nu öfver 29 millioner kr.

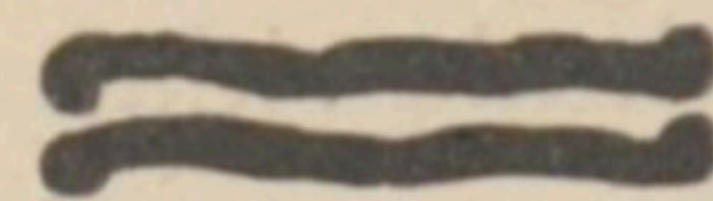
Godstrafiken var ännu ringare vid statsjärnvägarnes början. Då intjänades under tvåårsperioden endast 38,241 kr. och nu öfver 49 millioner kr.

Dessa tvåårsperioder framåt ha i regel visat ett ständigt stigande af inkomsterna, än med några millioner kronor, än med öfver 10 millioner kronor. Endast två gånger har tillflödet minskats och gått tillbaka, nämligen åren 1878—79 då inkomsten närmare 33 millioner kr. tvåårsperioden förut gick ned till 30 millioner och åren 1886—87 från 39 millioner till 37 millioner kr.

Inalles intjänades 1856—57 endast 175,841 kr. och nu 1898—99 öfver 79 millioner kr. Hela totalinkomsten under de 44 åren utgjorde 652,785,126 kronor.

Men det är också omåttliga kapital statsjärnvägarne slukat i driftkostnad samma tid. Dessa uppgingo för de 44 åren till 454 och en half million kr. i rundt tal. Öfver 202 millioner kr. ha inbetalts till statsverket och öfver 4 millioner lämnats i bidrag till statsbanornas pensionsinsättningar. I nybyggnader, rörlig materiel, annan materiel och kassa förfogar statsjärnvägarna öfver en summa af öfver 36 millioner kr.

Kapitalvärdet af statens egendom af järnvägar kunde vid 1900 års slut uppskattas till ett belopp af öfver 393 och en half million kr.

HÖGA PRIS PÅ ÄGG. På den stora ön Madagaskar har det lefvat jättefåglar, som dock nu äro utdöda. Deras ägg finnas ännu då och då mer eller mindre hela i jord- eller sandlager; ett sådant ägg efter en fågel hörande till släktet *Æpiornis* har nyligen såldts på en auktion i London till ett pris af 1790 kr. Det mätte nära en meter i omkrets.

Spökeri på hafvet.

Den lille ångaren Jeanne d'Arc" var en kvarlefva från den gamla goda tiden, då det ännu icke gafs någon komfort på sjön. Jeanne d'Arc" hade till och med för 1:sta klass passagerare blott två kajutor — en för herrar och en för damer. Fastän skeppet därför länge sedan utmönstrats från första klass transportångare, gjorde det ännu hvarje vecka turer fram och åter från Marseille till Tunis. och på dem, som ville spara styfrarne och icke vänta på "Société maritime's" storartade ångare, gjorde "Jeanne d'Arc" alltjemt goda tjänster.

När vi lemnat Tunis, syntes vädret plötsligt ändra sig. Stadens hvita husmassa, Kartagos ruiner — hela den afrikanska kusten, så långt man kunde öfverskåda den, allt låg där så vänligt under den blå himlen, delvis färgad blodröd af den nedgående solen. Men i norr hopade sig hotande moln, och knappt hade vi kommit ut i öppna sjön, förrän vi fingo känning af en ganska stark "käre". Hafvet låg fortfarande ganska lugnt, ty vinden gjorde inga vågor, och kaptenen försäkrade oss, att det icke skulle minska vår fart. att det blåste litet. Men passagerarne kröpo dock missmodiga ned i kajutorna.

Äfven jag kröp till kojs och somnade snart. Då jag åter vaknade, såg jag fullkomligt det runda fönstret i kajutan, och då jag reste mig på min madrass, kunde jag tydligt urskilja de mörka molnen på himlen. Det måste redan vara dag, tänkte jag och strök eld på en sticka. Riktigt kl. var half fyra — om några minuter skulle solen gå upp. Lyckligare kan ju icke en turist vakna, och raskt tog jag på mig mina kläderna, medan min kajutkamrat snarkade vidare, och sprang upp på däck.

Jag var knappt i det fria, förrän i öster ett så starkt sken slog mig, att jag bländad vände mig om. Men hvad var det? Derborta öfver de i gult skimrande molnen jagade blixtnabbt en mörk gestalt: på en vidunderlig häst en jätte, som i sina armar bar en kvinna. Fullt tydligt aftecknade sig hennes hufvud mot hans bröst, hennes fladdrande hår och konturerna af hennes

barm. En enlevering i luften öfver det vida, böljande hafvet. Andlös stod jag där utan att tro mina ögon, och nästa sekund var också spökeriet försvunnet. Molnmassorna glänste icke mera; enformigt gråa, fast ljusa och rakt icke så hemska, drogo de för den starka morgonbrisen mot öster; och då jag vände mig om, syntes icke mera solen.

Den oförklarliga uppenbarelsen hade på det djupaste upprört mig, och då jag nu såg kapten på komandobryggan, sprang jag raskt upp för trappan.

— God morgon, herr kapten. Har ni icke nyss sett något märkvärdigt?

Kaptenen log.

— Icke det ringaste. Kanske ni har sett en spöksegestalt?

— Låt då vara edra spökhistorier! Då ni berättar dem, tror man dem gerna, men då man sjelf ser något konstig, vill man gerna hafva en mera vetenskaplig förklaring.

Och nu berättade jag honom, hvad jag sett.

När jag slutat, drog han tillbaka sina buskiga ögonbryn och utstötte en ed. Därpå sade han med graflik röst: Det var löjtnant Singuerlet.

— Löjtnant Singuerlet? frågade jag förvånad. Förlåt herr kapten, ni talar, som det vore fråga om en människa.

— Ja, just så — och ni tror på ett spöke?

— Jag tror icke — jag.

— Är det konjak ni har däri

— Jag räckte honom en konjaksflaska, och han tog en väldig klunk.

— Tack. Jag vill berätta er historien: Vår löjtnant — började han — är fattig som en kyrkrätta. Det är just icke angenämt för någon, men allra minst för en löjtnant, som måste ha förmögenhet för att kunna gifta sig. Fattiga löjtnanter nöja sig därför i regel med kärleken, men som löjtnant Singuerlet icke är en dussinmänniska, vill han göra den fattiga guvernanten, som skänkt honom sitt hjerta, till sin lagliga hustru. Fastän med själ och hjerta soldat och sitt yrke lika tillgifven, som sin hustru, ville han dock för hennes skull välja ett borgerligt yrke.

Då blef han på sin öfverstes befallning utsedd till en särdeles svår mission i Tunis, och det blef hans öde. Han fick sitt pass ut-

staldt på en köpman Singuerlet, måste anlägga civila kläder och bo i Tunis inkognito för att göra vissa iakttagelser. Köpman Singuerlet utförde sitt uppdrag på det samvetsgrannaste och till sina förmäns fulla belåtenhet. Det felades honom icke utmärkelser, nu kanske skulle han nu ha varit kapten, om han icke också använt sitt uppehåll i Tunis till att gifta sig med sin lilla guvernant. Då saken kom ut, blef det ett fasligt väsen, i all synnerhet som Singuerlet påstod sig vara i sin goda rätt. Han hade bott ett år i Tunis såsom köpman, och ingen kan förbjuda en köpman att gifta sig. Militärdomstolen gjorde processen kort med honom. Den stackars Singuerlet —

— Sluta nu upp, kapten, atbröt jag honom skrattande. Det öfriga är lätt att gissa. Den stackars Singuerlet blef dömd till arkebusering, och hans vålnad rider nu med den lilla frun i armarne fram och åter mellan Marseille och Tunis. Har jag gissat rätt?

Men kaptenen förblef allvarsam, och hans ögon irrade upprepade gånger mot en viss del af däck.

— Jag berättar er ingen saga, fortfor han, utan en bokstaflig sann historia. Singuerlet blef heller inte skjuten utan fick bara ett par veckors arrest och blef sedan firad som en halfgud, för att nu icke nämna att hans förmän och kamrater hopsamlade en summa, som ger honom rättighet att ha en laglig hustru. Till och med våra militärer äro icke otillgängliga för känsloraker, och äfven en gammal sjöbjörn som jag har sinne därför. Men allt måste ha sin gräns, och på ett skepp måste diciplinen uppehållas. Jeanne d'Arc har blott två kajutor — en för herrare och en för damerna —. Jag förstod honom rakt icke. Hans ögon irrade åter öfver däck, och med ett "kom — men försiktigt!" skyndade han ned från komandobryggan.

Så klättrade han öfver skyddsgallret ut på relingen, smög sig utmed räddningsbåtarna vidare och vinkade mig till sig. En sekund senare stod jag bredvid honom och — allt var mig klart.

Ett par steg från den andra räddningsbåten låg en hög segelduk och där bakom bredvid ked-

jan, med hvilken rodret styrdes från kommandobryggan, en stor skeppstross. Stödd mot denna tross och med benen utsträckta på segelduken satt en smärt ung man i »Afrikanska jägarnes» löjtnantsuniform och i hans famn, omsluten af hans armar, slumrade en späd kvinnogestalt med upplöst hår.

Det var en så rörande bild, att till och med kaptenens väderbitna ansigte antog ett drag af ömt medlidande. Det ryckte i hans ögonlock, rynkan mellan ögonbrynen försvann och ett godmodigt leende lekte på hans läppar.

— Det är högst på tiden, att »Janne d'Arc» blir moderniserad sade jag skämtsamt, eller också att kapten Bonafon får ett nytt fartyg, på hvilken fins icke endast en kajuta för damer och en för her- rar. Men är denne unge man verkligen löjtnant Singuerlet?

Kaptenen nickade.

— Nå, känner ni igen ert spö- ker?

Jag var fullt på det klara där- med. I det ögonblick solen gick upp hade skuggan af de båda ge- stalterna jättelikt fallit på de fram- ilande molnen. De sutto alldeles, som jag sett dem. Hans hållning var nästan densamma, hans ven- stra arm höll den unga hustrun om lifvet och hans högra hvilade på hennes axel, under det att hennes hufvud smög sig intill hans hals och de upplösta lockarne fladdrade för vinden. Skuggan af räddnings- båten hade jag därvid tagit för hästryggen och trossen för hästens hufvud.

Jag betraktade paret en stund nästan afundsjukt, och så drog jag kaptenen i armen.

— Kom kapten, vi skola icke väcka två så lyckliga människor.

Han följde mig utan ett ord, men då vi kommit öfver gallret, lyfte han hotande armen.

— När ni sofvit ut, löjtnant Sin- guerlet, fortfor han, skola vi tala ett ord med hvarandra. Hvad her- rar generaler göra angår icke mig, men på »Jeanne d'Arc» är kapten Bonafon general, och på ett fartyg måste det vara disciplin. Ni skall minsann icke spöka en gång till!

Ett och annat.

MENNISKANS RÖST BLIR DJU- PARE, allt efter som tiden går. Denna rörelse mot ett allt dju- pare tonregister har faktiskt fort- farit genom århundraden. Detta är orsaken till att tenorerna bli allt mera sällsynta, och medan våra för- fäder ej visste, hvad en basstämma var, är bariton nu den vanliga rösten. Småningom, långsamt vis- serligen men säkert föras vi därhän, att basen blir den vanligaste. Hvad som gäller för män gäller ock för kvinnor. Sopranstämmorna försvinna — förr voro de de allra vanligaste kvinnostämmor, i fram- tiden komma de ej att finnas.

LONDON har 6 och en half millioner innevånare. I medeltal födes der en människa hvar tredje minut och dör en hvar femte minut.

DEN SIBIRISKA JÄRNVÄGEN.

Under loppet af år 1902 kommer ett lyxtåg att gå direkt mellan Calais i norra Frankrike och Peking — genom Sibirien och Kina således. Detta lyxtåg kommer att förevisas på världsutställningen i Paris i som- mar och kommer säkert att väcka uppseende.

SÄTTET ATT LYCKAS. Fru Hetty Green, som påstås äga 60 millioner dollars och är den rika- ste kvinna i Amerika, har uttalat sin åsikt om hvarför så många män misslyckas.

»Orsaken», säger hon, »är just det att unga män, som arbeta mot en bestämd lön, äro rädda att göra mer än de äro betalda för. De omfatta icke sitt arbete med den rätta entu- siasmen. För att gå framåt och bli uppmärksammas, måste en ung man göra mer än han är betalt för att göra. När han gör något, som hans principal icke kommer att tänka på, då visar han sig värdefull. Hvarje arbetsgäfvare vill gerna be- tala god lön åt personer, som tänka för honom. Den man, som endast utför tankar och idéer af en annan, är endast ett simpelt verktyg. Män, på hvilka man kan lita, äro alltid starkt efterfrågade, det sällsyntaste ting i verlden är nu för tiden en fullkomligt pålitlig man.»

TILLÖKNING I FAMILJEN. — »Jag hade nio barn att föda och kläda, och det höll mig temligen varm. Men en af flickorna gifte sig och nu så —

— »Har du bara åtta?»

— »Nej, tio med mågen.»

Anekdoter.

VID EN VISS BRUNNSORT, så berät- tas det infann sig en gång en af brunns- gästerna, en fiffig bonde från Småland, hos intendenten och läkaren på stället, medförande en sodavattensflaska, den han med viktig min presenterade för herr »doktern», med begäran att få dess innehåll med vetenskaplig noggrannhet undersökt, emedan det bestode af vatten från en på hans egor i hemorten nyss upptäckt källa, som han fått sig direkt tillsändt från hemmet, der man till följd af vattnets smak och källbottens ut- seende kommit till den öfvertygelsen, att det vore ett hälsovatten, så godt som något annat. Doktern bad bonden lemna flaskan och komma igen följande dag, då han skulle erhålla besked. Bon- den kom mycket riktigt och erhöll af doktern det med leende min afgifna svaret, att det till analysering lemnade vattnet icke vore det ringaste mineral- haltigt eller egde andra egenskaper än vanligt dricksvatten.

— Ja, det må jag, min själ, tro, svarade den knipslige bonden, för nu har jag gått här och druckit precis sådant en hel månads tid, men inte har jag deraf förnummit det minsta förbättring.

Vattnet på flaskan var hemtadt från herr »dokterns egen källa».

HANS SISTA VILJA. Gubben Per Persa ligger för döden. Men innan han skiljes hädan, gör han följande testamentariska bestäm- melser: »Du Olagus, får ta' går'n när ja' kolar å, å ge mor di ett regält unnantag, kom ihåg de! Å du, Anna-Stina, som allti' ha vatt e- goer doter, du får ta Nergårn å så får du den fåra, som sprang bort i förriga må'n, ess du kan få tag i'na — ellers kan piga få'na.»

HÄSTEN, SOM BEHÖFDE HÄLLAS. Hr landtpatron — ytt- rade ligapojken förbindligt till en smörbonde, som kom körande med en synnerligen utmerglad krake — kanske jag kunde hålla hästen åt patron?

— Åh, han ränner ingenstans — tyckte smörbonden med ett bredt grin.

— Det var inte min mening att hålla honom, så att han inte skul- le skena — fullföljde ligapojken. — Jag tänkte bara hålla honom, så att han inte dåsa omkull.

TIDSENLIG ANNONS. — »En ung man, grundligt hemmastadd i konkurs- lagen, söker plats i större affär.»

Pärilan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Jag skall aldrig försöka taga den lilla ifrån Eder. — Jaså, hennes namn är Annie? Skall Ni kalla henne Annie Erskine?»

»Jag antar det. Jag tror hennes mor var skotska, på grund af hennes språk. Har ni lust, frun — att gå in i inre rummet. Hon har ett vackert och fridfullt utseende.»

Lady Grant nickade. Janet Erskine reste sig och lade barnet i vaggan, lilla Elsie's vagga, som Adam samma morgon hade tagit fram. Intill denna dag hade icke Janet sett på den, sedan den gånge då lilla Elsie deri sof sin sista sömn. Lille Adam sprang glädje-strålände bort till vaggan och i det han lade sig med sina bara knän på golvet började han skratta och prata med den lilla flickan, som förnöjd såg på honom. Lady Grant såg Janets läppar röra sig, då hon såg på dem; så vände hon sig hastigt och de gingo tillsammans in i det rum der den okända kvinnan sof sin sista sömn.

Janet Erskine lyfte litet på den hvita gardinen och drog tillbaka det lakan, som betäckte den döda, det vackraste och bästa hon egde, som blott hade varit begagnadt den dagen då lilla Elsie dog. Janet Erskine hade visat den främmande kvinnan som dog inom hennes dörrar, all möjlig ära.

Det ansigte, som nu afslöjades för lady Grant, var en mycket ung kvinnas och det saknade icke spår af bekymmer. Det var ett sött ansigte; hvarje drag var i verkligheten på sitt vis fullkomligt, men isynnerhet munnen var fint bildad, det var något rörande öfver den. Hennes hår var mörkt och föll i korta naturliga lockar ned öfver hennes hals. Hennes små händer lågo sammanknäpta öfver bröstet och på venstra handen sken en massiv ring, det var en vigselring.

Tårar kommo i Lady Grants ögon.

»Det var en kedja och en guld medaljong, som jag icke tagit af,» sade Janet. »jag lade märke till att hon ofta rörde vid den, och hon höll den i sin hand då hon dog, jag öppnade den i morse frun. Där är ett porträtt af en herre i den och på den ena sidan är ingraverat några ord, som jag icke kunde förstå. Har ni lust att se den frun?»

»Ack nej, stör icke den döda. Janet,» sade Lady Grant hastigt, »jag tror blott ni borde hafva tagit af den förr. Den kan hjälpa till att bevisa barnets identitet.»

»Ah, frun, är det någon som är ängslig för barnet, behöfver han icke medaljongen för att blifva öfverbevisad,» invände Janet hastigt.

»Ah, jag ser ni är fast besluten att behålla det, Janet,» sade Lady Grant med ett leende. »Men ni måste tillåta att äfven jag får göra något för stackars Annie. Jag skall sända ned en packe med kläder till henne från St. Wedas.»

»Med er tillåtelse, frun, har jag allt hvad jag behöfver till henne efter lilla Elsie. Om ni icke tager illa upp vill jag gifva henne detta,» sade Janet med rörd, ifrig stämma. Hon tycktes missunna någon annan än sig sjelf att få göra det allra minsta för det lilla hittebarnet.

»Janet, jag tror jag måste varna er, min kära,» sade lady Grant allvarligt. »Ni bör icke låta ert hjerta så helt hänga fast vid barnet, ty efter all sannolikhet kommer ni icke att få behålla det. Det vore högst orimligt, om en förnäm dam, som den olyckliga kvinnan helt visst — icke skulle hafva någon släkting i verlden. Var viss på att det inom kort skall börja sökas efter lilla Annie.»

»Ifall någon af hennes anhöriga kommer, skall jag lemna henne, men till dess är hon min,» svarade Janet och lyftade barnet upp från vaggan med en rörelse så häftig, som om hon ville visa att hon aldrig skulle släppa det ifrån sig.

Lady Grant tyckte icke om hvarken blicken eller rörelsen. De bådade bekymmer för Janets lidande hjerta. tänkte hon.

Det skulle blifva ett svårt slag för Janet om barnet komme att återfordras af sina anhöriga, och dock, hvad annat kunde man vänta.

Lady Grant ruskade medlidsamt på hufvudet och tog farväl af Janet Erskine. Hon blef glad då hon mötte Adam Erskine, — skeppa-

ren, som han familjärt kallades — ett stycke från hans egen dörr.

Janet Erskines man var ståtlig och välväxt, med ett ansigte, som strax ingaf förtroende. Han var högt aktad i Orr's hamn, ty han var en man, som aldrig vek en hårsman från hvad han ansåg rätt. Han aftog sin hatt för lady Grant och höll den i handen medan han talade med henne.

»Kan ni följa mig ett litet stycke på väg, kapten Erskine? Jag har varit en god stund hos Janet och jag är ganska bekymrad för henne.»

»Det är, jag också, frun, det är jag,» sade skepparen sakta i det han vände om för att följa lady Grant.

»Jag kunde nästan önska att den stackars kvinnan och barnet hade blifvit förda till hvilket annat hus som helst i hamnen, utom edert. Janet håller redan mycket af barnet.»

»Ja, frun, det är kanske Herrens verk, Janet behöfde ett barn. Hon har aldrig kunnat glömma förlusten af lilla Elsie,» sade skepparen och vände för ett ögonblick ansiktet mot hafvet. Kanske det fanns någon fuktighet i hans ögon, som han blygdes att visa.

»Jag vet hon har grubblat hela sommaren, Adam, men det är det troligaste att det skall uppdyka släktingar, som återfordra barnet, Jag har försökt att varna Janet. Har icke ni gjort det?»

»Nej, frun, jag har öfverlemnadt detta till Herren. Han kan behandla sådana kvinnor som Janet bättre än jag. Kommer Ni icke ihåg att han hade mycket att genomleva här på jorden, men han fann alltid den rätta utvägen. Tager Han barnet från Janet, skall han också gifva henne styrka att bära detta.»

Det var en enfaldig och förtröstansfull trosbekännelse, som rörde Lilian Grant mycket då den kom från den rättframme, starke sjömannens läppar. Ja, Adam Erskine var en jätte i fysiskt afseende, men hade ett hjerta som ett barn.

»Det är icke alltid så lätt att förstå Herrens vägar med oss,» sade lady Grant tankfullt. »Hvarför skulle han icke låta Janet få behålla sin lilla flicka? Jag kän ingen som är bättre skickad till att uppfostra barn än hon.»

»Kanske han tänkte annorlunda Jag kan icke säga utan att jag sörjt mycket öfver förlusten af mitt lilla

barn, och har också under tiden varit mycket bekymrad för Janet. — Hon är icke som andra kvinnor, såsom ni nog lagt märke till. Hon har aldrig fält en tår för Elsie, men ah, hur hon ändock sörjt. Hur mången sömnlös natt har hon icke upplefvat sedan den tiden.»

»Jag vet hon känner djupt, men hon är dock en god, snäll hustru.»

»Ja, det är hon visst», sade Adam lugnt, med en tonvigt, som visade att orden likväl komme från djupet af hans hjerta.

»Nåväl, vi få då hoppas att lilla Annie skall finna ett varaktigt hem i hamnen», sade lady Grant muntert. »Är det icke som en hel roman?»

Medan dessa två talade om Janet var denna på ett besynnerligt sätt sysselsatt i det inre rummet, hvarest den döda kvinnan låg.

Från den låsta lådan i sin byrå tog hon fram en liten ask, af sandelträ, försedd med silfverlås och nyckel. Hon satte den på toalettbordet vid fönstret, låste dörren och öppnade locket. Hon tog ur en del sammanvikna papper, några smycken af indiskt arbete och några gamla bref, som voro sammanbundna med ett blått band. Hon bläddrade ett ögonblick i papperen. Hon frestades starkt att undersöka hvad de innehöllo, men hon öfvervann sin nyfikenhet och lade dem orörda på bordet. Med en hand, som icke darrade, drog hon lakanet tillbaka från det bleka ansiktet på hufvudkudden och i det hon öppnade den dödas linne tog hon kedjan och medaljongen från hennes hals. Derpå lade hon dessa saker på botten af asken bland de andra smyckena, lade brefven och papperen deröfver och stängde igen locket. Hon stack asken i fickan och vände tillbaka till köket, hvarest lille Adam såg till barnet medan det sof. Ett ovanligt leende visade sig i Janets ansigte. Just så hade hade lille Adam varit van att vakta lilla Elsies vagga i forna, lyckliga dagar. Hon gick igenom köket och steg upp för den smala trappan till vinden. Det var en mycket låg vind. Janet nådde nästan upp till taket. Den begagnades till upplagsplats för gamla garn och fiskredskap och luktade af tjära och tång.

På takbjelken i det bortersta och mörkaste hörnet var en besynnerlig liten fördjupning som blott Janet kände till. Den var full af

spindelväf, men hon gjorde den icke ren derifrån. Mellan spindelväf och dam skulle sandelträasken bevara sin hemlighet för lång tid — den hemligheten, som icke ens Janet sjelf kände till. I denna sak var hon efter sitt förstånd ärlig. Kanske den fullständiga och frivilliga ovissheten om, hvem hennes fosterbarn var, förminskade betydelsen af den orättfärdighet, som hon således i blindhet begick mot den lilla föräldralösa, som hade kastats i land från vraket.

3:e kapitlet.

Tjugo år senare.

En vacker sommarafon kom en ung och tilldragande flicka klättrande ned för backarne från St. Wedas till Orr's hamn. Hon bar en näpen sitsklädning och en bred, hvit solhatt och i sina obehandlade händer hade hon en korg med blommor.

Hon hade en röd ros i skärpet och en vid halsen, och deras färg var icke vackrare än hennes kinders. Hon var mycket vacker, men denna hennes skönhet var förenad med en svag hälsa; huset Grants enda dotters skröplighet kastade en trist skugga öfver St. Wedas. Som så ofta händer inneslöt denna kropp ett ömt oegennyttigt hjerta och en ren, älsklig själ.

En ädel pudel, med ett hufvud som ett lejon, men med ögon, som lyste af människoliknande klokhet gick med sakta och majestätiska steg vid sin härskarinnas sida. I sommarvädret, när Ethel Grant nästan ständigt var ute, var hunden hennes ständige följeslagare — nej mera, han var hennes beskyddare och vän.

(Forts.)

Visa "Blixten" för Edra vänner och bekanta.

Derigenom att tidningen får stor spridning blifva vi i tillfälle göra den värdefullare och innehållsrikare.

Stoft, aska och— ingenting.

»Fångtransporten från Italien har anländt!» anmälde för mig den tjänstgörande polisbetjanten.

»Mottag den Ni. Fins det någon anmärkningsvärd bland fångarne?»

»En fånge, som synbarligen tillhör de bättre klasserna, anhåller om att personligen få tala med herr kommissarien.»

»Godt. Låt införa honom. Jag visste, hvad som väntade mig. En fånge ur de bättre samhällsklasserna, så hette det ofta, då en förfallen odåga åberopande sig på sin föregifna bildning, oförskylda olycksfall o. s. v. försökte att väcka mitt medlidande. Han fick komma, jag hade haft nog att skaffa med dylika skådespelare, för att blifva rörd af deras berättelser. Jag läste vidare och såg icke upp, då fången inträdde.

»Herr kommissarien må förlåta mig, om jag — —»

»Godt. Hvem är Ni?»

»Arnold M. från S.»

Öfverraskad såg jag upp. »Arnold M. — Omöjligt!»

Då för fången förskräckt tillsammans. »Barmhärtige Gud! — Du!» — Han hade blifvit dödsblek och två stora tårar runno utför hans infallna kinder.

»Lös fången!» befalde jag fånvaktaren, som hade infört honom. Denne löste handbojorna och aflägsnade sig på min vink. »Arnold, så fick jag återse dig?»

Fången betäckte sitt ansikte med händerna. »O, om jag ändock hade följt min första föresats, då hade jag legat krossad i någon klyfta i detta fördömda land, och då hade skammen af detta återseende blifvit mig besparad!» stönade han.

»Hade icke det andra kunnat undvikas?» frågade jag ovilkorligen.

Han nickade sorgset. »Jo, att det har kommit därhän är min — min egen skufd.» Han brast ut i krampaktiga snyftningar och sjönk ned på en stol.

Djupt rörd betraktade jag den arme manne. Detta var Arnold M., som på samma gång som jag bevistat gymnasium och universitetet och genom sina talanger hade

berättigat de vackra förhoppningar, man fäst vid honom. Hvilken oförgätligt härlig tid vi hade upplefvat då vi tillsammans med några likasinnade kamrater stiftade ett förbund, som satte idealet till sitt mål. Arnold, med sin rika fantasi och stora poetiska begåfning, som städse satte profesorerna vid gymnasium i förvåning och gjort oss till sina hänryckta beundrare, blef vår sjelfskrifne ledare. Prometheus kallade vi honom, emedan vi ansågo honom i stånd till att künna själa elden från himlen. Gyllne ungdomsdrömmar, i hvilka vi frossade, präktiga luftslott, som vi så djärft byggde, hvad hade det blifvit af Eder? Där satt han bruten framför mig, vår stolte Prometheus, såsom en fattig fånge, och jag, hans förflutne anhängare, var tvungen att mot honom företaga en embetshandling, som sedan måste stämpla honom såsom en samhällets paria.

»Arnold, hur kunde det gå så långt?»

»Du frågar mig? Såsom kommissarie måste du dock känna nyckeln till hemligheten af ett förlorat lif. Sök kvinnan! Jag har blott ökat de hundra tusentals offren med ett. Huru det kunde gå så långt? Jag är själf knappt medveten därom. Då vi skildes från universitetet, skildes också våra vägar. Du trädde in i statens tjänst, jag vände mig till hofvet, för att der söka min lycka. Friheten, som jag njutit under mina studieår, ville jag icke så tort lämna. Jag sökte att försvara den med det vapen, som moder naturen förlänat mig med pennan. Och det lyckades mig också. Utan att någonstädes binda mig, förtjänade jag så mycket, att jag kunde lefva med vid residenset och i fulla drag njuta af min frihet. Detta raskt pulserande lif tilltalade mig; som en fjärl fladdrade jag från blomma till blomma, frossade i lycka och — brände slutligen mina vingar. Du vet, hur mycket jag alltid svärmat för teatern och hvad som tillhör scenens glada rike!»

»Ja, isynnerhet för den kvinnliga delen däraf!»

»Tyvärr ja — och dock icke tyvärr! Jag har också upplefvat härliga stunder med henne — med Concetella.»

»Alltså en Italiens dotter?»

»En äkta söderns dotter, en flic-

ka från Silicien, som redan hennes namn förråder.»

»Och hur lärde du känna henne?»

»Ah, hur lär man känna skådespelerskor, när man är recensent?»

Hon befann sig i Salvines trupp, som just förberedde ett skådespel. Jag, såsom bekant med italienska språket, hade öfvertagit teaterreferaten för en större tidning. Den förtjusande Concetella var en likaså förträfflig hycklerska i lifvet, som hon var dålig skådespelerska på scenen. Hon bedårade mig så, att jag en morgon satt med henne i en kupé för att resa öfver Apenninerna till hennes hembygd.»

»Och i Sicilien?»

»Där hade skådespelerskan ett par bröder, som behandlade mig eländigt. För dig kan ju icke denna landssed vara ny. Om de bara hade nöjt sig med mina pänningar, så hade det väl gått an, men nej, också mitt ärliga namn måste offras. Huru de bragte det till stånd, är mig ännu i dag obekant. Jag fortsatte att lefva i detta trollad, de invecklade mig i en affär, i följd af hvilken vi snart sattes i fängelse. De andra blefvo frikända, men jag, den dumme tysken, blef dömd till flera månaders fängelse. Af det hela förstod jag ej mera, än att mitt lättsinne ruinerat mig. Utan legitimationspapper hade jag företagit resan till Italien, de italienska myndigheterna måste fastställa min identitet.

Underrättelsen om min skam har trängt till hembygden. På min familjs aktade namn har jag satt en outplånlig skamfläck och gjort mig själf omöjlig för all framtid. Här har du min bekännelse. Gör nu din pligt.

* * *

Arnold M. blef af de italienska myndigheterna utvisad. Efter lagen måste jag dömma honom till tvångsarbete i hans hembygd, men detta skonade jag honom från. Då det blef afton, bestälde jag honom ett rum på hotellet och lofvade, att tidigt nästa morgon förse honom med allt, som var nödvändigt, för att han skulle kunna resa på ett anständigt sätt. Ingenting förmådde dock ur den djupa nedslagenhet, som han återfallit i efter sin bikt. Ännu länge talade jag med honom på hotellet, hvarest jag intog aftonmältiden, uppmuntrade honom till nya ansträngningar och erinrade honom

om hans rika poetiska talang, som han lämnat obeaktad så lång tid:

»Icke alldeles», svarade han, »se här, hvad fängelset frambragt för något.» Därvid drog han fram ett manuskript och föreläste för mig några ställen ur ett epos, som hör till de bästa jag någonsin läst.

»Arnold,» utropade jag, »därmed kan du blifva odödliggjord!»

Han skrattade bittert. »Odödliggjord? Edert fångeregister sörjer nog för att mitt namn blir bevaradt åt eftervärlden.»

Alla mina vidare försök att bringa honom på bättre tankar voro förgäfves. Då vi skildes, räckte han mig handen. »Tro icke att jag är otacksam, om någon icke har förtjänt det af mig, så är det du. Lef väl!»

»Lef väl!» frågade jag förvånad.

»Eller på återseende, huru du vill — god natt!»

* * *

Då jag nästa morgon frågade efter Arnold på hotellet, kunde man icke gifva mig någon upplysning om honom. Jag knackade på dörren till hans rum, men erhöll intet svar. Bestört steg jag in — rummet var tomt —. På bordet stod ett nedbrändt vaxljus och där bredvid låg en hop aska af brändt papper. På ett rent pappersblad hade några ord skrifvits synbarligen i hast: Pulvis, civiis ett nihil)stoft, aska och ingenting.)

* * *

Hvad hade Arnold velat säga med dessa ord? Blott allt för snart skulle jag erhålla den sorgliga förklaringen däröfver. Få dagar senare meddelas oss från Virona beskrifning öfver ett lik, som blifvit af några fiskare uppdragit ur Etsch. På likets identitet tviflade jag ej ett ögonblick.

Stoft aska och — ingenting var den dom, som Arnold M., min olycklige vän, som hade alla förut att blifva en bland de bästa på sin tid, hade uttalat öfver sig själf.

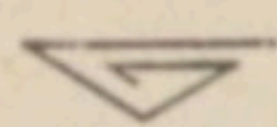
==

PÅ HÅSTMARKNADFN. — »Hur kan du säga att jag har vunnit på bytet, när du inte har sett min nya häst?» — »Ja men jag har sett din gamla.»

==

Hennes trots.

— Marcelle, hör nu hvad jag har att säga . . .

— Nej, du har orätt; nu kan det vara slut!

— Du vill alltså inte tillåta att jag förklarar mig?

— Det är onödigt! Dag efter dag kommer du för sent hem, och alltid har du samma ursäkt — att du har träffat den eller den. Men hvilket bevis har jag för att det är sanning?

— Jag ljuger kanske? Säg rent ut!

— Det vill jag inte påstå, men jag ville gärna veta hvad dessa egen- domliga förhinder betyda.

— Hör nu, Marcelle, — orsaken till att jag kom för sent hem i dag till middagen var den, att jag i nästan en hel timme talade med direktören för transoceaniska kompaniet. Han har lofvat att hjälpa mig, och jag tycker att vi ha all anledning att vara honom tacksamma, men i stället för det är du tvär och vresig och grälar jämt då jag kommer hem, och bär dig åt, som om du inte hade en aning om hur viktigt ett sådant samtal är för mig.

— Jaså! du tror att jag inte har förstånd! Hvarför inte lika godt säga att jag är en idiot?

— Om du hölle litet af mig, Marcelle, så skulle du inte tala så.

— Såå! Det är bäst att vi också komma öfverens om att jag är hjärtlös!

Pierre reste sig hastigt och kasta- de servieten ifrån sig på bordet.

— Jag är nu trött på detta! — utbrast han. — och jag kan inte uthärda de här dumma scenerna hvarenda dag!

I detsamma föll hans blick på Dita, deras lilla fyraåriga dotter, som lekte i ett hörn af rummet med sina dockor och som förskräckt lyssnade till föräldrarnes häftiga ordstrid.

Pierre gick fram till den lilla, lyf- te upp henne på armen och tryckte henne mot sitt bröst. Han såg sam- tidigt på Marcelle, som om han blott väntade på ett ord från henne för att sedan ångra sin häftighet.

Men det ordet kom icke.

Då lämnade Pierre rummet och slog förargad igen dörren efter sig.

Det var icke det första uppträdet mellan dem under deras femåriga

äktenskap. Och dock hade de gift sig af kärlek.

Af den förtrollande unga flickan hade blifvit en skön kvinna; men hon hade tyvärr två fei — hon var svartsjuk och ville aldrig erkänna att hon hade orätt.

Med tungt hjärta gick Pierre ned- för trapporna. Plötsligt kom han att tänka på något och vände om. Ljudlöst öppnade han dörren till tam- buren och gick genom salongen in i matsalen.

Dita var ensam därinne, hon lek- te med dockorna, två stora och en liten.

— Du skall vara pappa och du mamma . . ! och du är lilla Dita . . . så skola vi leka pappa och mamma, som gräla med hvarandra, och så skall lilla Dita vara med. Nu reser pappa sig från bordet, går ut och smäller igen dörren efter sig, och så börjar mamma att gråta och då Di- ta ser det börjar hon också att gråta.

Pierre hade blifvit alldeles blek och stod som förstenad på tröskeln. Var leken icke en trogen bild af den scen, som nyss hade blifvit ut- spelad i detta rum? Men var det andra också sant? Grät verkligen hans hustru, då han i vredesmod lämnat henne?

Han hade hört nog. Raskt gick han genom salongen och öppnade dörren till Marcelles rum.

Där satt hon med ett förgråtet ansikte gömdt i händerna.

Då han steg in hoppade hon upp och försökte hastigt att aflägsna alla spår af tårar.

— Marcelle, — sade han sakta.

Plötsligt förvandlades hela hennes väsen; — hennes stolthet, hennes trots förbjöd henne att låta Pierre märka, att hennes hjärta led.

— Marcelle, — upprepade han ändock, med samma veka stämma. — följ mig. — Han tog hennes hand och drog henne med sig fram till dörren till matsalen; där stannade han.

Dita lekte fortfarande. Hennes dockor voro just uppe i ett nytt gräl, hvilket slutade som det förra.

Tysta och med klappande hjertan lyssnade föräldrarna. Då den lilla slutligen tystnat; sågo de hvarandra djupt in i ögonen och deras händer möttes i ett innerligt handtag.

De hade fått en ordentlig lektion.

— Marcelle, — hviskade Pierre, — det är alltså sanning, att du gråter, då jag i vrede lämnar dig? Och jag som trodde att du var lika glad och

hårdhärtad — därför var jag mest ond på dig . .

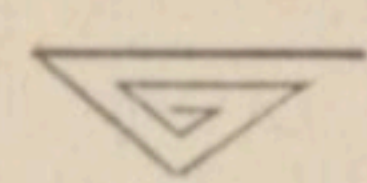
— Jag trodde att det var okvinn- ligt att visa huru mycket jag led, och jag var för trotsig att taga förstaste get till försoning.

— Ja, vi ha båda haft orätt; Dita har öppnat våra ögon. Men dessa obehagliga scener få inte upprepas — vi få inte bedröfva vår lilla flicka mera, inte sant?

— Nej, nej. Aldrig mer skall jag låta mig ledas af mitt trots, utan lyss- na till mitt hjertas röst, det lofvar jag dig, Pierre;

För damerna.

MANNEN ÄR KVINNAN UN- DERLÄGSEN? Georg Hirth, den kände tyska essayisten, har nyligen skrivit en afhandling, däri han sö- ker bevisa, att mannen är kvinnan underlägsen.

Kvinnan, säger han, är mera kon- servativ, naturlig, human och nor- mal än mannen. Om hon blir då- lig och brutal — cherchez l'homme!

Det kön som äro männen så be- tydligt öfverlägsna i tålmod, stånd- aktighet och ihärdighet ha vi ingen rätt att kalla det svaga.

Det svaga könet är däremot män- nen. Alla afvikelser från förnufts väg, som tjufveri, mord, drycken- skap, spel, bedrägeri o. s. v. måste sägas bero på andlig svaghet. Lust för förbrytelser tyckes vara mannen medfödd, men detsamma kan icke sägas om kvinnorna.

Om vi toge alla de onda gärnin- gar, som det »starkare» könet be- gått mot det »svaga» sedan världens begynnelse och lade dem i en hög, skulle de bilda ett berg, som nådde från jorden upp till himlen.

Öfverallt på jorden hos alla folk- slag, vilda, halfciviliserade och civi- liserade finna vi samma egoism bland männen och samma otacksamhet mot mödrar och systrar.

Mannen är utan tvifvel ett långt större rofdjur än kvinnan, vid alla tillfällen, som familjeöfverhufvud, som laggifvare, diktare, köpman etc. är han mer brutal och egenkär än kvinnan.

Af de två könen, säger Hirth, bör därför det kvinnliga sättas högre.

För hus och hem.

Till denna afdelning mottagas gerna bidrag från "Blixtens" läsekrets.

VAX-, STEARIN OCH TALGFLÄCKAR kunna borttagas såväl från linne som andra tyger, om man väter dem med spritstark eau-de-cologne och upprepar detta, till dess fläcken blötes upp och således lätt kan gnidas bort.

MEDEL MOT GROF HY. En enkel kur i ofvannämnda syfte är den, som förskrifver sig från kejsarinnan Eugénies hof: Saften af en citron blandas med en knifsudd salt, därpå med en till skumslagen ägghvita och till sist en tesked Kölnervatten. Det hela måste omröras väl, hvarefter ansiktet hvar afton ingnides med salfvan.

ATT LÄSA HÖGT är så hälsosamt, att medicinska auktoriteter lifligt förordar det till gagn för både kropp och själ: Sir Henry Holland säger, att personer, som ha anlag för lungsjukdomar, böra regelbundet läsa högt, när de rörelser, detta medför för bröstet, ömsom fyller det med luft och ömsom drifver ut den igen. Han råder äfven dem, som ha svagt bröst, att recitera eller sjunga på regelbundna tider, noggrant undvikande öfveranstängning samt med iakttagande af lämplig kroppsställning och korrekt uttal. "Dessa regelbundna öfningar af rösten" säger han, "måste betraktas såsom lika hälsosamma för andhämningsorganen som välgörande för sjelfva rösten."

Öfverflödig uppriktighet.

Uppriktighet är visserligen en stor dygd, därom är naturligtvis icke tu tal, lika litet som att falskhet är något högst förkastligt.

Likvisst kan uppriktighet ibland göra ett visst öfverflödigt och påträngande intryck. Dylika "rättframma" människor trampa bildligt talat omkring i smorladersstöflar.

Det är inte något ondt i dessa människor. De äro tvärtom i regeln hjärtemänniskor. Det är folk med ett obetvingligt behof att komma med uppriktiga, men förtvifladt taktlösa "apropoer", och som säga, hvad de ha på hjärtat, om det också skall ut mellan refbenen på dem.

Det finns emellertid en hel del godt folk, som anse det passande i en konversation att säga andra människor "sanningen", att påpeka bristfälligheten i deras näring, deras hälsa o. s. v. Det är dylikt slags folk, som konverserar med tidnings-

män om "tidningens lögnhistorier", med officerare om deras brist på sysselsättning mellan mötena, med handlande om "bedrägerier" i deras affärer, med handverkare om brutna löften och med sjuklingar om att de se klena ut.

Sådana människor lida kroniskt af taktlös uppriktighet, och de blifva aldrig botade, när de helt enkelt anse sitt uppträdande som en slags "uppriktig" gemytlighet. Dessutom sakna de i en otrolig grad förmåga att skilja mellan behagligt och obehagligt. Ni kan därför gärna försöka ge dem förebräelser. Ni skall icke ha det ringaste för det. Med stora klotrunda, oskyldigögon skall den uppriktige se på er och yttra:

— Nej, men kära ni, på detta sättet får ni väl inte ta saken.

I öfrigt göra vi oss nog på det hela taget litet hvar skyldiga till en alltför stor ifver att säga folk saker, som på dem måste verka obehag. Vi beflita oss stundom ytterst litet att välja våra samtalsämnen så, att vi försätta våra medmänniskor i godt humör och att i all tysthet anpassa till samtalen ett par af dessa förbindliga, vänliga ord, som äga förmåga att kunna lysa upp en annans humör.

Det må ju vara, att dessa ord icke komma från djupet af vårt hjärta, att vi icke ha någon hel mening med dem, men ingen blir väl dock en stor syndare därför, att han i en sällskaplig stund sprider glädje i andras sinnen genom att gifva ifrån sig några af den fina taktens och älskvärdhetens blanka tioöresslantar, till och med om det skulle vara litet tenn i myntet. Dessa "tioöringar" verka i hvarje fall mera godt i sällskapslivet än den onödiga "uppriktighetens" stora plumpa kopparslantar.

Älskvärdhetens blanka tioöring kan lysa upp i ett inre för långa tider, och man kan bildligt taladt borra hål i den och bära den som en minnespenning, medan uppriktighetens brutala kopparmynt kan verka som ett tyst och ihållande kval. Icke minst i vår nervösa tid, då man ofta tar sig så sjukligt nära af bittra eller obetänksamma ord, känner man ett dubbelt behof efter välvilligt, förekommande umgänge och en behaglig konversation.

Hvad som här ofvan sagts gäller naturligtvis icke den uppriktighet

som det stundom är vår oafvisliga plikt att göra gällande.

Det är den taktlösa uppriktigheten som åsyftas, de nervösa individernas tanklöshet och skräckinjagande välmenthet det gäller.

Ö. D.

Tidsfördrif. ❧ ❧ ❧ ❧

Lösning af Rebusen i n:r 3.
Söndagsnisse.

Lösning af gåtan i n:r 3:
Riksdagen.

Lösning af Charaden i n:r 3.
Kvarnlass.

Rebus:

a).
f f f f f
f kn. f
f f f f f

b).
S S.
S

Palindrom.

Sig ett mitt hela ta' förtjenar tukt,
ty vet — för mycket kan förderfva saken".

Mitt hela omvänt är nog mången frukt.
Det känner man nog mycket lätt på smaken".

Charad.

Mitt första: ett omhölje blott,
Att hjertligt mitt andra gör godt.
Mitt hela hvar människa fått
att tänka i stort som i smått.

Lösning i nästa n:r.

AFSNOPPAD. Fröken Wettling, filosoferande: "Jag håller före att man bör omfatta tillfällena."

Herr Qvickstedt: "Kunde då inte jag få vara ett af tillfällena?"

"Nej, er kan man inte egentligen kalla något tillfälle. Ett tillfälle, har inte för vana att stå och vänta på att bli omfadt."

BIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

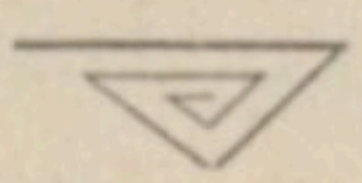
N:R 5.

Lördagen den 30 November.

1901.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

Gatutyper från London.

Särskilt i Citys trånga gator ser man en stor mängd af de s. k. hawkers, d. v. s. män eller kvinnor, som, stående i rännstenen, sälja allehanda småsaker, såsom knappar, tändstickor, skoremmar och dylikt. Det är ofta rena Whitechapel-typer, klädda i de elendigaaste trasor, och tillhöra de fattigaste existenser man ser på Londons gator. De kvinnliga hawkers stå ofta med ett aftärdt och afmagradt barn på armen för att på detta sätt väcka folks medlidande, och tyckas ofta vara lyckliga i sin spekulation i sina medmenniskors ädlare känslor, ty pennymynt inflyta raskt. Det är för öfrigt ett faktum, att en stor del af de barn, hvilka framlefva sin första tid på sin "moders" arm på Citys gator, blott äro lånta eller hyrda som medhjälpare vid affären, och det är klart, att ett sjukligt barn med eländigt utseende ur affärspunkten är att föredraga.

En annan af Citys vanligaste företeelser är fruktförsäljare, the costermongers, som åka omkring med sina små vagnar, alldeles

fullastade af frukt. Än är det ananas och bananer de bjuda ut, än päron, äpplen, vindrufvor och bär. Priset är alltid mycket billigare än det, som hålles i fruktbutikerna, ehuru varorna i allmänhet äro lika goda, ja, icke sällan bättre. Särskildt torde man sällan påträffa så präktiga, jättestora jordgubbar, som dem, hvilka, då tiden är inne, fylla costermongers handkorgar. Det händer nog för öfrigt, att man känner litet missräkning, då man börjar smaka på de köpta bären, ty de äro ofta olika dem, man först såg och smakade på. Försäljarne veta nemligen mycket väl att anordna sina små utställningar på behändigaste sätt, så att den största och bästa frukten vänder sig mot köparen, den sämsta mot honom själf.

* * *

En tiil Londons gatutyper hörande klass af mennisko, som man icke kan gå förbi utan att märka, är positivspelare, the organ grinders. Deras instrument har form och storlek som ett vanligt fortepiano, och man måste erkänna, att det är ett vördnadsbjudande oväsen de frambringa. Men det är också nödvändigt, att de ha en kraftig ton, om de skola höras

öfver allt gatans larm. Den musik, de frambringa påminner mest om ett riktigt sönderslitande pianospel, och dock kan det inte nekas, att det är rätt nöjsamt att höra på ett dylikt instrument på passande afstand, ty takten är synnerligen god. Det är i synnerhet Italiener, hvilka odla denna musikgren, och ofta är det ett äkta par, som tillsammans utöfvar konsten, i det att den ene spelar och den andre samlar penningar af förbigående. Ett barn är äfven här ett mycket vanligt attribut. Det ligger i en liten låda ända in i instrumentet, så att man kunde tro, att det aldrig fick en blund i sina ögon. Men det märkvärdiga är, att barnet nästan alltid ser ut att sofva sött. Icke sällan ser man en gosse eller en flicka midt på gatan uppföra en vild dans till musike..s toner.

Ibland hör man verkligt god musik på Londons gator, utöfvad af någon af de många gatukonstnärerna i egentlig mening. I synnerhet är det icke ovanligt att höra sångare med röster, som man skulle tro tillförsäkra dem en långt mer sorglös tillvaro än den att förtjäna sitt bröd som gatusångare och i synnerhet klingar det vackert, då sången ledsagas af harpackompagnement. Flere gånger, berätt-

tar en korrespondent till Aftenposten, har jag hört ett sällskap på tre personer musicera på gatorna, en spelande på ett piano, hvilket drages på en vagn af en liten häst, och två sjungande duetter. En gång såg jag hela tio personer, svärtade som negrer och kostymerade, gifva en konsert med sång och instrument.

Jagad af ett lokomotiv.

En amerikansk järnvägshistoria.

»Ni har nog varit med om något underbart äfventyr under edert lif? sade jag till en gammal konduktör, som hade uppsikt öfver vårt tåg.

»Ja visst, det värsta jag varit med om var kanske den natt, då jag jagades af ett lokomotiv — en natt hvilken den här påminner mig om,» sade han i det han såg ut i mörkret.

»Jagad af ett lokomotiv!» sade jag och började bli intresserad. »Hur gick det till?»

»Jo,» sade konduktören, »för många år sedan förde jag nattnälltåget på Long Island från Brooklyn till Greenport, ett afstånd på 90 mil. Det fanns endast ett enkelt spår med växlar vid de olika stationerna för att låta tåg mötas. Den afton, på hvilken jag syftar, afgick jag från Brooklyn klockan 10 med gamla Constition jämte en bagagevagn och tre passagerarevagnar. Constition, då ett af våra snabbaste lokomotiv, är för längesedan slopad. Natten var så mörk som i en säck eller kanhända ännu litet mörkare.»

»Det måste hafva varit mycket mörkt,» sade jag.

»Vi voro det enda ordinarie tåget på vägen denna afton förutom Greenport—snälltåget till Brooklyn, hvilket också skulle afgå klockan 10 och möta oss vid Lakelands station midt på ön för att där växla in på ett sidospår och låta oss gå förbi.

Nå väl, vi voro kanhända sex eller åtta mil å väg, då jag steg ut på bakre plattformen på sista vagnen för att se efter, om det icke blef litet ljusare. Vi passera-

var rak som ett spik på fyra eller fem mil. Som jag såg tillbaka öfver denna sträcka, fick jag bakom oss se något, som jag visste vara lyktan framtill på ett lokomotiv; det var för ljust att vara någonting annat, ty naturligtvis antog jag, att de icke hade byggt upp några fyrtorn vid sidan af vägen. Ni kan nog tänka eder, att jag blef litet förvånad, ty det var icke ett extratåg en gång i veckan på denna väg, och jag visste i alla fall att intet tåg afgått från Brooklyn denna afton. Jag väntade ett par minuter hvarunder jag tydligt såg, att det verkligen kom ett lokomotiv, och hvad som mer var, det vann betydligt på oss, ehuru vi gingo med vår vanliga hastighet. När jag var öfvertygad om detta förhållande, skyndade jag fram till lokomotivet och sade till föraren; »Jack, det är ett tåg tätt bakom oss!»

Jack tappade sin oljekanna och tittade på mig för att se, huruvida jag var vriden eller skämtade.

»Nå, låt eldaren sköta om det här och kom tillbaka för att se,» sade jag.

Vi skyndade till bakre delen af tåget och i ett ögonblick såg Jack så väl som jag, att om det var frågan om skämt, så var det oss det gällde, ty tåget hade vunnit en hel mil på oss, medan jag hade varit framme på lokomotivet. Röda gnistor strömmade ut ur skorstenen som från en masugn, och lyktan framtill på lokomotivet kastade ett så starkt sken längs vägen, att det lyste på skenorna ända fram till våra hjul. Ehuru det var alldeles inpå oss, hade icke lokomotivföraren på det främmande lokomotivet gifvit den ringasta signal för att varna oss för dess annalkande och icke gifvit något svar på våra upprepade allarmhvislingar. Han bröt emot alla järnvägsregler, och om han hade beslutat att köra öfver oss, så skulle han hafva handlat, som han nu gjorde. Jack syntes till en början alldeles mållös — icke så mycket emedan han tänkte på faran som på den bakomvarande lokomotivförarens fräcka oförsynthet. Han tittade som om han skulle vilja strypa honom. Efter en stund kom hans tunga i gång och han utbröt: »Hvad kan den där idioten mena?»

»Lokomotivföraren måste antingen vara vriden eller drucken. Om han håller på på det här sätt-

tet i tio minuter till, skall han vara alldeles inpå oss,» och jag befalde eldaren släppa på mera ånga! Hvad tåget har att göra på vägen denna afton begriper icke jag.

»Jag undrar, om det icke är ett lokomotiv, som trafikchefen sänder ned till reparationsværkstaden vid Jamaica. Jag såg Ben Franklin stå på sidospåret med ångan uppe, då vi afgingo. Att dömma af det sätt på hvilket det vinner på oss, kan det icke vara något långt tåg bakom det,» sade Jack.

Jag kunde icke tänka annat, än att Jack hade rätt, ty jag hade sett Franklin stå vid stationen, då vi lämrade Brooklyn. Detta lokomotiv var lika snabbgående som vårt, och om det icke hade något tåg tillkoppladt, som Jack antog, kunde det lätt vinna på oss, som det också tycktes göra. I alla händelser få vi se, då vi passera Jamaica, huruvida Jacks gissning är riktig, tänkte jag och sade det till honom.

Emellertid hade eldaren, som nu tjänstgjorde som lokomotivförare, gifvit vårt lokomotiv så mycket ånga det kunde tåla, och vi rusade fram på banan med stark fart. Jag var så ond, att jag kunde ha sändt en kula mot den galne lokomotivföraren, som följde oss, och jag beslöt, att mitt första göromål nästa dag skulle blifva att klaga för stationsföreståndaren öfver hans dumdristighet.

Nå väl, nu reste vi genom byn, där alla sofvo, och jag försäkrar eder, att vi ej stannade länge för att intaga törfriskningar, och sedan sågo både Jack och jag efter, om vår komiske vän bakom oss svängde upp till stationen för att taga nattkvarter. Men vi hade misstagit oss i våra gissningar; icke en hvissling gafs från vår förföljare! att han ämnade stanna icke ett tecken till att han saktade farten syntes, tvärtom han vann på oss, ehuru vi gjorde vårt allra bästa. Ibland skymde en svängning på banan undan det för våra blickar och för hvarje ny sådan kom det allt närmare oss. Vi hade lämnat Jamaica långt bakom oss, och voro nu ute på den stora Hampsteadslätten. Vårt tåg rent af svängde och gungade som en lustjakt på vågorna. Ljudet af våra hjul var ett oafbrutet surrande. Men vårt lokomotiv med sitt tunga tåg efter sig kunde icke mäta sig med

det bakomvarande, hvilket för hvarje ögonblick vann på oss och nu icke var mer än en åttandedels mil aflägsset. Ljuset från den stora lyktan sken så klart i våra ansikten. Jag tyckte att Jacks ansikte såg litet blekt ut, och det gjorde kanhända mitt också. Emedan vår förföljare icke höll vid Jamaica, kunde vi icke gissa till orsaken till vårt förföljande och icke håller när det skulle sluta.

„Det är säkert Franklin“ utbrast slutligen Jack, „ty intet annat lokomotiv på banan kunde vinna på oss som vi nu gå. Hvad kan den där idioten Simpson mena med att köra på med en sådan fart? Han skall vara öfver oss inom två minuter.“

„Du har rätt Jack, sade jag, »gå fram och se efter om vi icke kunna få upp litet mera ånga, Slå några af fotogenkannorna på veden och se efter hvad som kan göras!«

Då Jack var framme för att utföra sitt ärende, tänkte jaa öfver situationen. Om vi icke blefve krossade af det bakomvarande tåget, låg framför oss en kanhända ännu större fara. Tåget, om hvilket jag förut talat, som afgick från Greenport på samma gång som vi lämnade Brooklyn, var på väg att möta oss på samma spår. Det skulle växla in på ett annat spår vid Lakeland för att låta oss gå förbi en timme efter det vi afgingo efter klockan 11. Klockan var nu half elfva, och vi voro redan alldeles invid Lakeland och skulle gå förbi långt före Greenport-tåget, hvilket egentligen skulle vara där först. Resultatet skulle blifva, att vi skulle möta detta tåg på andra sidan Lakeland, utan att kunna varna för vårt annalkande, och en kollision framifrån lika väl som en bakifrån skulle blifva följden.

Vi flögo förbi Lakelands station nästan en halftimme för tidigt. Naturligtvis var Greenport-tåget icke där ännu, men det syntes komma nere på vägen. Vår fart var nu utomordentligt stor. Telegrafstolparna flögo förbi oss, och buskarna på båda sidor om spåret tycktes vara en eldvägg, ty de upplystes af lågorna, som trögde ut ur vår skorsten.

Vid detta ögonblick tystnade konduktören för en stund som om minnet af detta äfventyr plågade honom. Efter att hafva väntat på fortsättning en stund, sade jag: »Med hvilket tåg inträffade koll-

sionon? Kanske inträffade det med båda?»

»Kollisionen,» sade konduktören. »Nu komma vi till den viktiga delen af historien. Medan jag fortfarande stod på bakre plattformen, kom Jack tillbaka och släpade efter sig två kannor med olja, hvar och en rymmande en fjärdedels tunna.

„Nå,» sade Jack till mig, »om du vill olja ena sidan af spåret, skall jag försöka med den andra!«

Jag såg genast, hvilken hans plan var. Vi förde öppningarna på oljekannorna så nära de lysande skenorna som möjligt och började hälla ut oljan därpå. På mindre än en minut var en half mil af skenorna på båda sidorna duktigt oljade och så hala som tungan på en krämare i New York, hvilken handlar med gamla kläder!

Jag slog Jack i ryggen och sade: Gamle gosse, din skarpsinnighet har brakt oss alla ur en stor knipa!

Inom ett par sekunder blef lanternan på tåget bakom oss dunkel på grund af afståndet. Vi saktade farten och backade tillbaka för att se, hur det var fatt med Simpson, som Jack uttryckte sig. Där stod gamla Ben Franklin, blåsande och pustande och med hjulet surrande rurdigt omkring på det oljade spåret, men utan att vinna en tum. Jack var först uppe på det. Men icke ett spår af förare, eldare eller någon annan lefvande varelse syntes till. Lokomotivet hade endast en tender, och ehuru det ännu hade ångan uppe, höll elden på att slockna. Vi gingo tillbaka till Lakeland och fingo upp växeln riktigt just som Greenporttåget kom in på stationen. Telegrafisten på Lakeland lämnade mig ett telegram, hvilket lydde: Till konduktör C. Ben Franklin har råkat i gång och kommer på banan. Lagg om växeln vid Lakeland och för det in på ett annat spår. — Brooklyn, 10,5 Barton, Stationsföreståndare.

Ni ser, att vi icke hade mycken tid att växla vid Lakeland, sade han, därför gjorde vi ännu bättre och räddade gamle Ben Franklin — hvilket när allt kom omkring icke var ansvarigt — från en sammanstötning.»

För hus och hem.

Till denna afdelning mottagas gerna bidrag från "Blixten" läsekrets.

ETT ENKELT SÄTT ATT FÅ LÖK HÅLLBAR. Ett medel att hindra löken från att vid vårens ankomst börja växa och att således göra den hållbarare är att under några timmar låta den hänga i en rökkammare. Lökens yttre fjäll få närligen rök smak, men på dess smak och användbarhet vid matlagning inverkar detta icke.

TYSK LEFVERKORF. 3 goda kalfflefrar kokas, tills de kännas styfva och äro halfkokta. De upptagas och malas på köttkvarn eller rifvas på rifjern. Härtill tages 1 kg. fett fläsk, skuret i fina tärningar och blandadt med finhackad, hvit eller gul lök, som först kokas i smör, samt med hvitpeppar och salt. Sist tillsättes litet rifvebröd, en kopp mjölk och något socker.

Massan stoppas fast i raktarman. Korfven kokas efter sylta i dess spad eller ock i benbuljong. Den bör koka en halftimme. Därefter upptages den och upphänges, sedan den svalnat.

Denna korf är mycket god och välsmakande. Bör ätas i tunna skifvor på smörgåsen.

SVAMPAR. konserveras sålunda, att de, genast de äro plockade, rensas och läggas i kallt vatten, hvilket sedan urprässas, hvarefter de saltas rätt starkt och läggas under tyngd. På detta sätt hålla de sig hela vintern. När de skola användas, urvattnas de först, kokas upp och läggas ånyo i kallt vatten, kramas ur och stekas i smör. Då de äro brunstekta, hålles tjock, sur gräddes öfver dem, röres hastigt omkring, hvarpå de genast uppläggas.

MOT FRÄKNAR. och s. k. lefverfläckar rekommenderas tvättning med bittermandelvatten eller bittermandelkli.

MEDEL MOT "HÄNGSJUKA" HOS HÖNSEN. En mycket ofta förekommande sjukdom hos hönsen består däri, att de förlora matlusten och hänga med hufvudet. Denna sjukdom har sitt säte i kräfvan. Genom att flere dagar å rad om morgonen ge hönsen in sju pepparkorn dagligen med litet smör skall man snart afhjälpa detta onda.

Näs Mejeri

öppnar den 1 December i gården N:o 89 Storgatan (midt emot folkskolan)

Försäljning af: **Osk. mjölk, Skummjölk, Gräddes, Smör,** och **Ost,** samt får mejerit rekommendera sig i allmänhetens hågkomst.

Pärnan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. förreg. n:r).

Under de mörka vintermånaderna, när hon nästan ständigt måste hålla sig inne på sina rum i kastellet, var han alltid vid hennes sida. Ethel Grant var sin moders afbild och var lika älskad och afhållen i Orr's hamn som modern varit och fortfarande var. Det fanns icke en man i hamnen, som icke gerna, om det gällt, skulle offrat sitt lif för Sir Archies hustru och dotter. De hade båda varit såsom en kärlekens och barmhertighetens ängel för många sorgfylldt hjärta bland sitt folk och de hade i folkets kärlek till dem sin lön därför. Men fröken Ethel tillhörde dem på ett särskildt sätt. Hade hon icke blifvit född på deras egna klippuppfyllda höjder? Hade hon icke varit såsom en af dem alltifrån den första tiden hon började krafla sig ned till hamnen, klängande sig fast vid barnpigans hand, likasom en söt liten ängel, som mer syntes tillhöra en annan värld.

Ethel Grant älskade högt St. Wedas; det var den plats hon älskade mest på jorden, och när helsan fordrade ett varmare och sundare klimat, räknade hon dagarna, som skulle gå, innan hon åter kunde få vända tillbaka till St. Wedas. Det var ett vackert leende kring hennes läppar denna eftermiddag, då hon gick ned till hamnen, derifrån hon nu så länge hade varit borta. I sju månader hade hon varit med sin moder i St. Malo, tills nu julisolen smält bort skarpheten i de våldsamma östanstormarne, som blåsa in öfver fjorden. Dessa östanstormar voro skadligare för Ethel än iskalla vindar.

»Vi måste stanna här, Major, bara några ögonblick,» sade hon då hon hade nådt den låga stenmur, som skilde vägen från stranden, »för att beundra vår vackra hamn. Sitt! Se rätt fram! Nu min Major, har

du någonsin sett något ens hälften så vackert som detta? Kan St. Malo eller St. Remo ens jämföras härmed? Nej, nej, min lille hund».

Major lade sin yfviga hals och strök sitt väldiga hufvud mot sin herrskarinnas arm. Hade han kunnat tala, skulle han helt visst förklarat sig fullkomligt ense med henne i denna beundran.

Hon satte sin korg ifrån sig, och i det hon för ett ögonblick satte sig på den låga muren, betraktade hon hafvet med glädjestrålade ögon. Dock var det på det hela taget icke mycket att se. Några fiskarkojor spridda här och der längs stranden, en liten bukt stängd af mörka klippor, en primitiv hamn, hvarest ett par fiskarbåtar stilla lågo till ankars och ytterst ytan af det stora glänsande hafvet. Mot öster stodo St. Wedas grå torn liksom en skiltvakt för att skydda fiskläget emot all fara och mot vester St. Abbs kala bergtoppar med det hvita fyrtoronet lysande i solskenet. Platsen hade sin säregna skönhet och de, som älskade den, hade aldrig funnit dess like hvarken borta eller hemma.

»Åh, det är härligt,» sade den unga flickan i det hon vänligt strök med sin hand öfver hundens hufvud». Detta är såsom du och jag önska se det. Vi tycka icke om mörka dagar och skummande vågor; de stänga oss inne och äro så ovänliga mot oss. Vi tycka bättre om dessa små böljor, som sjunga i solen. Men kom, vi skola gå och helsa på Annie Erskine. Ah, Major om du blir så glad därför, blir jag afundsjuk på Annie, skall jag det?»

Sålunda vänligt småpratande med sin fyrbente följeslagare gick Ethel mot fiskläget, idet hon ofta stannade på vägen för att klappa en eller annan liten barfota parfvel på hufvudet eller för att framställa en vänlig fråga till någon af de kvinnor, som sutto i dörrarne och lagade nät. De förstodo att hon skulle gå till skepparens hus, hvarest hon alltid hade för vana att hvila litet. Om de än voro litet afundsjuka på Erskines, så undrade de dock ej öfver att Ethel besökte dem. — Janet Erskine hade alltid hållit sig litet för bättre än de öfriga kvinnorna i hamnen. De hade genast från början icke varit vidare vänligt stämda emot henne och detta var ju icke så underligt då de tänkte på att Adam icke ansett en af ham-

nens, en Eyemouth-flicka god nog åt sig, utan hade rest så långt för att finna en stolt och förnämt talande hustru. De hyste således från början en viss fördom emot Janet och hon hade icke gjort några vidare försök att öfvervinna denna.

Dörren till skepparens hus stod öppen då Ethel Grant uppnådde detta. Innan hon hunnit knacka på, sprang Major utan vidare in i huset och ögonblickligen var Janet i dörren med ett ärligt välkomstleende öfver sina läppar.

»Åh, min kära älskade fröken Grant kom in».

Hon tog den unga flickans båda händer i sina och såg henne in i ansiktet med en kärlekens skarpa, granskande blick.

»Ni är bättre? kom in, kom in», sade hon. I det hon skyndade sig in i köket, drog hon fram skepparens stol och lade en dyna på den.

»Åh ja, jag är mycket bättre, tack vare min snälla mormoder, men det är dock roligare att vara hemma. Är ni alldeles frisk, fru Erskine, och hur står det till med skepparen och Adam och Annie?»

»Tack bra, fröken Ethel, tack bra», sade Janet Erskine, i det hon åter satte sig att sy, på sitt vanliga lugna sätt. Tjugo år hade förhållandevís litet förändrat Janet Erskine. Några få grå hår, en rynka eller två i den breda pannan, och kanske litet hårdare ansiktsdrag, antydde att tiden gjort sin verkan. Men hon hade i det hela bibehållit sig godt. När man såg henne, kunde man icke tro att hon var på sitt femtionde år. Hennes figur var ännu hög och smärt; hennes rörelser raska, starka och ifriga, men hon hade heller inga sorger haft, som kunnat nedbryta henne. Hennes man och son hade blifvit bevarade under många faror, och deras timliga affärer hade gått bra. Hon hade ögonskenligen inga sorger. Ethel Grant hyste en uppriktig aktning för Janet Erskine, men hon förstod henne icke riktigt. Hon var icke öppen och uppriktig, hon sade aldrig sin mening utan som direkta svar på en fråga och till och med då voro hennes ord få och afmätta. Janet Erskine skulle säkert aldrig låta sin tunga bringa sig i förlägenhet.

»Står allt godt till i St. Wedas, fröken Ethel? Jag hoppas att Lady Grant är fullt frisk igen.

»Ah ja, tack; och vet ni att Archie kommer hem i morgon? Skall ni icke blifva glad öfver att åter få se honom, fru Erskine? Det är nu två år sedan han reste».

»Ja, två år sista 13 Juli. Det är en lång ferie, fröken Ethel».

»Åh, ja, men ni vet, Archie har icke varit helt och hållet ledig, fru Erskine. Han har studerat en hel del, och jag vet att i St. Welo gick han alltid omkring bland fiskarne och lärde sig ett och annat.»

»Jag tror han har blifvit betydligt bättre och jag är säker på att ni skall tycka detsamma.»

»Jag vet icke, oss synes det icke, som det skulle behövas någon förbättring, sade Janet med en betänksam min. »Det är hvad åtminstone skepparen skall säga er.»

»Jag har längtat så mycket efter att åter få se skepparen, fru Erskine. Jag ser att »Janet Rae» icke är i hamnen; men hur är det med Annie?»

»Tack, Annie är ganska kry.

Det var allt, och det sades kort och med en lätt sammandragning af läpparne; som Ethel förundrade sig öfver.

»Hvar är hon idag, fru Erskine?»

»I hamnen med näten. Det kan ingen se henne der förstår ni. Om det finnes någon annan än jag till att göra det, så ville nog icke Annie. Hon hatar mig, men hon vill ändå icke låta mig röra dem.»

»Hon sitter dock aldrig i dörren som de andra kvinnorna, fru Erskine!»

»Jo, jag tycker mig se henne göra det! Nej det är stor skilnad mellan henne och de andra flickorna i hamnen och hon är nog stolt der öfver.»

»Men jag är viss på att hon alltid är god och lydig emot er och vill göra allt för er och skepparen.»

»Jag klagar icke,» svarade Janet lugnt. »Hon är icke någon stygg flicka, det kan jag visst icke säga.»

Dessa ord gingo till hjertat på Ethel då hon hörde dem. Hade det manne blifvit någon fnurra på tråden emellan Janet Erskine och hennes fosterdotter? Hon skulle snart få erfara detta.

»Jag tror jag skall gå ut och hel-sa på Annie, fru Erskine.»

»Gör det, fröken Ethel, och jag skall göra theet i ordning. Kommer ni ihåg den lilla bruna tékanan, som ni beundrade så mycket? Den slogs isönder medan ni var borta, men Annie gick till Egemouth och letade igenom hvar enda butik,

som fanns i staden. tills hon fann maken till den. Hon sade, att hon ville att allting skulle vara oförändradt när ni kom tillbaka.»

»Den kära Annie! Jag hoppas att allting är sig likt. Jag är rädd för förändringar och nya förhållanden.»

»Allting, som är gammalt och känt, är det bästa i mina ögon i alla fall,» sade Ethel i det hon reste sig för att gå ned i hamnen. Hon kände ett svagt tvifvel medan hon talade att de förändringar hon fruktade, allaredan skulle vara verklighet. Det hade varit några besynnerliga oregelbundenheter i Erskines hus på den sista tiden, och hemmets frid och ro var knäckt för att aldrig mer blifva återupprättad. Kanske var det Annies fel?

Ethel Grant stod ett ögonblick strax innanför köksdörren och betraktade Annie Erskine, som satt på en bänk med stora högar af bruna nät vid sina fötter. Hon arbetade icke i detta ögonblick, icke heller visste hon att det var någon, som betraktade henne. Hennes arm hvilade i hennes knä, hennes kind i hennes hårda bruna hand och hon stirrade ut i fjerran med ett frånvarande, bekymradt uttryck i sitt ansigte. Hvad tänkte hon på? Det var icke godt att säga. Hon visste icke hur målerisk hon tog sig ut, men Ethel Grants konstnärsöga uppfångade hvarje detalj: Den smidiga gestalten, som till och med den grofva ullklädningen med det klumpiga snittet icke kunde göra mindre vacker, den lilla vackra foten och vristen, de fylliga armarne, och framför allt det sköna lilla hufvudet med dess krona af gyllene hår och det utmärkt vackra ansigtet med de stora djupblå ögonen, gjorde Annie Erskine till en ovanligt vacker kvinna. Skulle denna hennes skönhet bringa henne glädje eller smärta? Ja, hvem kunde säga det?

Ethel Grant tyckte icke om detta allvarliga, djupt bedröfvade uttryck i Annies ansigte. Han förundrade sig ännu i tysthet däröfver, då Major, som sprang muntert omkring huset, fick se Annie Erskine och med ett gladt skall hoppade upp i hennes knä. Flickan sprang upp med en plötsligt öfverraskad min och såg sig förvåntansfullt omkring efter Majors herrskarinna.

»Kära Annie, huru har du det? Jag är så glad öfver att se dig åter.»

»Jag också fröken Ethel,» sade Annie och deras händer möttes i en varm handtryckning och för ett ögon-

blick sågo de hvarandra trofast i ögonen. Det var ett svalg emellan dem, men kärleken hade slagit en bro där öfver.

»Får jag kyssa dig, Annie?»

»Gerna det, fröken Ethel» svarade Annie enfaldigt och så kysste de hvarandra för första gången.

»Vill ni sitta på min bänk, fröken Ethel?» frågade Annie i det hon hon med handen sköt undan näten. »Ah, gör det, jag kan sitta på denna korg. När kom ni hem?»

»Först igår, och jag är så glad öfver att vara hemma igen, men vet du hvad, du är så vacker nu.»

»Är jag, fröken Ethel?»

Flickan talte alldeles som detta icke hade angått henne och tog upp näten, som hon hade hållit på att laga, och fortsatte med sitt arbete.

»Kan du tycka om att handtera dessa grofva tingestar, Annie?»

»Tycka om det; det är mitt arbete, fröken Ethel. Jag får icke tänka på antingen jag tycker om det eller ej, jag måste göra det för att spara mor eller skulle ni vilja att jag låte henne göra det?»

Hon talade likt Janet Erskine, rent och korrekt, men hennes stämman var klar och behaglig och hade ingenting af Janet's skorrande toner.

»Hur god ni är, Annie, jag är rädd för att jag icke haft så mycken omtanke för min mor som ni för er», sade Ethel allvarligt. »Och hvar är Adam och hur är det med honom, Annie?»

»Far och Adam hafva rest på djupfiske, och båtarne komma in med floden i morgon», sade Annie lugnt i det hon rodnade litet.

»Kom nu och tala om för mig, hvad nytt, som har händt i hamnen sedan jag reste, Annie! Hur många bröllop skall det bli i år efter drif-garnsfiskets slut?»

»Jag vet icke fröken Ethel, jag lägger aldrig vikt vid sådant.»

»Hvad lägger du då vikt vid? Jag undrar om du skall lägga märke till din egen bröllopsdag, när den kommer? När skall den bli?»

»Jag blir ond, fröken Ethel, om ni frågar mig om sådant.»

»Blir du? Hur lustigt det skulle vara att se dig ond. Är du mycket bister då, Annie? Hör nu, hvad tänkte du på när Major så hastigt afbröt dig? Dina tankar voro mycket långt borta, Annie, lika långt som djupfisket tror jag, eller hur?»

»Jag kan icke omtala mina tankar, icke en gång för er, fröken Ethel» sade flickan helt allvarligt utan att akta

på fröken Ethels sista ord. "De voro mycket dåliga."

"Dåliga, Annie, åh prat, och ni som är så god, så god".

(Forts.)

Mopsen.

— Sylvia!

— Ja, pappa.

— Din fördömda hund har åter varit framme och rotat i mitt nejlikeland.

Öfverste Reynolds blickade strängt öfver bordet på fröken Sylvia Reynolds, och fröken Sylvia Reynolds blickade bedjande tillbaka på öfverste Reynolds, medan den omtalade hunden — en lekfull mops — kröp under buffeten, synbarligen kämpande med ett dåligt samvete.

— Din stygga Tommy — sade fröken Reynolds mildt, blickande mot buffeten.

— Ja, det har du rätt i — bekräftade öfversten — och du skulle göra hunden en stor tjänst, om du kunde göra begripligt för honom, att om han gör så en gång till, så skjuter jag honom på fläcken.

— Jag förstår icke, hvarför han rotar så i jorden. Det är förmodligen ben han söker efter. Han har nedgrävt ben öfver hela trädgården.

— Nåja, om han gör det en gång till, så komma ytterligare några ben att nedgrävas i trädgården — sade öfversten barskt och grep tag i sin tidning.

Sylvia älskade hunden, såväl för dess egen skull, men hufvudsakligen för gifvarens, en viss Reginald Dallas, som på ett tidigare stadium af deras bekantskap upptäckt, att han och fröken Sylvia Reynolds voro som skapade för hvarandra. Då han meddelade denna sin upptäckt för Sylvia sjelf, fann hon, att hennes syn på saken, var alldeles densamma som hans. Allt skulle också ha gått bra, om de icke råkat ut för ett sorgligt missöde.

Då Reginald en dag var på fågeljakt tillsammans med öfversten, hvilken han på allt sätt sökte göra sig god vän med för att lättare få hans samtycke till partiet, var han nog obetänksam att skjuta långt flere fåglar än öfversten, hvilken eljest var en duktig skytt, men den dagen icke var riktigt frisk. Me-

dan Dallas kunde skryta af 70 par nedlagda fåglar, hade öfversten bara skjutit fem par.

Hans dåliga skjutfärdighet tog bort den sista resten af öfverstens humör. Han svor en half timme på indiska och en half timme på engelska. Därefter kände han sig bättre till mods, och då Sylvia efter middagen kom till honom med den dåraktiga begäran att få gifta sig med Reginald Dallas, fick han icke något slaganfall, utan tillkännagaf endast i hofsam ton sitt oåterkalleli a och bestämda afslag.

Detta hade skett för en månad sedan, och mopsen, som hon fått af Dallas någon af de första dagarne af deras bekantskap, var fortfarande kvar, för att med fara för sitt lif trösta Sylvia och göra hennes far ursinnig.

Det var allmänt bekant bland trakten unga herrar, att det säkraste sätt att vinna Sylvias ynnest var att visa intresse för hennes hund. Det sorgliga minnet af Reginald Dallas gjorde emellertid, att hon icke var så tillmötesgående mot dem, som de kunde ha önskat.

De fortsatte emellertid sina sträfvanen. och det gafs icke någon vecka utan att Tommy blef »räddad» från ett eller annat listigt arrangeradt »olyckstillbud».

Men all deras möda var förspild, ty Sylvia hade i godt minne sin trofaste Reggie, som hvarje dag sände henne ett hjärtligt bref. Den förälskade skaran hade emellertid ej någon vetskap om detta, och »Tonny's »räddning» fortsattes oafbrutet, i det än den ene, än den andre uppträdde som hjälten.

* * *

Dagen efter ofvannämnda samtal inträffade en stor olycka.

Öfversten, som en morgon återvände hem efter en dålig jakt, märkte genom dimman, som började falla, något som höll på att rota i hans dyrbara nejlikeland. Han sköt, och den tur, som svikit honom hela dagen, kom nu igen. Ett tjut hördes — och så blef det tyst. Sylvia, som kom störtande ut ur huset, fann den olycklige Tommy dragande sin sista suck på en hög uppgräfd nejlikor.

Det dröjde icke länge förrän nyheten spred sig; vid middagstiden var den allmänt känd, och på eftermiddagen mellan klockan två och fem fingo nitton unge män, hvarandra ovetande, en lysande idé.

Resultaten af denna idé blefvo kända dagen därpå.

— Är detta allt? — frågade öfversten, då tjänstflickan vid frukosten kom in med ett par bref.

— Det är också en korg till fröken, hr öfverste.

— En korg! Bär in den?

— Förlåt, hr öfverste, det finns flere sådana!

— Hvad Flere! Hur många?

— Nitton, hr öfverste! — sade Mary, som med svårighet kunde hålla sig allvarsam.

— Hvad? Nitton? Dumheter! Hvar äro de?

— Vi ha ställt in dem i vagnsskjulet, hr öfverste. John säger, att han tror, att de innehålla hundar.

Öfversten utstötte ett ljud, som nästan liknade ett tjut. och störtade. åtföljd af Sylvia, ut till vagnsskjulet. Golfvet var mycket rikligt uppfyllt af korgar, och medan de stodo och betraktade dem, hördes från en af korgarne ett ljud, som omissskännligt var det jämrande gnället af en hund, som var inspärrad och hade tröttnat därpå.

Ögonblickligen instämde invånarne i de öfriga aderton korgarne. och vagnsskjulet genljöd snart af ett våldsamt larm.

Öfversten lutade sig mot väggen och begynte urladda sig på indiska.

— Stackars små kräk! — sade Sylvia. — Hur trångt ni måtte ha det i korgarne!

Hon sprang in i huset och vände tillbaka med en skål, full af vatten.

— Stackars små! — upprepade hon. — Nu skola ni få något att dricka.

Hon föll på knä vid den närmaste korgen och skar af snöret, som höll locket fast. En mops hoppade ur och sprang fram till vattenskålen. Sylvia fortsatte sitt barmhärtighetsverk, och då öfversten hemtat sig tillräckligt för att kunna uttrycka sin mening på engelska, hade aderton mopsar, samlats kring vattenskålen.

— Bort med dig, din best! — skrek öfversten, då en hund sökte sin tillflykt mellan hans ben. — Sylvia, lägg dem ögonblickligen tillbaka igen! Du skulle icke ha släppt ut dem. Lägg dem tillbaka!

— Jag kan icke, pappa. Jag kan icke fånga dem.

Hon såg hjälplöst från öfversten till hundsvärmen och tillbaka igen.

— Hvar är min bössa! — skrek öfversten.

— O, nej! pappal Du kan icke

vara så grym. De göra ju ingen förtret, stackars små.

— Om jag visste, hvem som sändt dem — gnisslade öfversten.

— Kanske det finns något, som kan upplysa därom. Jovisst, i den här korgen ligger ett visitkort.

— Hvem är det! — skrek öfversten genom larmet.

— D'Arcy Henderson — läste Sylvia så högt hon förmådde.

— Den stackaren — brummade öfversten,

— Der finns visst visitkort i de andra korgarne också. Här är ett: W. K. Ross.

Öfversten började nu själf undersöka korgarna. Hvar och en innehöll ett visitkort, och på hvarje kort lästes namnet på en granne. Han gick tillbaka till matsalen och lade de nitton visitkort i en rad på bordet.

— Hm! — sade han slutligen. — Reginald Dallas synes icke vara representerad i samlingen.

Sylvia sade ingenting.

— Nej, han tycks icke vara med — fortfor öfversten. — Jag tilltrorde honom icke så mycket förstånd.

Därpå lät han ämnet falla, och frukosten fortsattes under tystnad.

Under sin förmiddagspromenad mötte öfversten en ung man.

— God morgon, öfverste!

— God morgon! — sade öfversten barskt.

— Hm ... öfverste. jag ... hm ... antar, att fröken Reynolds fått den där hunden?

(Forts.)

För Damerna.

Stora löften och de bästa föresatser höra tyvärr ofta hemma under kvinnornas gebit, isynnerhet de unga hustrurnas. De allra flesta gå från vigselfallarna med inspirationens eld i sinnet och tusentals vackra framtidsvyer i tankarna om den lycka, de vilja bereda den älskade.

Men så kommer de långa, enformiga hvadagarna, då det händer så litet, där plikten löper som ett utstakadt snöre, och där det framförallt gäller själfuppooffringens hart när osynliga, men ändå så stora kraf.

En, "god" hustru vill naturligtvis

hvar och en vara, mannens kamral och hjälp, men endast ett fåtat lyckas utan ojämnheter komma förbi den första milstolpen inom äktenskapet, få ha förståelse af råmärket mellan den tillbedda, smekta och med yttre uppmärksamheter bortskämda fästmon samt h u s t r u n, som mannen visserligen arbetar och tänker för och med, men som han ej ägnar denna fästmansdyrkan, hvilken är hvarje kvinnas himmel på jorden.

När de rosenfärgade drömmarna om ny lycka med hvarje uppgående sol blekts af tusen små gråa inslag, händer det tyvärr ofta, att de stora löfena och de många goda föresatser krympa samman till ett surmulet och tåradt dagligdags arbete, som tynges aflängtan efter erotiska salighetsfärder, efter skymningssmek och i lealiska tal.

Och hon, som så trohjärtadt och så ärligt lofvat vara det bästa för den, hon håller så kär, blir ofta en strunt eller värtaligt (beroende på temperamentet) förebrående kvinna, som tycker, att hon med orätt går i en jämmerdal, där ingenting är som förr.

Det finnes en art blommor, hvilka under flera år växa och lefva under mossan, så djupt nere, att man ej kan se dem, ej ana deras kraftiga existens annat än genom en fin arom och en saftig vegetation, som deras arbete i mullen, uppluckringar af desamma, åstadkommer.

I släkt med dessa blommors tillvaro är kärleken inom äktenskapet, den tar inga starka utbrott och inga brännande ord till hjälp; den går fram i det tysta och lär att lefva stor i små, små, stundligen upprepade handlingar.

Detta är hvad de unga fruarna i allmänhet efter en period af tårar och grämslelser kunna sätta sig in i, och genom att taga för osäkert fotfaste på verklighetens mark, snafva de och gräma sig så — kanske för sent — öfver egen oförmåga.

Mannens kamrat och vän, hans materiella stöd inom hemmets värld, d. v. s. den, som där tar ansvaret af pliktuppyllesen för sig, måste vara så ridderlig och så stark, att hon i allo förtjänar och höjer begreppet hustru, ej blott i ögonblick af entusiasm, utan lifvet långt.

Hon bör lära sig inse, att mannen ej har samma känslodjup som

hon själf, och att känslan öfver hufvud taget bör vara ett schakt för ädel metall.

Vilja är tyvärr långt ifrån kunna men nog drager den redligt halfva lasset, om den är fast och innerlig och det bör den vara, när kärleken ger den hätkraft och mod.

HAN HOPPADES PÅ ÅTER-TJÄNST. Brorsonen: — Ja nu, kära farbror, har jag satt upp mitt testamente och gjort farbror till min universalarfvinge.

Farbrodern: — Du är tokig, min käre gosse, jag kommer att dö långt före dig. Men tack i alla fall för din goda afsikt.

Brorsonen: — Ingen orsak. Hop-pas farbror gör mig samma tjänst tillbaka.

AFKYLANDE. Då »brukspatron» A. en morgon, stadd på resa till staden, kommer upp på öfre däckat å ångbåten, finner han till sin harm att en annan passagerare intagit den plats, hvilken patronen ansåg såsom uteslutande sin tillörighet. Förgrymmad utropar han:

— Stig upp! De' där ä' min plats.

Den tilltalade ser upp något häpen, lyfter artigt på hatten och frågar:

— Med hvem har jag den äran att tala?

— Jag ä' brukspatron Anderson, å jag rår om de' där stora tegelbruket, som han sir därborta.

— Jaså! Ja, jag har också ett bruk.

— Har han? Hva' ä' de för bruk?

— Jag har det bruket att vara höflig mot folk.

Vår »brukspatron» slog sig skyndsamt ned på närmast stående lediga stol och teg.

SKÅLET. Jag skulle bara vilja veta, hvem som gör de dumma svär-morskvickheterna.

— Det lär vara unga skriftställare, som alls inte ha någon svärmor.

— Hur kan du tro det?

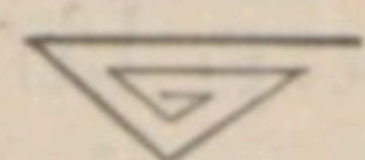
— Jo, det är alldeles klart: den, som verkligen har en svärmor, han mister lusten att göra kvickheter.

HAN VISSTET. — Hva tar Mari sej till? Hon ä väl inte nog djärf att gå bort, klädd i min klänning?

— Tycker frun det: jag ska inte gå någonstans. Jag ville bara se om jag, som herrn påstår, var mera fyllig än frun!

Hvad höflighet kan inbringa.

En af Frankrikes mest berömde statsmän, hr Delcassé, har för sin lysande karriär att tacka en simpel höflighet mot en dam.

Han var ursprungligen en obemärkt och mycket illa betalad skollärare, men vann en dag Gambettas ynnest genom att på ett älskvärdt och höfligt sätt erbjuda honom en klase vindrufvor, som den store fransmannen tyckte mycket om.

Denna lilla episod blef emellertid det första steget till den unge Delcassés iucky. Gambetta inbjöd honom till middag och fann så stort behag i hans intilligenta samtal, att han skaffade honom plats som privat sekreterare hos en mycket rik deputerad.

En dag, då sekreteraren reste med tåget tillsammans med den deputerade och hans hustru, lade han märke till, att frun kände sig mycket generad af en ouppfostrad resande, som fortsatte att röka i hennes närvaro, Mr Delcassés sätt att gå tillväga var mycket karakteristiskt för honom, ty utan att säga ett ord tog han mannens cigarr och kastade ut den genom fönstret. För denna behandling blef mr Delcassé belönad, ty då deputeranden dog kort därefter, bjöd hans hustru mr Delcassé sin hand och med den sin förmögenhet, som satte honom i stånd att göra den mest glänsande karriär, som gärna kunde tänkas.

För några år sedan blef ett fattigt biträde hos en advokat i London mycket förvånad vid att erhålla underrättelse om att en miss Seale hade testamenterat en summa på 300,000 kr. som tack för visad godhet mot henne på en tid, då hon var fattig och olycklig. Han trodde, att det var ett skämt eller ett misstag, tills han omtalade nyheten för sin hustru; hon erinrade honom om, att Seale var namnet på en dam, som för några år sedan bebott ett rum vägg i vägg med dem och som de tillfälligtvis hjälpt med mat och bränsle.

De fingo då veta, att samma dam senare kommit i besittning af en stor förmögenhet genom en nkels död. Hennes första hand-

ling hade varit att uppsätta sitt testamente för att kunna lämna denna summa till dem, som gjort henne godt,

Kunde intet godt jag göra;
göre jag ej heller illa!

Skådar du en fallen broder,
Vänd dig ej med afsky bort!
Tänk dig själf som denne broder
Vandra vägen värlös bort.
Handla ädelt, handla stort!
Kan du icke: tig, var stilla!
Tänk; Kunde intet godt jag göra;
Göre jag ej heller illa!

Ser du andra honom håna
Och begabba på allt sätt:
Icke till ett skratt dig låna!
Tänk blott: det är icke rätt!
Handla ädelt, handla stort!
Kan du icke: Tig, var stilla!
Tänk: Kunde intet godt jag göra;
Göre jag ej heller illa!

Kanhända denne fallne broder
— För svag att styra sin julles
roder —

Har bättre frid än de alla andra,
Som vid din sida så sorgfritt
vandra.

Handla ädelt, handla stort!
Kan du icke: tig, var stilla:
Tänk: Kunde intet godt jag göra;
Göre jag ej heller illa!

Törhända han sett bättre dagar.
— Fast nu han världen ej mer
behagar —

Törhända var han blott litet på
sned,

Då ingen hjälpte, då föll han ned,
Handla ädelt, handla stort!
Kan du icke: tig, var stilla!
Tänk: Kunde intet godt jag göra;
Göre jag ej heller illa,

John Teodor.

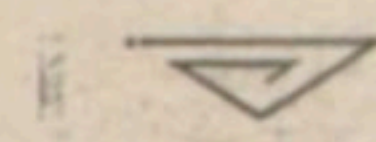
Mången öfverordnad skulle icke vare en tyrann, om hans underlydande icke vore slafvar. — Eller: om oxen visste sin styrka, skulle han icke mottaga så många hugg, som han nu gör. — Därför äro många öfverordnade rädda för, att de underordnade skola få reda på sin styrka.

Jidsfördrif. ❧ ❧ ❧ ❧

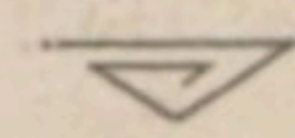
Lösning af Rebusen i n:r 4.

(a.) Knif.

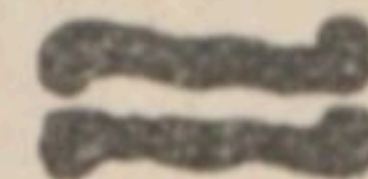
(b.) Tvål.

Lösning af Palindromen i n:r 4.
Rus.

Lösning af Charaden i n:r 4.
Skalle.

Rebus:

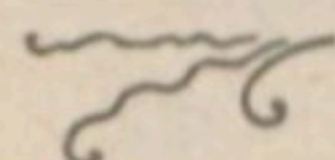
Fr. Fr. Fr. Fr. Fr.

Fr. et. et. et. Fr.

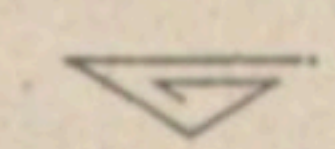
Fr. et. **ler**, et. Fr.

Fr. et. et. et. Fr.

Fr. Fr. Fr. Fr. Fr.

Gåta.

Mitt första finns i åker, men ej i
äng

Mitt andra finns i luta men ej i
sträng.

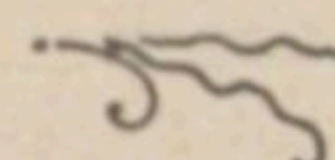
Mitt tredje finns i hunden, men ej i
björnen.

Mitt fjerde finns i korpen, men ej i
örnen.

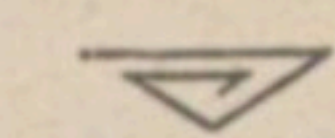
Mitt femte finns i floden, men ej i
sjön.

Mitt sjette finns i fjellet, men ej i
snön.

Mitt hela är ett gossnamn.

Charad.

Om mitt första man säger, han
rinner,

Fast en vätska det ändock ej är.
Mitt andra en lefvande varelse är.

Mitt första och andra de funnos på
jorden.

Förrn mennskan en syndare var
vorden.

Mitt hela man plä'r
Både här och där,
Mot afgift få se här på jorden.

Lösning i nästa n:r.

BLIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

N:R 6.

Lördagen den 7 December.

1901.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

Rälsskarfvarne på jernbanorna.

I senaste numret af Teknisk Tidsskrift uppvisar hr C. A. Lindvall orsakerna till tågens obehagliga, stötande gång vid passerandet af rälsskarfvarna på våra svenska jernvägar och föreslår åtskilliga ändringar i deras inrättning samt i hjulbanornas konstruktion i enlighet med erfarenhetsrön från Skottland, där sådana stötar och skakningar vid skarfpassagerna knappt kunna märkas.

Då en jernvägsvagn svänger i en kurva uppstår ett mycket stort gnidningsmotstånd därigenom att kurvans yttre räl är längre än den inre och sålunda, då båda hjulen äro fastkladdade vid samma axel, ettdera hjulet måste släpa mer eller mindre. Till afhjälpan af denna olägenhet har man gjort hjulbanan konisk. Därigenom tryckes vagnen af centrifugalkraften mot yttre räl, så att den därstädes rullar på en större periferi än på inre räl, och på så sätt försvinner ofvannämnda släpning i mer eller mindre mån. Vore det nu så att å rak bana vagnens medellinie, så vore ju allt väl beställt och teorien riktig, men till följd af de rörliga maskindelarnes

moment buktar tåget sig som ormen i gräset, och den släpning, af ena eller andra hjulet, som genom konformen delvis afhjälptes i kurvorna, återkommer å hela den raka delen af banan, som är vida längre än den krokiga. Denna koniska form af hjulen medför sålunda ej obetydlig kraftförlust. Cylindrisk hjulbana vore därför att föredraga.

Varaktigheten hos en jernväg, förorsatt att materialet och der rullande lasten äro konstanta, torde bero på storleken af hjulets anliggningsyta mot räl, och i mycket hög grad gäller detta rälsskarfvens nedstukning.

Ett kulformadt tillhygge gör vid slag och stötar djupare intryck än ett platt. Likaså måste ett vagnshjul, då rälens öfveryta är cirkelformig och det således löper så godt som på en linje, trots de obetydliga stötarna, vid öfverhoppandet af den en fjerdedel tum breda öppningen i rälsskarfven genom motståndsyttans ringa storlek förorsaka en nedstukning som vid hvarje förnyad rullning ökas. På detta sätt uppstår till sist en nedsänkning i skarfvarna, och dessa vålla vagnens skakningar.

Å rälerna vid skotska järnvägarna är den blanka yta som af hjulen beröres betydligt bredare än hvad hos oss är fallet och därjämte lika utefter hela sträckan, då däremot hos

oss beröringsytan dels är smalare och dels löper på midten af räl och dels på inre sidan. Nedsänkning vid skarfvarne är därjämte helt obetydlig. Att vid skotska järnvägarna rälerna äro tyngre i förhållande till lokomotivens vikt än vid våra statsbanor torde äfven bidraga till den förmånliga gången.

Till sist ett förslag till rälsskarf, konstruerad med hänsyn till dessa anmärkningar. Hjulbanan göres cylindrisk, räl vertikal med plan öfveryta af 5 och en half cm. bredd. Skarfven erhåller tre slipers till stöd eller åtminstone två goda sådana, placerade så nära hvarandra som möjligt. Inrättas vidare vattensmörjning med en fin stråle framför lokomotivet, riktad på ena räl, så torde i alla fall kraftförlusten genom hjulens släpning i kurvorna vara nedbragt till ett minimum.

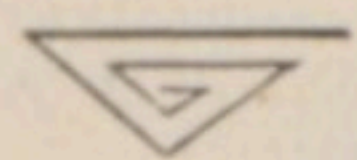
De personer,

hvilka såsom prenumerantsamlare vilja verka för spridning af Blixten, torde hafva godheten ju förr dess hellre anmäla sig i bref till Blixstens redaktion, Tranås, då närmare upplysningar erhållas.

Prins Eriks första blodsåd.

Folksägen från Öland.

Under ett af de sista åren af Gustaf Vasas regering satt en dag i ett rum på Borgholms slott den halft landsförviste kronprins Erik, sedermera så sorgligt ryktbar som konung Erik XIV.

Trots alla sina verkliga stora egenskaper, sin höga förståelsbildning, ja, delvis verkliga lärdom, var hela den gustavianska ätten rätt besynnerlig.

Erik XIV:s dystra grubblerier, Johan III:s religionsfanatism, Karl IX:s despotiska vildhet, drottning Kristinas snillrika nyckfullhet och lättsinne, för att icke nämna stamfaderns egenheter, den gustavianska egenlyttan parod med den gustavianska landsfaderligheten — allt detta ger en brokig tafla af en regentsläkt, där redan hvarje karaktär i sig själf är en roman och hvarje tilldragelse vinner skenet af ett äfventyr.

Den förstfödde, den mest tillbakasatte af konung Gustafs söner — bland hvilka i öfrigt själsbesynnerligheten hade sin gradmätare från Magnus' fullständiga fånighet till Karl IX:s dystra, blodtörstiga kraft — Erik, den lycklige poeten, den talangfulle målaren, den belevade världsmannen, det ädla föredömet i hvarje ridderlig idrott och därtill dyster svärmare — — denne underlige, disharmoniske, illa afvägde furste satt blek och grubblande i Borgholms slotts tornrum vid ett bord betäckt med astrologiska instrument och skrifter.

Prins Erik var sysselsatt med att annotera något på sin skriftafla, hvarvid han jemförde åtskilliga olika uppsatser, tecknade på särskilda papper.

Dystert talade prinsen för sig själf:

— Jag skall snart, kanske redan i dag — det ser nästan så ut — föröfva ett blodigt dåd; det första, men ingalunda det sista — säga stjärnorna. Ah, hvarför står det icke i min förmåga att ifrån mig själf afvända denna nödvändighet? Det är en hemsk tanke, denna, att vårt öde redan vid vår födelse är oåterkalleligen bestämdt.

•Människan är således endast en slaf — fursten såväl som dagakarlen. Stjärnorna härska öfver oss alla. Ve öfver dem, på hvilka de oblidla nedblicka! . . . En blodig gerning, som jag är tvungen att begå . . . Ligger detta tvång i de allsmäktiga stjärnorna, eller ligger det i min egen karaktär? . . . Och min egen karaktär — hvem har danat den? . . . Männe jag själf? Men jag vill åtminstone icke blifva inledd i frestelse.

Han tog en rikt biljanterad dolk från sin gördel och inlade den i en bordslåda.

Efter en stund gaf prinsen befallning att hans

hästar skulle sadlas. Han ville göra en utflykt nedåt Råpplinge för att dymedels förjaga sina dystra tankar.

Snart vimlade borggården af pager hållande furstliga springare vid tygeln, af sirliga hofmän med klingande sporrar och lismande tungor.

Strax därefter kom Erik själf ned på borggården.

Ännu aldrig har en skickligare ryttare satt sin fot i stigbygeln, eller en säkrare hand tumlat om med en tredskande springare. Prinsen kastade sig vigt och behagfullt i sadeln utan annat tecken till uppmärksamhet på de omgifvande än en nick åt sin gunstlingspage, hvilken framfört hästen åt honom.

Hofmännen förstodo alltför väl det dystra uttrycket i sin herres anlete för att våga bryta tystnaden. Tigande skred ryttarskaran framåt på den dammande landsvägen.

När Erik lämnade sitt observatorium i tornet, glömde han att taga nyckeln ur dörren. Tornrummet betraktades af prinsens omgivning med en känsla af fruktan, blandad med nyfikenhet.

Det var där den unge fursten hängaf sig åt sina nattliga vakande drömmar; det var där den olycklige mannen trodde sig läsa sin framtid i stjärnornas ställning. Här fick ingen inträde till den astrologiske svärmaren, som med sina tuber och afhandlingar här tillbragte hela nätter, till den första morgonrodnaden glödde öfver Kalmarlandets gröna ekskogar och föll tillbaka mot den klippa, hvars panna kröntes af Borgholms torn och murar.

Vid den tiden på dagen såg man honom ändtligen, blek som en vålnad smyga sig till sin sängkammare för att i en afbruten morgonslummer åter drömma om de scener ur framtiden, hvilka under natten stått för hans giriga blick.

Händelsevis gick en kammarsven, Ambjörn Svarte förbi dörren till tornrummet och såg den polerade nyckeln skimra i nyckelhålet.

Tillfället var mera än lockande. Den sällsamma känsla af på en gång nyfikenhet och bäfvan, som utgör vidskepelsens hufvuddrag, kom pagen att skälfva i hvarje lem. Att träda inom detta helgade område och se alla dess hemligheter — den frestelsen vardt honom för stark. Darrande lade han sin hand på nyckeln, öppnade dörren och inträdde.

Med tysta, bäfvende fjät, smög pagen fram till bordet. Prins Eriks hela framtida lefnads-historia låg där i spridda drag — han hade fått en opåkallad förtrogen i sitt ödes fördoldaste hemligheter — det fanns ännu en människa utom Erik själf, som redan på förhand visste dem.

Emellertid hade Erik under sin ridt kommit till ett ställe af vägen, där tvänne käppar voro lagda i kors öfver hvarandra. Den vidskeplige mannen fann i detta tillräcklig anledning att genast återvända. Så kunde tidens vidskepelse inverka till och med på en man,

som dock var i besittning af sin tids högsta bildning.

Häraf kom det sig, att Erik helt ofömodadt återkom till slottet. Han inträdde i tornrummet. Ett uttryck af dystert raseri flög öfver hans bleka anlete, när han varseblef pagen och förstod, att hemligheten af förutsägelser, på hvilka han själf obetingadt trodde, var röjd af en tjänares nyfikenhet.

Denna vansinnets blick som i en framtid så dystert stirrade in i Nils Stures öga, innan nådestöten gafs, sprutade nu af lågande hat.

Med jättkraft fattade han den bäfvende pagen och skakade honom i obeslutsamt raseri. Hade han haft dolken till hands, så . . .

Pagen kämpade med förtvivlans kraft för att slita sig lös, ty han fruktade ett af dessa lidelsefulla ögonblick hos prinsen, då denne i sin våldsamma upphetsning icke skydde att grymt misshandla sin omgivning.

På sina kinder kände Ambjörn Svarte den uppretade furstens flämtande andedräkt, och i hans hemska blick tyckte han sig läsa ett förfärligt beslut. Rop på hjälp skulle ha dött bort ohörda inom de tjocka murarna, och en inför människor oansvarig furste kan räkna på strafilöshet för äfven de uslaste brott. Ambjörn beslöt för den skull att kämpa för sitt lif, ty han trodde icke på möjligheten af en förlåtelse från denne ursinnige man.

Ambjörn mötte följaktligen Eriks anfall med kraftiga brottaretag och sökte slå honom till marken för att sedan fly — fly långt bort från den farlige furstens närhet.

Men när Erik märkte, att hans motståndare beredde sig på försvar, att tjänarens händer trotsigt vidrörde hans hälgade person — då vaknade hos honom en demonisk lust att trampa denne vanbördige och vanvördige usling under fötterna, denne fräcke usling, som till på köpet en gång skulle kunna profetera Eriks lefnadsöden med stöd af hans egna förutsägelser. Utan betänkande släpade han pagen till det öppna fönstret, under hvilket klippan stupade nästan lodrätt ned i afgrundsdjupet.

För att vinna möjlighet till flykt, slog Ambjörn prinsen då med knytnäfven i ansiktet. Utom sig af raseri öfver denna nya himmelskriande skymf fattade Erik den förmätne om midjan och slungade honom handlöst ut genom fönstret . . .

Ett par dofva studsningar mot klippväggen . . . därefter ett plaskande ljud, då kroppen föll i vattnet . . . och allt var åter stilla, sundet låg lika spegelklart som tillföre.

Erik böjde sig ut genom fönstret och blickade dystert ned i djupet. Så stod han några ögonblick, men ilade derpå ut ur rummet till en terrass, från hvilken en slingrande gång stig ledde ned till stranden. Där låg en båt fastbunden; prinsen hoppade i densamma, rodde några årtag, men släppte plötsligt årorna vid åsynen af Ambjörn Svartes lik, hvilket han fann i nästan stående ställning uppburet af några knotiga trädrötter. Det föreföll Erik, som

om liket rest sig ur vattnet för att anklaga honom som mördare.

I guld och purpur sjönk solen i detsamma ned bakom Smålandslandet. Som en reflex därpå brann en röd flamma på Eriks panna. Var det manne det första Kainsmärket?

Den olycklige prinsen dolde pannan i sina händer och utbrast snyftande:

— Detta var således mitt första blodsdåd!

Därpå tillade han hviskande:

— Men det blir ej mitt sista, säga stjärnorna! Ve mig! SOL.

Mopsen.

(Forts.)

— Hvilken hund menar ni?

— Det var en mops; den borde ha hunnit fram nu.

— Ja, jag är böjd för att tro det. Hade den något särskildt kännetecken?

— Nej, det tror jag icke. Det var en vanlig mops.

— Nåväl, unge man, om ni vill gå hem till mitt vagnsskjul, skall ni finna nitton andra mopsar, och om ni vill vara snäll och taga ert eget djur och skjuta det, skall jag vara er mycket tacksam.

— Nitton? — sade den andre förvånad. — Har ni då blifvit hunduppfödare på gamla dagar, herr öfverstel!

Detta var för mycket för öfversten. Han exploderade.

— Gamla dagar! — Mätte hin ta er för er oförskämdhet! Hunduppfödare! Nej, min herre, jag har icke blifvit hunduppfödare på hvad ni behagar kalla mina gamla dagar. Men då det icke finns någon lag, som förbjuder unga glopar som ni . . . ja, just ni . . . att sända sina fördömda mopsar till min dotter, som borde ha förstått bättre än att släppa ut dem ur sina korgar, så står jag maktlös. Hunduppfödare! Om dessa hundar icke återhemtas före denna tid i morgon, bli de genast sända till veterinärinstitutet, där jag innerligt hoppas, att de skola bli förgiftade. Här äro visitkortet från de andra slynglarne, som voro så vänliga och trodde, att jag ämnade uppträda som hunduppfödare på gamla dagar. Kanske ni skulle vilja vara snäll och sända dem tillbaka till deras egare och säga dem, hvad jag nu sagt er.

Därmed aflägsnade han sig och

lemnade den unge mannen, som var nästan förstenad af förvåning.

— Sylvia! — sade öfversten, då han kom hem.

— Ja, pappa.

— Önskar du fortfarande gifta dig med den der Dallas? Nå, börja nu icke att gråta! Jag har sannerligen haft nog förargelse ändå i dag. Var så snäll och besvara en ordentlig fråga på ett ordentligt sätt. Önskar du det, eller önskar du det icke?

— Naturligtvis önskar jag det, pappa.

— Nå, så kan du få det då. Han är långt ifrån en narr sådan som de andra gloparne här omkring och han känner ett gevär från början till slut. Jag skall strax skriva till honom.

»Käre Dallas», skref öfversten. »Vid närmare eftertanke finner jag, att ni är den enda förnuftiga människas här i trakten. Jag hoppas, att ni kommer till mig på lunch i dag. Och om ni fortfarande vill gifta er med min dotter, så kan ni få göra det.»

Härpå svarade Dallas tillbaka med budet:

»Tack för de båda inbjudningarna! Jag vill.»

En timme senare infann han sig personligen och nu voro deras kärlekssorger förbi.

Hönsgården.

Då våren och sommaren kommit med lif i hönsgården och äggskörden blir rikare dag för dag, är ingen konst för hönsskötaren att hålla belåtenheten uppe. Men att hysa samma intresse för hönsen under kulna höstdagar, då bläst och regn göra vistelsen i hönsgården obehaglig, det är svårt nog för den, som icke helt satt sig in i de omständigheter, som böra iakttagas för att hönsskötseln skall blifva hvad den kan och bör vara, ett lönande företag.

Just nu under ruggningstiden skall grunden för nästa års goda resultat läggas, och det ruggiga djur, som i bristfällig klädnad söker skydd mot kyliga höstvindar, bör ägnas en noggrannare och ömmare vård än det i somras så muntra djuret kräjde. Ruggningstiden är för hönan en kritisk period och den försummelse i skötsel och utfodring, som hon då får röna, hämnar sig säkert inom en kort framtid.

Animalisk föda är ett hufvudvillkor för vintervärpning. Som kraftfoder just under ruggningstiden kan intet jämföras med krossade råa, friska ben. Den fjäderbeklädnad, som är under bildande, kräver betydande mängder kalk, som just genom benutfodring tillföras djuret, hvarjämte det fett, som råa ben innehålla, bidrager till en präktig äggsättning. Där råa

ben icke kunna erhållas, äro krossade kokta ben nödvändiga. Visserligen är fetthalten här mindre, men härför kan ju ersättning erhållas genom andra födoämnen och kalkhalten är densamma i råa som i kokta ben. Benutfodringen verkställes fördelaktigast under midagen och något annat middagsmål erfordras ej. Morgonfodringen bör bestå af hvetekli, kokt potatis, litet hafremjöl och något linfrökakmjöl, omkring 10 gram till hvarje djur. Detta mjöl slås aftenen före användandet i vatten och på morgonen slås den härigenom uppkomna gröten i det öfriga fodret, som därefter väl bearbetas i varmt vatten till en fast deg. Härpå gifves så mycket som hönsen på 20 minuter kunna förtära. Grönfoder, som är en nödvändig sak för hönans välbefinnande, kunna de ännu, och så länge den milda väderleken fortfar själfva förskaffa sig, om de få fritt ströfva omkring. På aftenen gifves hel säd, under höstmånaderna hälst korn. Detta foder strös omkring på en torr plan i hönsgården och gifves i sådan mängd att hvarje djur får minst 50 gram.

Att exakt bestämma fodermängden låter sig ej göra, dels emedan olika racer kräva olika mycket foder och dels emedan höns, som själfva äro i tillfälle att under dagens lopp finna mera födoämnen än andra, naturligtvis nöja sig med en sparsammare utfodring.

Noga måste undvikas att låta hönsen dricka hvar och hvad som hälst. På hönsgården bör finnas ett vattenkärl, där hönsen alltid kunna finna rent, friskt vatten. Praktiken har visat att uppvärmdt vatten ej är nödvändigt, ehuru det ju alltid är att föredraga för sådana djur, som hafva anlag för förkylning.

Under höstmånaderna måste en del förarbeten för vintern företagas i hönshuset. En grundlig rengöring är af nöden, ty intet besvärar hönsen i så hög grad, som ohyran, hvilken dessutom är nästan omöjlig blifva alldeles kvitt. Sittstängerna, som böra ligga lösa med ändarne hvilande i metallkoppar eller hylsor af järn, tvättas i såpvatten och bestrykas med fett och fotogen. Därjämte böra väggar och tak kalkas eller öfversprutas med lyso-, eller karbollösning samt en rymlig låda fyllas med aska och fin sand, hvari några näfvar släckt kalk blandas. Ströämne för vintern upplägges på lätt åtkomlig plats. Som lämpliga ströämnen må nämnas torr mossjord, torr bergmossa, torfströ, torfmuall och vanlig s. k. stickbacke. Detta strö lägges en decimeter tjockt. Under sittstängerna strös aska, fin, torr sand eller sågspån, så att hönsens spillning dagligen kan krattas samman och undanskaffas. Att någon gång under månaden, då hönsen äro ute, taga några näfvar släckt kalk och slunga omkring i hönshuset, bidrager mycket till ohyrans fördrifvande. Det fina kalkstoffet, som är dödande för ohyran, sprider sig nämligen och intränger i de minsta springor, där det oskadliggör de små djuren. Som hönsen under höstmånaderna äro mest mottagliga för förkylning, tillses noga att de ej få sitta i drag. Ett väl ventileradt, dragfritt rum är hvad hönsen behöfva. Sjuka höns gör man sig af med och alla öfver 2 år gamla böra hamna i grytan. Det lönar sig i regel ej att laborera med en sjuk höna. En del åkommor kunna visserligen lätt nog häfvas, men sjukdomar, uppkomna genom förkylning, äro i allmänhet svåra att bota.

A. E.

Sprid Blixten.

PärLAN från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. föreg.n:r.)

»Jag är alls icke god. Jag är ond och otacksam. Jag tänkte på saker, som en fiskarflicka slätt icke ha rätt att tänka på. Jag gör mig sjelf och andra olycklig! Fröken Ethel.»

»Annie! af hvilken orsak.»

»O, kära fröken Ethel, godt jag kunde omtala det för er!» ropade Annie darrande, sedan vi reste har man omtalat det för mig, och jag har varit olycklig hela tiden sedan.»

»Hvad omtalade man för er?»

»Att jag icke är fars och mors barn. Hvarför skulle de låta mig veta det, fröken Ethel, när jag var tillfreds och lycklig? jag är icke det nu.»

Det var en smärtsam klang i den blida, unga rösten, som gick djupt till Ethels ädla hjärta. Hon närmade sig henne och lade sin fina hand på Annies bara arm.

»De måste säga dig det, Annie, för Adams skuld antager jag.»

»Hvarför för hans skuld,» ropade Annie, och i sin rörelse stötte han bort Ethels hand. »Vi voro mycket lyckligare som bror och syster än vi nu någonsin mer kunna blifva. — Det var en skam, en riktig skam.»

Ethel såg på Annie Erskine med bedröfvade ögon. Det rodnande ansiktet, de ljungande ögonen, den svällande barmen utvisade de stormiga känslorna i hennes hjärta. Det hade inträdt en stor förändring med Annie Erskine. Hvar hade det blifvit af den lifliga, glada och lyckliga flicka, som hon hade tagit afsked af under muntert samtal och skratt för några månader sedan? Janet Erskine hade då omtalat för henne deras afsikt att låta Annie få veta om sin födelse och Ethel hade ett par gånger und-

rat huru hon skulle mottaga denna ramantiska historia.

Besynnerligt nog hade det kommit öfver henne som en fullständig öfverraskning. Kanske tjugoår hade förbleknat hågkomsten af denna fasansfulla storm hos hamnens folk. Återupplifvandet hade icke haft något godt resultat. Kanske det i grunden hade varit bäst, tänkte Ethel, att hafva hemlighållit allt, när de icke visste mera.

Men det hade varit Adam Erskine den yngres värk. Det är lätt att gissa orsaken därtill.

4:e kapitlet.

Ett bekymradt hjärta.

»Men om någon tid, Annie,» sade Ethel Grant med mildt allvar, »skall du glömma alla dessa obehagliga tankar, och blifva lika lycklig och nöjd som förr.»

Annie ruskade på hufvudet.

»Jag är rädd för, att jag aldrig skall blifva riktigt nöjd mer, fröken Ethel, åtminstone icke här i hamnen. Det måste finnas någon i världen, som tillhör mig. Jag måste finna denna menniska.»

»Kära Annie, jag förstår icke mycket, men jag tror att du skulle vara mycket lyckligare om du kunde bestämma dig för att icke mera tänka därpå. Hade det varit någon, som hade varit bekymrad för dig, tror du icke då, att du för länge sedan hade blifvit eftersökt och funnen?»

Annie Erskine slog ned ögonen och pekade föraktligt med fingret på näthögen, som låg på den med singel beströdda gången.

Arbeta med dessa tingestar hela mitt lif, fröken Ethel? Ja, jag skulle blifva mycket lycklig, sade hon bittert. »Så länge det är för far, gör jag det gärna, emedan jag älskar honom sade hon med bruten stämma; »men när han är borta (en dag, säger han, skall han resa åstad med »Janet Rae», för att aldrig mera komma åter), hvad skall jag då göra?»

»Du skall hafva din mor kvar, Annie, och Adam.»

»Jag vet, jag är en stygg, otacksam flicka, men jag har icke den sista tiden känt så för mor, som jag borde. Hon var icke glad åt historien då hon förtäljde mig den»

sade Annie med en blyxt i sina vackra ögon, »Jag vet icke hvarför de skulle yppa något för mig, när de icke kunde säga mig allt. Hon ville icke svara på en enda fråga angående min mor. Var det icke helt naturligt att jag ville veta allt om henne?»

»Ja, det var helt naturligt, men kanske din mor kände litet afund till och med emot den döda, Annie. Du vet hon känner djupt och att hon älskar dig högt.»

»Är hon afundsjuk på den döda och det icke är mera att omtala än jag nu vet, hvarför lät man mig då i det hela taget veta något?» återtog Annie upprörd. »Jag var mycket lyckligare förut.»

»Det var nödvändigt att man omtalade detta för dig, Annie, för Adams skuld, jag vet det», återtog Ethel Grant; ty det var tydligt att flickan ännu icke förstod grunden därtill.

»Hvarför för Adams skuld?» frågade Annie Erskine i det hon vände sina stora klara ögon lungt mot sin väninnas ansikte.

»Emedan han älskar dig, Annie, men icke som en broder. Den enda lyckliga utvägen jag kan se, är att du gifter dig med Adam.»

Annie Erskine reste sig upp, kastade näten ifrån sig, i det en stark rodnad betäckte hennes kinder.

»Är det detta ni menar, har ni tagit fel», sade hon kort. »Kom låt oss gå in och se efter om mor har tēet fär ligt.»

»Icke ännu, Annie, du är ond på mig.»

»Nej då, icke på er, ni förstår det blott icke.»

Med en häftig rörelse strök hon sig med handen öfver pannan.

»Ni ser mycket förvånad på mig fröken Ethel. Om jag säger mera, kanske ni alldeles icke vill tala med mig en gång; men jag kan icke hjälpa det. Jag vet de ha gjort mycket för mig, att de ha hjälpt mig så att jag undsluppit fattighuset, dit jag eljest rimligt nog hade kommit utan dem; men skall jag betala dem därför genom att gifta med Adam, så taga de fel. — Jag blir aldrig Adam Erskines hustru.»

»Hvarför icke, Annie, jag är säker på att han är god och trofast.»

»Äh, jag vet mycket väl hvad han är. Har jag icke känt honom hela mitt lif? Men han är blott

min broder. Hällre än att gifta mig med honom, fröken Ethel, skall jag kasta mig i sjön. Det skulle vara mycket hårdt, men icke på långt när så hårdt som att genomleva mångt och mycket här i världen.»

Hon såg ut som hon ville göra sitt tal till verklighet, dock talte hon icke exalteradt. Hennes väsen hade blifvit stilla och lungt igen. Ethel kunde blott sucka. Hon hade en svag känsla af, att denna unga flicka stod högt öfver henne, att där fanns djuphet i hennes natur, som hon icke kunde fatta. Förstod Annie Erskine måne själf sina upproriska känslor. Jag fruktar hon gjorde det ej.

Innan mera hann sägas, ropade Janet Erskine till dem att téet var färdigt, och bad dem komma in på stund.

»Kommer du icke in Annie?» sade Ethel då Annie satte sig på sin bänk och tog fatt i näten igen.

»Icke nu strax. Säg till mor att jag vill vänta en stund.»

Ethel gick därför ensam in, då hon kände att det var bäst att låta henne vara i ro. Hon hade alltid varit van att dricka en kopp té hos Erskines, när hon om eftermiddagen besökte hamnen, och mången treflig stund, tillbragt med skämt och skratt, hade hon haft där, men nu hade liksom en skugga lagt sig öfver Erskines hem. Ethel kände denna kalla skugga öfver sitt hjerta, då hon satte sig i den gamle mannens stol.

»Nå hvad tycker ni om Annie denna gången, fröken Ethel», frågade Janet Erskine i det hon höll upp téet. Det sågs tydligt att svaret var af vikt för henne.

»Jag är bekymrad och ängslig för Annie, fru Erskine. Hon är mycket förändrad.»

»Tycker ni det? Hur då?»

»Hon är icke så glad nu som förr:

»Nej, hon har icke varit sig lik sedan nyår, då far talte om för henne att hon i verkligheten icke tillhör oss.»

»Har hon då aldrig förut hört den minsta antydning därpå?»

»Nej aldrig.»

»Högst besynnerligt i en skvalerhåla som här på stranden.»

»Men Annie är aldrig tillsammans med hamnens folk, fröken Ethel, och de hafva heller icke mer att tala därom än ni; således

kunde hon ju icke få veta det. Adam fick far till att omtala det.»

»Jag tänkte just det. Jag tror att Adam håller mycket af henne»

Ja, allt förmycket», sade Janet Erskine med bitterhet i rösten.» Det är icke »att hålla af» eller »att älska» hos honom, det är tillbedjan, fröken Ethel. Han skulle kunna låta henne göra med sig hvad som helst, och när det går så långt, att en man tänker så litet om sig själf, då är det förbi med allt lugn. En stilla hängifvenhet är den bästa; mången gång har jag sagt honom det.»

»Och med hänsyn till Annie, fru Erskine, tror ni hon vill gifta sig med honom?»

»Gifta sig med honom. Naturligtvis, och vara glad till som hon ju också bör. Hon skall icke i en hast finna maken till honom. Låt henne blott försöka om hon kan. Om hon icke gifter sig med honom, hvad skall det då blifva af henne? Hon kan icke hafva far och mig i alla sina dagar.»

(Forts.)

GOD MATSMÄLTNING. — Trenne smeder brukade krydda frukostmålet med de vidunderligaste historier, som de sade sig ha upplevat.

»Jag», sade den ene en gång, »sväljde en gång ett hästkosöm, som fastnat i limpan, och efter ett par år värkte det ut ur sidan på mig.»

»Det var ingenting märkvärdigt», inföll den andra. »Jag sväljde en gång en stoppnål som kommit med i en korfbitt.»

»Och den värkte ut?»

»Jo, var så säker, men det märkvärdiga var att när den kom ut, var tråden, som setat om korfändan, påträdd nålen, så att doktorn genast kunde sy ihop såret.»

»Åh! Det var väl ingenting», sade den tredje. »Jag sväljde en gång en nysmidd eldgaffel utan klo — —»

»Och den kom naturligtvis ut genom örsnibben!»

»Nej du! Den kom inte alls ut, men jag var en lång tid tvungen att hålla mig tämligen rak i ryggen. En gång glömde jag mig ändå och bockade mig hastigt ned efter något som jag tappat och då krökte jag eldgaffeln och sedan har jag icke kunnat räta ut ryggen igen.»

»Hur blef du af med den då?»

»Jo, den smälte så småningom förstås, och jag blef så obegripeligt stark utaf allt järnet jag fick i mig, så I kan int tro'et.»

SVENSKA HEDNINGAR. Vid en kristendomslektion i en folkskola i K. församling i Vestbo sporde läraren: »Ha vi nu för tiden några hedningar?»

— »Rallarne», svarade en af pysarne, som tydligtvis hört talas om att arbetarne vid järnvägsbygget i trakten »lefde som hedningar.»

En ohygglig natt.

»Min kära Alice! Jag skall försöka komma till dig i afton. Mina affärer ha fört mig till en liten stad ungefär trettio kilometer från ditt hem, och då jag ej kan vara dig så nära utan att begagna tillfället att få se ditt kära ansikte, skall jag i eftermiddag rida öfver till dig för att i afton få trycka dig i mina armar? Din egen Jack.»

Efter att ha afsändt detta bref och undangjort mina affärer hyrde jag — den i biljetten omnämnde Jack — en häst för att rida de trettio kilometer, som skilde mig från min trolofvade, Alice. Som jag vid den tiden var resande för en stor firma och därför oftast befann sig ute på resor, ville jag så mycket hellre begagna detta välkomna tillfälle att hälsa på henne.

Klockan var sex på eftermiddagen, då jag red från värdshuset, där jag tagit in. Förgäfves sökte värden afråda mig från färden — hans berättelser om alla de ohyggligheter, som händt på den ödsliga vägen, mord, öfverfall och dylikt, kunde ej rubba mig från min föresats. Jag satte sporrarne i hästen med värdens varnande ord ännu ljudande i mina öron.

Jag hade ännu ett par timmars dagsljus och lät hästen gå i jämn traf, under det jag fördjupade mig i tankarne på min fästmö. Jag tyckte mig se henne på den af buxbom kringväxta verandan med ansiktet strålände af ett ömt välkomstleende. Den smärta gestalten med det böljande håret stod så lefvande framför mig att hennes namn ofrivilligt gick öfver mina läppar.

Ljudet af min egen röst kom mig att spritta till och vakna till verkligheten. Nu först märkte jag att himlen hastigt mörknade och att det börjat blåsa upp, under det åskan mullrade på afstånd.

Jag dref på hästen, En stor regdroppe föll rakt i ansiktet på mig, mörkret blef allt tätare, och rätt hvad det var hörde jag i min närhet ett dämpadt skratt som lät så ohyggligt att det gick en kall käre öfver ryggen på mig. Detta skratt var ej mänskligt — det ljöd rent af afgrundslikt.

Jag bekämpade min ögonblickliga rädsla och ansträngde mina ögon för att genomtränga skymningen, i hopp om att kunna upptäcka från hvem det hemska ljudet kommit, men allt var tyst och stilla. Den varelse, som uppgifvit lätet, tycktes vara uppslukad af mörkret. En egendomlig känsla af skräck, en oklar, obestämd beklämning smög sig öfver mig, och natten blef allt mörkare.

Stormen närmade sig, och jag måste tänka på att söka finna något skydd mot regnet. Förgäfves såg jag mig om efter något ljusken, som kunde leda mig på rätt väg — allt var mörkt som i en säck. Regnet strömmade ned som en sannskyldig syndaflood och genomblötte mig intill skinnet på några få minuter, åskan dånade öfver mitt hufvud, och min stackars häst galopperade allt hvad han orkade.

Mellan ett par åskskrällar tyckte jag mig åter höra det ohyggliga skrattet, och i det samma upplyste en blix vägen och visade mig en koja på något afstånd. En ny blix satte mig i stånd att hitta ingången, som saknade dörr. Kojan befann sig i det uslaste skick. I årtal hade den stått utsatt för alla väder och vindar.

Försiktigt steg in och befann mig i det största af de två rum, i hvilka kojor var indelad. Taket hade delvis störtat in, och regnet strömmade ned på det ruttna golfvet och piskades af vinden in genom det sönderslagna fönstret.

Man kunde svårligen träffa på något otrefligare ställe. Likväl var jag glad öfver att funnit det, och efter att ha släppt hästen lös utanför gick jag in i det yttre rummet. Detta upplystes i detsamma af en bländande ljungeld, vid hvars sken jag såg en manlig varelse sitta på huk vid motsatta väggen, med ansiktet förvridet af ett elakt, gäckande småleende.

Blixten efterträddes af ett ännu djupare mörker, och i nästa ögonblick hörde jag ett skärande skratt blanda sig med åskans brakande.

Utom mig af förskräckelse strök jag eld på en tändsticka och sprang fram mot det ställe, där skepnaden syntes, men nu var den försvunnen och rummet var tomt. Ej heller i yttre rummet kunde någon upptäckas, och jag kom slutligen till den öfvertygelsen att jag sett en synvilla framkallad af mina uppre-

tade nerver. Jag sökte upp en torr fläck, där jag sträckte ut mig. Jag mycket trött och kände ett oemotståndligt behof af att sofva, men den syn jag sett förföljde mig oupphörligt och det hemska skrattet ringde i mina öron och kom mig att spritta upp hvarje gång jag höll på att somna, för att finna mig ensam i mörkret med stormen fortfarande rasande utanför.

Äntligen föll jag dock i en djup sömn, som varade jag vet ej hur länge, men ur hvilken jag plötsligt väcktes af samma dämoniska läte.

Denna gång sökte jag förgäfves att resa mig. På mitt bröst kände jag en ohygglig tyngd, och i månskenet, som nu silade sig in genom det söndriga fönstret, såg jag samma ansikte, som jag förut sett, tätt intill mitt.

Ytterst förskräckt sträfvade jag att befria mig från honom, men kände i detsamma, att jag var bunden till händer och fötter. Samma listiga och elaka småleende förvred hans ansikte, och han tycktes njuta af att betrakta mina ansträngningar. Jag försökte att skrika, men kunde blott få fram ett rosslande läte.

I nästa ögonblick reste skepnaden sig och hämtade med ett dämpadt skratt ett rep. Under en mängd underliga åtbörder och grimaser gjorde han en rännsnara, som han med ett nytt blodtörstigt skratt lade om min hals.

Aldrig glömmar jag den känsla af fasa, som genomför mig, då jag förstod att jag på nåd och onåd var öfverlämnad i en vansinnig människas våld. Allt hårdare och hårdare drog han åt repet, mitt ansikte blef blårodt och tungan och ögonen trängde ut ur hufvudet på mig.

Jag hade nästan förlorat medvetandet, då repet kring min hals lossades litet, så att jag åter kunde draga andan. Han hade sparat mig — men ack! blott till nya kval. Han såg glädjen afteckna sig på mitt ansikte, och med ett skrockande skratt drog han åter till skaran, jublande öfver att se mitt ansikte bli blodrodt och ögonen tränga ut ur sina hålor. Tjugogo gånger trodde jag att min sista stund slagit, och tjugogo gånger lät han mig åter draga andan och vakna till nya kval.

Hvad jag längtade efter döden, hur innerligt jag hoppades att min vansinnige plågoande en gång måtte

dra till så hårdt att jag miste andan för alltid!

Plötsligt tycktes han få en ny idé. Långsamt tog han bort snaran och lämnade rummet. I början vågade jag ej hoppas att han verkligen aflägsnat sig, men då minut efter minut gick utan att han visade sig, trodde jag mig vara räddad. Jag började åter att arbeta på att frigöra mig från mina fjetttrar, men förgäfves.

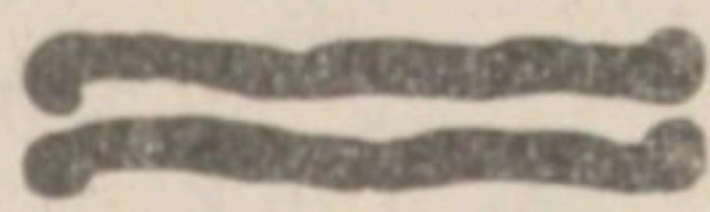
Plötsligt nåddes mina öron af ett nytt ljud, som fyllde mig med obeskrifflig fasa. En eldtunga sköt i vädret.

Det var blott alltför sant — dåren hade satt eld på huset. Och nu kunde jag se hans ansikte stirra på mig genom detsönderslagna fönstret. Med en sista öfvermänsklig ansträngning utstötte jag ett genomträngande skrik. I nästa ögonblick såg jag dåren hoppa in genom fönstret, omedelbart därpå följde af en annan manlig skepnad. Så kände jag att någon grep tag i mig, och så förlorade jag medvetandet.

Då jag åter kom till sans, låg jag i en säng i min fästmöes eget lilla rum och med hennes tårdränkta ansikte lutadt öfver mig.

Längre fram fick jag veta att galningen rymt från en asyl i närheten och blifvit eftersatt af ett par vårdare. Dessa hade blifvit lockade till stället af eldskenet och kommit just lagom för att rädda mig undan den förskräckliga död, som var mig tilltänkt. Då jag vaknade ur min svimning, var jag angripen af en hjärnskakning och under yrseln røjde jag så mycket att man kunde skicka mig till det ställe, dit jag var på väg, då olyckan inträffade.

Ej långt därefter firade jag mitt bröllop med min fästmö, och många lyckliga år ha gått sedan dess, men aldrig glömmar jag denna ohyggliga natt och dess fasor.

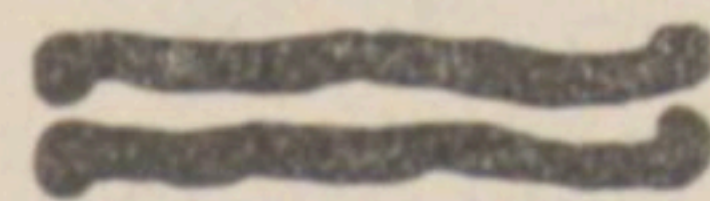

BARA TVÅ KULOR. (Amerikanism.) Den store buffeljägaren berättar: — Kan ni tänka er, gossar, att jag och bror min reste ut en gång med endast två bössor, två kulor och två kruthorn och likväl sköto vi hundratals bufflar.

— ? ? ? ? ?

— Jo, ser ni, vi ställde oss på hvar sin sida om buffeln och så sköt bror min en kula tvärs igenom buffeln, den där jag fångade upp i min bössa och sände tvärs igenom en annan buffel. På så sätt sköto vi hela hjordar . . .

Berättaren ligger nu på ett lasarett, med två stora bulor i hufvudet.

Nôr klåkkarn sulle jälpa prästen å fria.

(Västgötahistoria, upptecknad af —ll.)

Dä va en gång en präst, som sulle fara sta å fria te enda dotera å barnt på ett rikt bonnaställe. Å ättersumma'n inte rektit försto säk på folkasätt å bonnaseer, så toj'an klåkkarn mä säk förte å få jälp utå mä bå ett å aent, ifall um så kunne behövas, hadd'en räknat ut. Förse han velle kanveta, nôr 'an va ute på ett sånnt äranne, visa att 'an begrep lite mer än te å stå i körka å prädeka.

Väl imotanna, dä ble de utå bå boen å käringa hanses, för'li tókkte, kan en le förstå, att dä inte sulle bli lite rart å få en präst te māj. Di fängna å jole säk te på alla vis, å stäldet så boen å prästen ble insamla e stunn, å tösa å prästen e anner stunn, så'an sulle kunna kamma ut mä te å fria å alla krafter.

Så sulle di te å äta kvällmål, å då frakte prästen klåkkarn huru länge han sulle hålla på å äta, så di inte sulle tökka 'an åt förmöet.

»Dä ä allt bäst å grunna på dä», sa klåkkarn.

»Du kan le jära ett pöttanne på mäk, nôr'lu tökker 'a bör sluta», ba prästen.

Nôr 'li hade äet halvväxt alle knappt dä', då ga klåkkarn prästen en puff i sia, å mä däsamma lae'n kniven ifrå säk å sederte ätinga, fast'an hade en doktier hop mä mat ijen på tallrekken, utå dä han hade tatt för säk. Boen ba prästen han sulle äta mer, men dä jalp inte, för'an bara svarte att'an va mätter. Käringa ho ble rektit annarsve, å trodde att dä kunna vort nôt illtu i maten, så prästen merslika.

Långt fram på kväll nôr prästen å klåkkarn å allihop va lajda, då tökkte prästen 'an va svulten å att dä vara rasanne vännt förlite han åt.

»Bettra skinn», tökkte klåkkarn, »dä står e vällingagruta mä e slev i ute på köksspisen; gå du dit å ät så möe du orkar å ta mä däk ena slev in te mäk.»

Prästen han humra å ut i köket, räss så bekanne mört dä va, å hetta på vällingagruta, å satte te å sleva å äta så'an kunna fördarvat säk. Sena så skrapa'n upp e slev, sum

'an sulle ta mä säk in te klåkkarn, men då bar'lä inte bätter te än han for veller å jekk in te gubben å käringa.

»Här har 'lu vällinga», san, för'an trodde dä va klåkkarn, sum lå i sänge.

Inget svar fekk'en, för'li sôve sum ståkka, så dä lät bara: puh, puh ifrå dum.

»Du behöver inte å blåsa på vällinga, för'o ä inte heter», sa prästen. Män nôr'an då inget svar fekk, då blea'n arjer, å vässte te:

»Tar'lu na inte, så slör'a na i flesen på däk», å så slängden vällingaslabba mett i bädden.

Senaså jekk'en ut i köket å ställde tebaka sleva, å jekk in å lae säk, för den gången hetta'n lökkelitt å väl på sin rätte bås.

»Dä va ohöggelits va du har vört länge», sa klåkkarn. »Har'lu nôr välling te mäk?»

»Dän har'lu ju länge fått», sa prästen å bredde öfver huvet, å klåkkarn frakte inte ätter vällinga mer, för'an trodde prästen mente han hade äet möe nokk nôr'an satt ve bort.

Fram på möern vakna boen å fekk taj i vällinga dar i bädden, å då kantro dä ble ju i bjälla.

»Va nettan necka ä dä ja får taj i du mor?» sa'en. »Gå för attan par skam upp å höffsa börtet, å da på stunna, du vet hure finer främ-mat vi har.»

Käringa ho for upp å snurra å snodde sum en brems i en bälja-handske, så dä ble bå buller å väsen, å ve dä vakkna di främmate.

»Di ä allt uppe darinne, så dä ä le inte vartt vi legga lärer för'lå tökker'li le ja sôver förlänge um môrna», sa prästen å laja ell på just å klädde på säk.

Mäna så lå klåkkarn dar i sänga å dro säk å tökkte han inte va rektitt fullsôvder. Män nôr'an hade knudbat tittegloggera ett grännane, så rakte'n å få se prästen mett i sunamäntet, å då blen môrnatter mä samma, för'lå rådde'n inte å hålla säk för skratt.

»Va flinar'lu ôt?» frakte då prästen.

»Dä va häggum va bu surla ner däk mä välling, nôr'lu va i gruta i går kväll, över hela ansektet å hännera mä, se på dum», sa klåkkarn å grina sum en sprokken slev.

»Kurs i harrans namm», sa prästen å ble så'an holde på å svemla. »Var sa ja då få mäk tvättevatten i rukanne rappet »

»Ute i första så ja i jaftes att dä sto en vasså», sa klåkkarn.

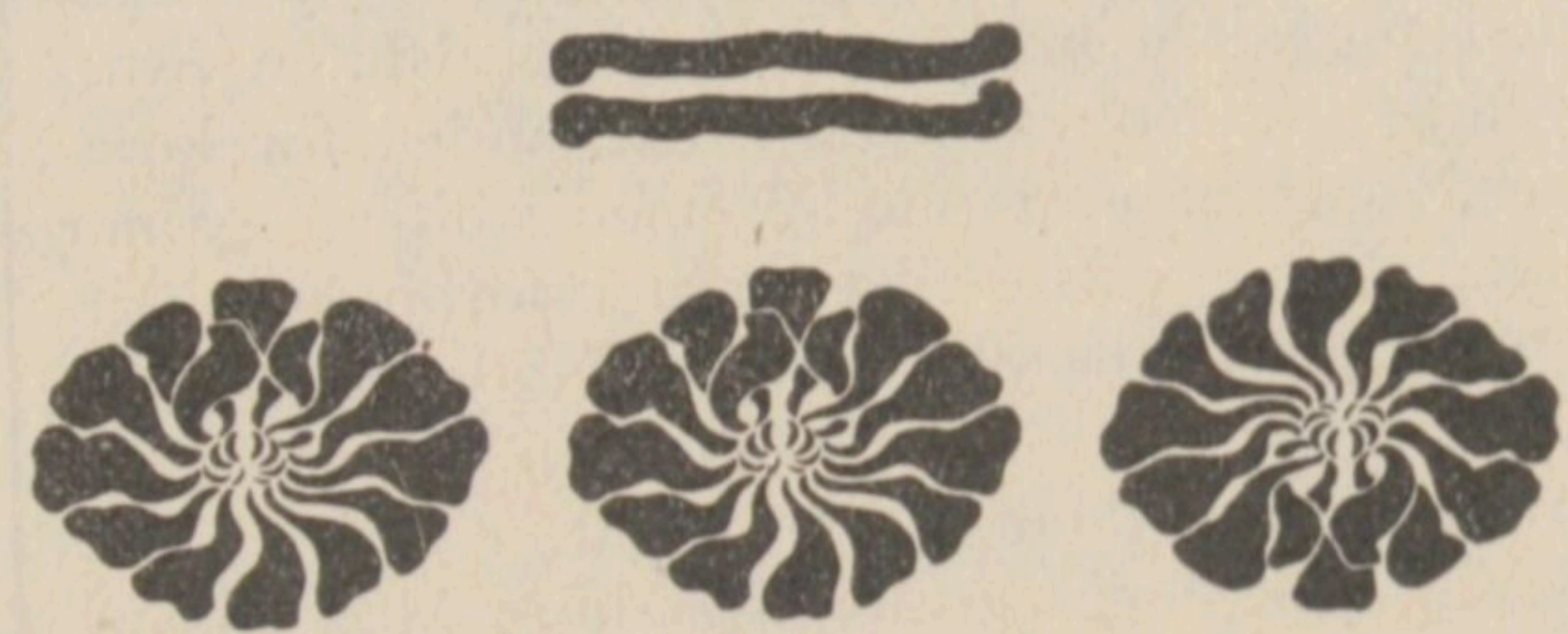
Prästen sto å dit sum en piskatter katt, män kām snart tebaka mä klåmeter, önkelia så dä va inte likt nôt; förse dar sto en böttlinge mä tjära i, å i dän hade'n stocket ner näva å ett bra stökke utå arma mä.

»Dä va inte vatten utan dä va tjära», jämra'n säk.

»Då tok du mä fel på bötta», sa klåkkarn.

Så satte'n å ut ijen, men då kām'en i ena fjärbötta, sum stode dar, å kām in te klåkkarn mä näva sum så ut sum arja tuppa å jämra säk för'lä. Då måtte klåkkarn upp å jälpa'n rätt på vattent, mä te å tvätta sanna hänner rena mä bara kallt vatten, dä va lika omöjjetitt sum te å ta ner sjusjarnera; å så hind'en inte te jära mer än en två'l-tre blaskanne förren noen toj i döraklinka ifrå köket. Då skutta'n in å vesste säk inga anner rå än te å laja säk hem så fort han kunne. Klåkkarn feck jälpa'n på mä råkken å pälsen å mössa, å sena stakk'an näva i flikera. Nor'li straks dar-ätter kämme in mä mat, då kunne han inte äta, å inte va'n modder te å språka um sett äranne mer, å inte kunn'en hängla mä tösa, å inte kunn'en ta dum i hänn å takka dum, utan fekk fara sin väj ännu sum'an hade vort lite fjäelter, å kunne ej mä å kamma tebaka mer.

Män klåkkarn han hälsa på dar bå titt å ofta, å dä va knappt leet ett år förrän han va teress å jefta säk mä dän rika hemmadotera sum prästen sulla hatt.

== Blixten ==

kostar

för hela år 1902

endast

1 kr. 20 öre,

postarivodet inberäknadt.

Prenumerera i god tid så får Ni den regelbundet från årets början.

För Damerna.

HUR BARN SKOLA SITTA
TILL BORDS

Ordspråket säger, att det, som krokigt skall bli, måste böjas i tid. Detta gäller ej minst beträffande barnens vänjande vid bordskick. Ingenting är väl obehagligare än att se en fullvuxen person bära sig »grisigt» eller obehlevadt åt, då han sitter till bords, och då så sker, kan man i nio fall af tio vara förvissad om att det beror på att en sådan persons uppfostran blifvit i denna del vårdslösad och försummad.

Barnen böra strängt tillhållas att sitta tyst och anständig vid bordet. De få ej tillåtas att opåkalladt blanda sig i samtalet, ännu mindre att i häftiga eller pockande ordalag begära något. Är det något de önska, skola de höfligt be därom. All slags lek vid bordet bör strängt bannlysas.

Ej mindre viktigt är att vänja dem vid en anständig hållning. Lika litet som de böra tillåtas vårdslöst luta sig tillbaka få de ligga framstupa öfver bordet eller breda ut armarne å detta. Man kan tycka att detta är småsaker, men hos en vuxen person göra just dylika småsaker ett obehlevadt intryck, och därför böra de i tid rättas.

För ett känsligt öra gifves inga obehagliga ljud än smackande och sörplande vid ätande och drickande. Och likväl finns det vuxna personer, som göra sig skyldiga till dessa motbudande fel just af gammal, från barndomen inrotad vana. Föräldrar och uppfostrare böra lägga så mycket större vikt på utrotandet af detta fel som det annars lätt händer att man till följd af den dagliga sammanvaron småningom vänjer sig dervid och slutligen ej lägger märke till det obehagliga lätet. Men andra märka det så mycket mer, och man skall besinna att skammen och skulden för att ett barn smackar eller sörplar återfaller på uppfostrarna, i främsta rummet modren.

Ju mera ljudlöst man kan äta och dricka desto bättre. Så länge munnen är sysselsatt med tuggande måste den hållas tillsluten, hvar genom det obehagliga smackandet förekommes. Att slamra onödigt med knifvar, gafflar och skedar måste lika strängt förbjudas. Ett annat svårt oskick, som i tid bör utrotas, är att tala med munnen full med mat eller att dricka medan man ännu tuggar.

Vid fint och anständigt bordskick måste, som sagdt, barnen vänjas redan från sina spädaste år, och då skola föräldrarna ej längre fram behöfva blygas för dem, då de komma bort i främmande hus, eller ängsligt öfvervaka deras uppförande. Man invänder kanske att detta vänjande vid korrekt uppförande innebär ett småaktigt tvång och ett våld på barnets natur. Men detta tvång gäller ju endast för de korta stunder, måltiderna vara, dessemellan få småttingarna ju leka och rasa. För öfrigt skall detta lilla tvång bli till båtad för barnen, sedan de växt upp. Vanan är en dålig amma, och den som ej i barnåren blifvit underkastad ett tvång, som i likhet med detta afser individens bästa, den får oftast längre fram underkasta sig det som är mycket värre: medmenniskors afsky, medömkan, begabberi.

Hemmet skall vara en plantskola för goda och nyttiga vanor, icke för motsatsen.

Sjelfbeherskning.

Några ord om sjelfbeherskning skulle möjligen ej skada i vår supernervösa och impulsiva tid. Låtom oss då gå ut ifrån, att delad glädje, men ock att delad sorg är dubbel sorg, ej half, som medlidandet påstår.

I smått och stort torde det kunna anses som en nyttig och god regel att gå in i sig själf och stänga dörren till, när sorg och bekymmer hota att öfversvämma; och den, som måste gråta ut sin smärta, skulle i allmänhet ej låta himlens vindar föra »de klagande ljuden» till vänner och bekanta, ty låt så vara, att de både förstå och hysa medkänsla, är det i alla fall en stor och tröttande väntjänst att aftorka tårar. Den bör man, så vidt möjligt är, bespara sina kära, och man kan det genom aktgifvande på sitt eget jag, genom att låta ensamheten få de tunga tankarna och världen de lätt förflyktigande orden, liksom de ljusa löjena.

Var aldrig rädd, att någon skall fråga hvad som döljer sig bakom, att man skall forska efter, om det är äkta glädje eller blott beherskning. »Sjelfbeherskningens slöja är vid och inventiös; veck vikes på veck, och mellan hvart och ett af dessa gömmes ett fullskrifvet blad», skref en gång Emelie Carlén. Hon hade rätt, och tilläggas bör blott, att vecken skola pressas så stadigt ned, att icke de gulnade bladen innanför dem genom prassel ge sig tillkänna. Det får ej vara vindfång och skir väfnad i den slöjan; då uppfyller den illa sin bestämmelse.

Att beherskning är en konst, torde, åtminstone i teori, vara allom bekant, men att det också kan räknas till »de sköna konsterna», är ej nog beaktadt.

Det är likväl så enkelt, lika enkelt som allt annat stort och sant, men eftersom vi äro hvardagsmänniskor, kunna vi ju ock mäta det med små mått och se det an med små liknelser.

Ingen skulle komma på den tanken att gå ut i ett sällskap och ideligen klaga öfver en fysisk smärta; alldeles säkert skulle han eller hon där taga sin beherskning till hjälp; af samma skäl — att ej skrämma glädjen på flykten — skall man beherska sin sorg, saknad eller missträkning.

Bjud aldrig en vän, ens den bästa, att dela din sorg dag från dag, ty utom det, att din smärta ändå alltid är densamma, så skapar du dig ytterligare en ny genom att trötta ut vänskapen.

Nej, gälle det i smått och stort:

»Din sorg är din och du skall bära henne.»

Om

det skulle inträffa, som mången svensk man och kvinna i dessa dagar tänker på som en hotande återuppståndelse af någon ohygglighet ur forntidens fantastiska mörker, om det en vacker dag, när alla menniskor gått till sina sysslor som vanligt, så som de gjort år ut och år in så länge de minnas tillbaka, plötsligt på en gång genom hvarenda tråd i det elektriska nät, som är spändt öfver hela vårt land, flöge ett och samma hemska bud, att nu är ödets stund slagen för Sveriges folk

Om detta förfärliga en dag stode för oss alla, inte som en farhåga, inte som en anryskande fara ens, utan som ett faktum, hvilket inte kan önskas, bedjas, besvärjas bort, utan kommer öfver oss alla, — om denna möjlighet ett, tu tre midt i vårt hvardagslag vore verklighet, hvilket endast det ansvarslösa lättsinnet längre kan anse omöjligt eller ens osannolikt, — skulle då mantro alla de välvisa, som anse Sverige föga värdt i jemförelse med en höger- eller vensterdogm, skulle de då möjligen börja bli litet tvifvelsamma på sina allena saliggörande partibekännelser? — Ja, kanske att då äfven deras ögon skulle klart se, att klassintressen äro små, när det hela, hvari dessa intressen lefva och röras, hotas af fara för sitt bestånd. Men förr skulle de heller icke se detta, på det uppfyllas må hvad som icke skrifvet är af någon profet, men som ändå så ofta går i uppfyllelse: den gudarne vilja förgöra, slå de med blindhet.

K. T.

Allvarsord.

Den tilltagande brottsligheten inom landet röjer en sedlig förslappning utefter hela linien, och alla äro vi solidariska. Penningmoralen, dryckenskapen och framför allt lasternas moder, otukten, äro försvarsnihilister och fosterlandsförrädare, dem vi stundom hafva lika nära oss som vårt eget hjerta.

***

Endast de goda äro de stora.

***

Den som är religiös i sin vilja — för honom är allt tal om skillnad mellan tro och gerningar ett fullkomligt öfvervunnet stadium. Han handlar godt endast emedan han vill allt godt, och han vill detta, emedan det blifvit en nödvändighet i hans tro.

Hur skulle en sådan menniska kunna vara så andligt rå, att hon ville förtjena himmelen genom sina gerningar! Han är ju och gör ju allt hvad han är och gör endast af kärlek till det eviga, till Gud och till sina bröder — till all skapelsen.

Huru skulle en sådan menniska ock kunna vara så flack, så lättsinnig, att hon kunde taga det mindre noga med sitt lif — att hon kunde låta sin tro få ropa efter sina gerningar — att hon kunde vilja skilja hopp och frälsning från renhet och heliggörelse!

Tidsfördrif.

Lösning af Rebusen i n:r 5:
Fromleriet.

Lösning af Gåtan i n:r 5:
Rudolf.

Lösning af Charaden i n:r 5:
Ormmenniska.

BLIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

N:R 7.

Lördagen den 14 December.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

1901.

BLIXTEN 1902.

Under den korta tid som Blixten utgifvits (den började som bekant utkomma 1 Nov.) har tidningen haft att glädja sig åt en framgång, som vi vid företagets startande knappast vågade hoppas. Bland den uppsjö på tidningar och tidskrifter, som finnes, har Blixten, (vi veta det på grund af många erkännanden, som kommit oss tillhanda) i mångt hem intagit en *uppmärksammas plats*.

»Blixten» utgifves äfven under år 1902 med ett nummer i veckan i åttasidigt format och kommer att redigeras efter samma plan som hittills.

Då »Blixten» vill vara en *tidning för hemmet* komma vi att välja dess innehåll så att den bör kunna läsas med intresse af familjens *alla* medlemmar.

Under nästa år kommer att inflyta en mängd *goda* artiklar och berättelser, dels svenska original och dels öfversättningar.

Med ett ord: *vi skola göra vårt allra bästa för att söka åstadkomma en verkligt god veckotidskrift* och då vår afsigt är, att åt densamma söka få den vidsträcktaste spridning, hafva vi

satt prenumerationspriset så lågt att detta icke bör kunna afskräcka någon från att hålla sig med »Blixten».

Prenumerationspriset är:

för helt år kr. 1: 20

» halft » » 0; 80

postarvodet inberäknadt.

Uppmuntrade af den stora spridning »Blixten» redan fått, komma vi att under nästa år förse tidningen med

fina illustrationer

i hvarje nummer och hoppas vi att denna åtgärd, som är förenad med betydliga kostnader, skall helsas med bifall af vår läsekrets. Äfven kommer tidningen att tryckas å något bättre papper.

För dem, som önska samla tidningen för inbindning, hvartill den ju väl lämpar sig, komma vi att vid årets slut tillhandahålla

Eleganta klotpärmar

till ett pris af 50 å 60 öre pr st.

— Ingen, —

som sätter värde på en god, lärorik och underhållande läsning, bör försumma att i god tid, helst före den 24 December, å närmaste postanstalt prenumerera å

== Blixten ==

för
1902

med
endast

1 kr. 20 öre,

då den erhålles regelbundet från årets början.

Obs.! De, som vilja verka för spridningen af »Blixten» såsom prenumerantsamlare, böra i bref anmäla sig till BLIXTENS REDAKTION, adress: TRANÅS, då närmare upplysningar erhållas.

Obs.! En hvar, som nu är prenumerant å Blixten, kan, genom att värfva *minst en ny prenumerant* för nästa år, bidra till upplagans ökning. — I den mån prenumerantantalet växer sättas vi i stånd att förbättra tidningen.

Profnummer erhålles på begäran.

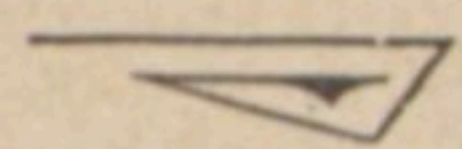

En hemsk natt.

Öfversättning

(Eftertryck förbjudes).

Bref till Madame Pigalle.

Besina vid Portici den 1 nov. 1807.

Kära kusin!

Jag skall förvisso berätta Dig åtskilligt om mina öden, de goda o. vidriga såväl som de tråkiga och glada. Här har du en liten profbit, men kom ihåg, att jag har upplefvat det nattetid. Läs icke detta, då Du går till sängs, ty Du kommer att drömma därom.

En gång var jag stadd på resa i Calabrien. Det är ett land, bebodt af dåliga människor, som jag tror ej kunna fördraga någon och i synnerhet hafva ett godt öga till fransmän. Att omtala orsaken skulle taga för lång tid; vare det nog sagdt att de bära ett dödligt hat till oss och att man kan vara viss om en ganska oangenäm tillvaro, om man råkar falla i deras händer. Jag hade till sällskap en ung gosse. I dessa bärgstrakter äro vägarna högst miserabla, och våra hästar framskredo med mycken svårighet. Min följeslagare marscherade främst, ett sätt, som tycktes honom mest praktiskt, men som likväl skulle föra oss vilse. Det var mitt fel antager jag, att jag förlitade mig på en 20 års pojke. Vi sökte hela dagen efter vår väg genom skogarna, men ju mera vi sökte, dess mera gingo vi vilse, och det var redan mörkt, när vi äntligen kommo fram till ett gammalt mörkt hus. Vi stego in, ej utan misstankar, men hvad var att göra. Där inne satt till bords ett sällskap kolare, som genast bjödo oss att sitta ned. Min unge vägvissre lät ej säga sig detta två gånger, och der sutto vi nu och åto och drucko. Jag för min del gaf akt på rummet och våra värdars ansikten. Värdarne sågo visserligen ut som kolare, men rummet skulle man taga för en arsenal. Det fanns icke annat än bössor, pistoler, sablar och knifvar af alla storlekar. Allt detta förskräckte mig, och jag såg mycket väl att det misshagade dem. Min följeslagare däremot kände sig riktigt hemmastadd och skrattade och pratade med dem, och med en oförsiktighet, som jag borde

hafva väntat mig, omtalade han först hvarifrån vi kommo, hvart vi ämnade oss och hvilka vi voro. Tänkt på, att vi voro fransmän, hos våra dödligaste fiender, ensamma, vilsegångna och långt borta från all mänsklig hjälp, för att ej tala om att vi kunde spårlöst försvinna, så att våra anhöriga ej skulle veta hvar de skulle söka oss. Pojken utgaf sig för att vara rik och lofvade mannen ersättning, om de ville visa vägen följande morgon, hvilket de gingo in på. Slutligen började han tala om sin kappsäck och bad att man skulle vara mycket rädd om den och lägga den på hufvudsidan i hans säng. Han ville ej hafva någon annan kudde, sade han. Åh, den ungdomen, den ungdomen, hvad den ibland är att beklaga! De trodde, ser Du, att vi förde med oss kronjuvelerna... det var bref från hans käresta.

Då måltiden var afslutad, lämnade de oss och gingo till kojs i nedre våningen, under det att åt oss anvisades plats i det rum, där vi hade ätit. En af sju eller åtta stolpar uppburen lafve, hvilken man uppnådde på en stege, var det läger, som var afsedt för oss, ett slags krypin, i hvilket man fick inrätta sig så godt man kunde genom att krypa ihop under bjälkar, belastade med allehanda förråd för hela året. Min följeslagare klättrade ensam upp och lade sig samt somnade inom kort med hufvudet på den dyrbara kappsäcken. Jag hade föresatt mig att vaka, hvarför jag ökade på eldbrasan och satte mig bredvid den. Halfva natten hade redan framskridit ganska lugnt, och jag började lugna mig, då jag plötsligen under mig fick höra vår värd prata och disputerade med sin hustru, och då jag lyssnade i spisen, som stod i förbindelse med den där nere, hörde jag tydligt dessa trefliga ord af gubben: »Men låtom oss då tänka efter, skola vi behöfva döda båda två?» hvarpå kvinnan svarade jakande. Mera hörde jag ej. Jag stod och drog efter andan med svårighet, kall i hela kroppen, som en marmorstod. Hade du sett mig skulle du ej vetat, om jag varit död eller lefvande. Min Gud, när jag ännu ibland tänker därpå... Tänk dig oss båda nästan utan något att försvara oss med emot dem, som hade fullt upp med vapen! Och min kamrat var djupt insomnad och uttröttad! Ropa på honom tor-des jag ej för att ej åstadkomma nå-

got buller och fly kunde jag ej heller; det var visserligen ej särdeles långt till marken från fönstret, men nedanför stodo två stora doggar och tjöto som vargar. Du kan lätt tänka dig min förskräckelse. Efter en lång kvarts timme hör jag någon i trappan och genom en springa i dörren ser jag gubben med en lampa i ena handen och i den andra en af sina stora knifvar kommande uppför trappan, åtföljd af hustrun, vid hvilken syn jag skyndar att genast ställa mig bakom dörren. Han öppnar, men innan han stiger in, lämnar han lampan åt hustrun, hvarefter han kommer in i strumpfötterna, under det hon stannar utanför och sakta hviskar åt honom att gå tyst samt med handen skuggar för det starka ljuset från lampan. Då han kommer fram till stegen, börjar han att klifva upp med knifven mellan tänderna och när han kommit i höjd med bädden, där den unge mannen ligger utsträckt med sin blottade hals vänd emot honom, fattar han knifven med den ena handen och med den andra griper han... en skinka, som hänger på väggen. skär af en bit och drager sig tillbaka såsom han kommit. Dörren stänges, lampan försvinner, och jag står där ensam med mina tankar. Så snart dagen grydde kom man och väckte oss såsom vi hade bedt om. Därpå togs mat fram och en god frukost serverades. Två kapuner fingo vi med oss, en i reserv och den andra att använda så snart vi blefvo hungriga, såsom vår värdinna sade. Då jag såg dem, förstod jag äntligen meningen med de förskräckliga orden: skola vi behöfva döda båda två? Och jag tror, kusin, att Du är tillräckligt skarpsinnig för att förstå hvad detta betydde.

Din tillgifne kusin

Paul Louis Corier.

TACK I ALLA FALL! Den filantropiska frun: — Om ni bara ville tvätta och kamma er och klippa ert skägg och lappa edra kläder, så skulle ni säkert få arbete med det samma.

Strykaren: — Ja, frun, det har jag nog haft klart för mig de sista tjugo åren. Men tack i alla fulla fall för varningen!

Sprid "Blixten!"

Fåglarnas flyghastighet

är till följd af sakens natur icke lätt att bestämma och man får därför se mycket olika beräkningar angående samma fåglar.

Brefdufvorna äro naturligtvis de fåglar, om hvilka man har de flesta och tillförlitligaste upplysningar; man beräknar att de under gynnsamma förhållanden flyga 9 å 10 mil i timmen, alltså hastigare än våra expresståg gå. I enstaka fall kunna andra fåglar till och med öfverträffa denna hastighet.

På ett slott i Frankrike i närheten af engelska kanalen fängade man sålunda nyligen en svala, som hade sitt bo med ungar i slottsträdgårdshuset; man gjorde henne igenkänlig genom ett rött band, förde henne därpå till Paris och lössläppte henne vid foten af Eiffeltornet. Svalan använde endast 2 timmar på att tillryggalägga den 32 mil långa vägen till sitt bo, hon flög sålunda mycket fortare än en brefdufva.

Hvad flyttfåglarna beträffar kan man ofta bestämma, hur lång tid de använda under deras långa resor; dock måste man oftast vara kritisk gent emot de resultat, som man får på detta sätt. Det berättas, att stora flockar af flyttfåglar om våren komma från sydost till Helgoland tidigt på morgonen. Man vet dessutom, att de tillbringa vintern i Indien och Egypten, att de endast flyga om natten under flyttningen och att de endast undantagsvis synas i länderna emellan Egypten och Helgoland. Här af har man därför ansett sig kunna draga den slutsatsen, att de tillryggalägga hela vägen på en enda natt, d. v. s. flyga öfver 40 mil i timmen.

Äfven om de allra snabbaste fåglar under kort tid kunna fara genom luften med denna fart, som är lika snabb som en orkans, förefaller det dock otroligt att någon fågel skulle kunna hålla ut därmed under 400 mil. Man måste taga för det troliga att de hafva en ännu oupptäckt hviloplats på vägen.

Under nyaste tiden har man äfven försökt att använda de elektriska metoder, med hvilka tillhjälp man fått reda på projektilens hastighet, äfven gentemot fåglarna. Svårigheten ligger bland annat däri att fåglarna icke låta någon bestämma sin väg, hvilket man med lätthet gör med kanonkulan. Delvis kan man dock göra det; man har t. ex. släppt lös brefdufvor i borte ändan af ett långt rum, i hvars andra ända den enda utvägen fanns till ljus, luft och frihet. Vid öppningen och på ett annat ställe på brefdufvornas väg utspändes ramar, försedda med metalltrådar, så fina att de icke kunde ses, och som gingo sönder när dufvan flög emot dem, utan att dock hämma dess flykt. Då trådarna sönderslitas afbrytes den elektriska strömmen och härigenom åstadkommes märken på en ögonblickligen noterande skifva; af afståndet emellan de två märkena beräknas den tid, som dufvan hade använt under sträckan emellan de två ramarna. Dessa försök med brefdufvorna gäfvö samma resultat som man fått på annat sätt, man har också använt samma metod på raphöns, hvilka visa sig hafva ungefär samma flyghastighet som brefdufvorna. Man har äfven gjort försök i det fria, genom att på den väg man antog att fågeln skulle taga, dölja personer som iakttog den, och hvilka, när fågeln passerade öfver dem, gäfvö en tidsignal genom att trycka på en knapp.

Visa Blixten för vänner och bekanta!

HUSTRU — FRU — GEMÅL. Öfver dessa benämningar finner man i aflidne David Straus efterlämnade papper följande träffande anmärkningar.

Om man gifter sig af kärlek blir man man och hustru. Om man gifter sig af bekvämlighet blir man herre och fru, och om man gifter sig af förhållandenas makt, blir man gemåler.

Man har en hustru för sig själf, en fru för sina familjevänner och en gemål för världen.

Hustrun ombesörjer hemmet, frun huset, gemålen tonen.

Är mannen sjuk, vårdas han af hustrun, frun besöker honom, och gemålen underrättar sig om hans tillstånd.

Man går och promenerar med sin hustru, far ut med sin fru, gör resor med sin gemål.

Hustrun delar våra sorger, frun våra pänningar, gemålen våra skulder.

När vi dö begråter oss hustrun, beklagar oss vår fru, och vår gemål kläder sig i sorgdräkt.

CIGARRETRÖKNING. I Deutsche medicinische Zeitung förekommer en uppsats af doktor Breitung om cigarrettrökningens skadliga inflytande på hjärtat. Cigarrettrökningen framkallar svag oregelbunden hjärtverksamhet tillika med bøjelse för sömnlöshet. Likaledes försäkras därigenom rubbning i matsmältningen samt kronisk katarr i svalget och näsan. Dessa sjukdomssymptom förekomma icke ens tillnärmelsevis så ofta hos andra rökare, icke ens hos sådana, som röka blott äkta havannacigarrer.

I all synnerhet varnar dr Breitung personer, som lida af influensa, för rökning af cigarretter. Ty genom denna sjukdom, blir i de allra flesta fall hjärtat angripet eller något stördt i sina funktioner. Och kommer då cigarrettgifvet därtill, så inses lätt af det föregående, hurdana följderna blifva. På detta sätt kan man äfven ofta finna förklaringen öfver de många plötsliga dödsfall, som förorsakats af influensa.

SÄTTET ATT KYSSAS. Nyligen utkom i Wien en broschyr med titeln: "Bästa läromästare och lyckokälla för alla." Författaren, hr Josef Valencic, lämnar i sin bok äfven undervisning i sättet att kyssas. "Så snart två personer ha omfamnat hvarandra kyssa de vanligen hvarandra i ansiktet för att gifva uttryck åt sitt välbefinnande och sin förtjusning; och gå då tillväga på följande sätt: först blicka de hvarandra hjärtligt i ögonen, sedan spetsa de läpparne och kyssa hvarandra på pannan (t. ex. föräldrar med sina barn o. s. v.), eller på bägge kinderna till tecken på vänskap eller midt på munnen till tecken på kärlek. Om man kysser en person på pannan eller kinderna, håller man läpparne blott däremot så länge, att man hinner räkna till tre. Kysser man på läpparne varar kyssten så mycket längre, ju starkare och innerligare kärleken är. Sedan man fått en dylik kyss kan man på ett lätt och behagligt sätt slicka sig om läpparna med tungspetsen (!). Att torka af det kyssta stället är blott tillåtet efter en på oärligt sätt aftvingad kyss. Man måste alltid kyssa med rena läppar, hyfsadt, hjärtligt och varmt, utan att andas på den man kysser. Man får heller icke

smacka, utan skall tvärtom kyssas så, att man ingenting hör, men känner tillräckligt.

VANAN ATT LEFVA HÖGT är utan tvifvel den mest olycksbringande vana, som föräldrar kunna bibringa sina barn, hvilka ofta blifva olyckliga för hela sin lefnad. Att lefva högt består däri, att rika familjer hafva en öfverdådig och öfverflödigt lyx i mat och dryckesvaror, en ovana, som är specifikt svensk, hvarför svensken också i utlandet är känd för sin benägenhet att lefva öfver tillgångarna. Så länge rikedom eller åtminstone krediten räcker någorlunda till för de dyrbara hvardagsvanorna, är ändå ej allt förlorat. Men olyckligast är det för de barn, som blifva uppfostrade i sådana vanor, men aldrig blifva utrustade med tillräckliga medel för dessa vanors tillfredsställelse. En person äger till exempel en förmögenhet motsvarande 100,000 kronors kapital. I hans hus föres ett lefnadssätt med öfverflöd i mat och dyrbara rusdrycker samt storartade bjudningar, som anstå en hundra tusen kronors skatt och ofta däröfver. Men i den familjen finnas kanske tio barn, hvilka alla vänjas vid ett lefnadssätt, som motsvarar en förmögenhet på hundra tusen. Men när arfvet delas, få de blott en tiondedel hvar. Då stå de där med lefnadsvanor, som motsvara hundra tusen, men med en tillgång därtill af blott tio tusen. Då äro de sålda åt olyckan och eländet. Inga rika föräldrar tänka på denna påtagliga missproportion, utan det fortsättes därmed oupphörligen. Ingen tar någon lärdom af andras bittra erfarenhet.

Det hungrande Rysslaud.

20 mill. människor lida nöd.

"Verdens Gångs" korrespondent i Petersburg har erhållit ett flertal privata meddelanden från icke mindre än femton af de inre guvernementen i Ryssland. Alla underrättelserna gå ut på att nöden aldrig varit större än nu. Bortåt tjugo millioner människor befaras blifva nödsakade att svälta under de kommande sju, åtta månaderna. Egendomligt nog är det äfven i år fallet att de provinser, som ha de rikaste naturliga hjälpkällor, svårast träffats af missväxt.

I Batka ha de inledda undersökningarna konstaterat att öfver en och en half million män, kvinnor och barn i 158 af provinsens 310 socknar sakna lifsmedel. De flesta ha redan sålt sin enda häst och sin sista ko, naturligtvis långt under det ordinära priset, ty likt marodörer, som svärma kring krigshävarne för att plundra de fallne eller sårade, genomfara sänksynslösa köpmän i alln riktningar de landsdelar i Ryssland, där nöden och umbärandena äro störst.

När så den olycklige ryske bonden med sin svaga karaktär erhållit sin betalning af den hårdhjärtade kulakken (= knytnäfven) — dessa affärsmän benämnas så af bonden — vinna de kejserliga ryska brännvinsinsamlingssällena oemotståndligt, och en del af penningarna omsättes genast i brännvin. I nästan alla provinser har nämligen ryska staten inrättat försäljningslokaler af brännvin.

Den nuvarande finansministern, Vite, ville härigenom skaffa staten en extra inkomst och samtidigt sörja för att befolkningen finge oförfalskad vara. Brännvinet säljes därför på flaskor af olika storlekar med kejserlig stämpel på korken — men innehållet får icke intagas på stället. Ministern hade trott att dryckenskapslasten härigeom skulle aftaga, men resultatet har blifvit ett helt annat. De inkomster, som ryska staten nu har af brännvin accin'se äro stora nog att täcka utgifter för det kejserliga huset, för hären och flottan!

Pärnan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Nej, svarade Ethel med en suck. Hon förstod att Annie Erskine skulle få bekymmer nog. Det var klart att hon icke ville gå den väg, man utstakat för henne. Hon afslutade bestämdt att så blifva disponerad öfver som Erskine hade planlagt.

»Änskönt det är min egen son, fröken Ethel, så finnes det få sådana som han, jag säger det om igen», sade Janet Erskine strax med lugn, stolt min. »Han ser icke endast bra ut, utan han är snäll. Hvad än Annie tänker, så kan hon aldrig få en bättre man; och om hon icke är snäll mot Adam, skall jag hafva svårt att förlåta henne detta.»

»Men fru Erskine, om icke Annie älskar Adam så som hon bör älska den man hon gifter sig med, så kan hon ju icke rå för detta. Hon har alltid ansett honom som sin bror. Det skulle blifva svårt för henne att tänka på honom annorlunda. Ni måste vara rättvis mot Annie såväl som mot Adam.»

»Hvarför skulle hon icke kunna älska honom som en hustru bör? Hon har känt honom hela sitt lif. Hvar skall hon få en annan, som är ens hälften så god? Det har alltid varit min mening att de skulle blifva man och hustru och så har hennes far också tänkt. Allt hvad vi ega, och det är icke så litet, skola de få. Jag tycker det vore mycket dumt af dem att icke gifta sig med hvarandra.»

Ethel reste sig ovilligt. Samtalet hade förargat och tröttat henne. Hon sympatiserade mycket med Annie, som var helt naturligt, men kunde heller icke undlåta att instämma i riktigheten af Janet Erskines argumentationer och planer. Det var den lättaste och mest tillfredsställande lösningen af en allvarsam sak, men —

Är det icke ofta ett »men» vid alla menskliga planer? Vi behöfva stundom påminnas om att allmakten icke bor på jorden. Det är blott skaparen, som kan ordna och sörja för skapelsen. Janet Erskine var icke ensam om att förglömma detta. Hennes förglömmelse var ett stort fel. Ethel Grant insåg, att hon hade fattadt ett orubbligt beslut med hänsyn till Annies framtid.

»Jag vet icke hvad jag skall säga, fru Erskine. Men ni skall icke vara hård mot Annie; hon är ert barn nästan lika mycket som Adam. Tvinga henne icke. Hon har så djupa känslor på hjertedjupet.»

»Hvad vi göra för henne skall endast lända till hennes bästa, fröken Ethel», sade Janet Erskine lite hvasst. »Det är därför att vi älska henne som vårt eget barn, som vi vilja att hon skall hafva Adam. Det är icke hvarje flicka, som en moder gerna gifver sin son till, fröken Ethel, det skall ni få erfara om ni en gång sjelf blir mor, och jag tror icke det är bra för unga flickor att bli öfverlemnade åt sig sjelfva när det gäller en sådansak som äktenskap. De böra ledas af dem, som äro äldre, och som veta bättre, hvad som bör ske.

»Kanske ni har rätt, fru Erskine; men jag kan icke hjälpa att jag tror, att det finnes en del äktenskap, som bäst öfverlätas åt de unga sjelfva att afgöra. Det är en sak, förstår ni, som unga flickor ändock måste hafva rätt att afgöra sjelfva», sade Ethel Grant bestämdt. »Jag hoppas mina föräldrar aldrig skola tvinga mig att äkta en man, som jag icke älskar.»

»Ni vill dock lofva, fröken Ethel, att icke öfva något inflytande på Annie eller att hetsa upp henne emot Adam?»

»Jag hetsa upp Annie emot Adam, fru Erskine. Jag försäkrar er, jag skulle hellre göra motsatsen. Jag tycker att Adam är en präktig karl, och likaså gör pappa. Det skall kanske Annie också göra en dag, men ni måste låta henne vara en tid. Hon är icke af det slags flickor, som man tvingar till något.»

»Hon har för många infall och idéer, fröken Ethel», sade Janet Erskine nästan ond. »Då jag var ung, gjorde flickor hvad de blefvo befallda och tillfrågades aldrig hvad de ville eller icke ville. Det var

bättre ordning då. Skall ni gå nu, fröken Ethel?»

»Ja, jag måste, mamma har väl haft sin middagslur nu och skall fråga efter mig. Archie kommer hem i morgon, har jag talat om det? Han skall icke blifva sen att komma ned och förnya bekantskapen med er alla. Tänk, han har icke varit i hamnen på två långa år. Ah, jag måste tala om det för er. I hans sista bref, som jag fick från honom hos mormor, frågade han efter Annie, och hvad tror ni han kallade henne, fru Erskine? »Pärnan från Orr's hamn». Var det icke vackert? Jag glömde att tala om detta för Annie.»

»Tala icke om det för henne, fröken Ethel. Barnets hufvud är fullproppadt af griller. Hon har tankar nog om sitt vackra ansigte. Jag grälar ibland på far för att han talar till henne derom; men han tror att Annie icke kan skämmas bort. Adjö då! Helsa lady Grant och sir Archie.»

»Adjö, fru Erskine! Var vänlig mot Annie», sade den unga dammen småleende i det hon tog fru Erskine i handen och gick. Major följde efter. Hon gick ej tillbaka till hamnen. Hon kände att hon, efter sitt samtal med fru Erskine, gjorde bäst i att icke se Annie mera den dagen.

Medan hon sakta vandrade den breda stigen från Orr's hamn till landsvägen, voro hennes tankar allenast hos den unga flickan, hon hade lemnat. Hon kände sig öfverbevisad om, att detta var början till stora sorger för Annie Erskine, och hennes goda hjerta hade fullt upp att göra med att uttänka planer för att hjälpa och trösta henne. Hon såg att Janet Erskine stålsatte sig gent emot sitt fosterbarn. Så länge hon hade varit underdånig i allt och icke haft någon egen vilja, hade allt gått bra; men nu då Annie var en fullväxt kvinna och fordrade en kvinnas rättigheter, beväpnade Janet Erskine sig emot henne. Kanske hon icke hade känt sig så bitter om saken icke hade rört sig om Adams lycka. Janet Erskine hade sina goda sidor, men hon var en hård och egenkär kvinna. Vid porten till St. Wedas mötte Ethel sin far, som var till häst. Han såg bra ut; lorden af St. Wedas hade ännu en hög, spänstig figur, och han var fullständigt hemma i sadeln. Tjugo år hade dock förändrat honom något

oeh han såg fullt så gammal ut som han var. Han höll framför porten och böjde sig med ett leende öfver sadeln vid åsynen af sitt mest älskade barn. Det kärleksband, som fäste Sir Archie vid sin sjukliga dotter var af varaktig styrka. Hans leende kunde emellertid icke dölja ett visst ängsligt och förargadt uttryck, som slog Ethel, då hon fick se sin taders ansigte. »Hvad är det pappa? Mår du icke bra? Eller förargar du dig öfver något?» frågade hon ängsligt.

»Intet af delarne, min skatt», svarade han gladt. »Huru har du haft det på din promenad? Du ser ju ut som en ros i dag.»

»Gör jag? Har jag icke alltid sagt, att intet annat än St. Wedas sjöluft kan göra mig frisk», sade hon i det hon strök Neros fina hals. Är det säkert, att du mår riktigt bra, pappa?»

Hennes stämma var mycket ängslig och hennes ögon dröjde frågande vid faderns ansigte. Det var en god mans ansigte, ädelt, ärligt och trofast.

»Hvad är det för inbillning du har fått, min kära», sade han muntert. Jag mår fullkomligt bra. Om du nödvändigt vill veta det, så är det en del göromål, som förarga mig. Jag är på väg till Purves. Han är ond för en vacker historia, som jag en dag skall omtala till din och mammas uppbyggelse.»

(Forts.)

Mannen från landsorten och hans paraply.

En hederlig rentier Houdin, bosatt i en liten stad ej långt från Paris, hade härförliden farit in till hufvudstaden. Glad och nöjd promenerade han i rue di Rivolis arkader och roade sig med att betrakta alla de vackra saker, som utstälts i butikfönstren. Plötsligt känner han en stark hetta utstråla från sitt paraply, som han håller i de öfver ryggen korslagda händerna, och upptäcker till sin förfäran att paraplyet, som troget tjenat honom i så många herrans år, står i ljusan låga. Troligen hade någon förbigående oförsiktigt kastat en brinnande tändsticka på det.

Några medlidsamma själar var-kunnade sig öfver hr Houdin, hvars sorg var stor och ljudlig. En elegant herre frågade honom vänligt om han ej hade assurerat för brandskada.

— Jo visst, svarade den brandskadade och kände sig redan en smula bättre till mods vid tanken på brandstodsersättningen.

— Då behöfver ni blott anmäla saken för brandväsendet, gaf den äldre herrn till svar och gick sin väg.

Houdin tog sig en funderare och frågade därpå en dam, som gick förbi, om hon kunde visa honom till närmaste brandstation.

— Det går lätt nog för sig, svarade damen. Ni står ju alldeles intill ett brandskåp. Ni behöfver blott slå ut den lilla rutan, så kommer brandkåren genast.

Den hederlige Houdin följde damens anvisning och blef inte litet häpen, när fem minuter senare en afdelning brandsoldater körde upp till platsen med ångspruta och räddningsstegar. Den artige rentiern tar af sig hatten och går, till mycken uppbyggelse för den nyfikna hop som samlats kring honom, fram till brandchefen. Denne frågar honom hastigt hvar eldsvådan hade utbrutit. Den gamle rentiern pekar på skelettet af sitt paraply och fram-suckar:

Här, hr branddirektör!

Man kan lättare tänka sig än beskrifva verkan af detta svar. Brandchefen blir rasande och befäller ett par tillskyndande polismän att föra mannen till närmaste polisstation. Här fick syndaren undergå förhör, som resulterede i att han till förlusten af sitt präktiga paraply äfven fick lägga en betydlig bötesumma för falskt allarm.

Hans förtjusning öfver världsstadens sinnrika anordningar har sedan dess betydligt afsvanat.

ARGUMENT. Hr Smith reser i en sorts hygieniska maggördlar och försäkrar i entusiastiska ordalag, att dessa äro fullkomligt oumbärliga för hälsans och vigörens bibehållande in i sena ålderdomen.

— Men våra förfäder? insköt en tänkande kund. — Inte hade de några hygieniska maggördlar.

— Nej, de hade inte det — triumferade hr Smith. — De hade inte det. Men hvar äro de nu, om jag får fråga? Döda och begrafna hvarenda kotte.

DAMEN (medlem af djurskyddsföreningen): — Finnes här att köpa insektpulver?

— Ja.

— Smärtfritt dödande?

Sheriffens dilemma.

(Öfversättning.)

I tre månader hade jag hållit mig dold för sheriffs folk och smugit omkring på nätterna som en jagad varg.

Två gånger höll jag på att bli gripen, den ena gången räddade jag mig genom en snabb flykt och den andra genom att såra en uppsyningsman.

Till råga på olyckan voro mina fickor tomma, krediten dålig, och dessutom tordes jag icke visa mig på kända ställen, ty ett pris var satt på mitt hufvud.

Men en dag höll jag inte ut längre, jag maskerade mig och vågade mig fram från mitt gömställe för att se på en björnstrid. Men fruktan att bli upptäckt förtog allt nöje. Därifrån begaf jag mig bort till en gräsplan, där några unga män höllo på att fäkta. Jag uppgaf, att jag hette Thomas Eustace, ung adelsman, som just anländt norrifrån. De tvungo mig att fatta ett svärd, och till motståndare fick jag en ung man vid namn Harry Ratcliffe.

Ansträngningen i solskenet gjorde mig både trött och varm, och då de andra gått, lade jag mig på en bänk och somnade. Jag måtte tagit mig en grundlig lur, ty när jag vaknade, hade solen gått ned, jag skulle just resa på mig, men hörde i detsamma något, som kom mig att lyssna.

En man satt på gräset en bit ifrån mig. Han började tala, och jag blef mer och mer intresserad af att få höra hans ord.

— Nu är det afgjort så, Rager, att du stannar här och ser till valpen, medan vi andra rida till slottet efter den gamle mannen och flickan. Men intet slarf. Så fort vi få tag i dem, måste vi — — Och härvid jorde han en betecknande gest öfver strupen med pekfingeret.

— Och betalningen, är den säker, kapten?

— Ja, då. Hans kusin betalar. Han ärfver godset. Kom nu, så ta vi oss ett glas för en god utgång, och så i väg!

Slyngeln promenerade bort till värdshuset, och de andra gingo efter.

Af en tillfällighet hade jag nu

kommit ett mord på spåret; men hvilka offren voro hade jag ingen aning om. Om jag nu bara hade haft två eller tre goda kamrater, så kunde här ha blifvit ett lustigt äfventyr. Men hvem ville väl följa en maskerad, namnlös person på ett företag, som gälde lif eller död.

Nu vet jag, Ratcliffe och hans vän Dillon, de voro just de rätta. De voro så dumdristiga och äfventyrslystna, som man gärna kunde önska sig.

Jag uppsökte de båda vännernas nattlogis, och då jag öppnade dörren till deras rum, fann jag dem sitta vid ett bord fullt af flaskor och glas. De voro dock icke mer berusade än att de kunde förstå mig. Först hörde de likgiltigt på mig, men under det jag berättade dem mera, för Ratcliffe samman och blef likblek.

— Det är min far och syster, utbrast han. Jag står ej på god fot med far och bor ej hemma. De båda männen komma tillbaka hit för att mörda mig. Vi måste rida genast.

Vi galopperade nu i väg i mörkret till en af de sheriffer, som i månader varit på jakt efter mig. Sir John Ratcliffe var nämligen sheriff i sitt grefskap och hade varit en af mina ifrigaste förföljare.

Jag nästan höll på att gapskratta, då jag tänkte på, hur ödet ändå kan styra till.

*

Sir John Ratcliffe öppnade själf porten för oss. På trappan bakom honom stod en lång, ljus ung flicka med en fackla.

Bror och syster liknade hvarandra mycket. Båda voro vackra och ståtliga. Fadern var den största kontrast till dem. Liten, allvarlig, med ett underligt sätt att kasta sidoblickar, som jag rakt icke tyckte om.

Först hälsade han mycket högtidligt på oss, men då jag berättat min historia, förändrades hela hans väsen. Harry föreslog, att vi skulle fatta posto vid hufvudtrappan, då vi blott voro fyra mot nio eller kanske elfva af dem.

Men sir John svarade ganska lugnt, att han helst icke ville ha någon strid.

— Det kan vara det, men jag är säker på att de icke fråga er om lof först, menade Dillon.

— Vi få väl se. Det skadar ju inte att vi resonnera litet om saken.

Den här vägen, mina herrar, sade den lille mannen och tog facklan från dottern.

Han förde oss genom en korridor till ett rum längst bort. Ingen af oss anade, hvilket spratt den gamle räffen skulle spela oss.

Jerndörren föll tungt igen bakom oss, två bommar lades för och ett skratt fylldt af skadeglädje genljöd.

Tänk er mina kamraters förvåning. Harry kastade sig mot dörren för att hindra, att den bleflåst. För sent.

— Hvad betyder detta? ropade han.

— Det betyder, att han länge har varit på jakt efter Eustace Blount, och till sist funnit honom, förklarade jag och ref masken från ansiktet.

— Ha, ha, skrattade den gamle på andra sidan om dörren. Det var en snygg och trovärdig historia! Min präktige son och vackre dotter-son komma för att frälsa sin fars lif och ha med sig en så värdig kamrat som master Blount. Det måtte bli en skön historia han dukar upp för sina kamrater om hur han besökte och kuggade den gamle sheriffen, Ha, ha!

Och den gamle stod kvar vid dörren, under det hans son förklarade, bad och anropade.

Om en stund hörde vi ett bulande på porten, sheriffen trodde tydligen, att det var tjänstfolket, som kom hem och gick för att öppna.

Tänk er hvilken situation! Vi tre, som vågat våra lif för att rädda honom och flickan, inspärrade i ett låst rum under det den gamle öppnar för mördarne, som tränga in i huset!

Dillon och Ratcliffe blefvo utom sig af vrede. De sparkade på dörren, slogo med sina svärd och kastade sig af alla krafter mot dörren. Slutligen blef det tyst och vi lyssnade ifrigt. Vi hörde ett mummel och väntade, att hvart ögonblick få höra ett skrik, som förkunnade, att det blodiga dramat var öfver. Nu hördes det närmare, och vi kunde höra sheriffens lugna måttfulla stämma.

— Denna väg, mina herrar! Innan ni säger ert ärende, måste vi dricka något.

— Han — han för in dem i matsalen. Den dörren har ett liknande lås som den här. Han tänker nog göra alla rum till fångceller, mumlade Harry.

Sheriffen pratade i ett, synbarligen för att invagga skurkarna i säkerhet.

— Sätt fram bägarna, min dotter, jag skall själf servera vinet.

Långsamt följde han Kate till dörren och stannade ett ögonblick för att bedja gästerna känna sig hemmastadda. Nu hörde vi dörren smälla igen och förstodo, att han fångat dem. Skrik och förbannelser genljödo efter honom i korridoren. Men i nästa ögonblick kom ett annat ljud oss att se på hvarandra med bleka ansikten. Ett ljud, omöjligt att misstaga sig på, ett skarpt slammer af stål mot stål.

Hade hans list icke lyckats.

Lätta steg hördes i korridoren, bommarna lossades och vår dörr öppnades.

— In i salen — far kämpar med två af dem, ropade Kate.

Dillon kom först och fattade den ena bakifrån, den andra försökte fly, men vid trappan tryckte jag honom mot väggen med mitt svärd.

— De ville absolut låta de två bli kvar i salen, och jag vågade icke göra invändningar, förklarade sir John. Ni kom just i rättan tid. De hade nästan besegrat mig. Jag kan tacka er för mitt lif, sir.

— Detsamma kan jag mycket lätt komma att säga er, anmärkte jag.

Han stod en stund med rynkad panna och såg ned på golvet. Slutligen sade han:

— Jag är kungens officer och måste understödja hans auktoritet.

— Men ni skall säkert utöfva den med varsamhet, anmärkte jag.

— Och Eustace Blount är en fredlös man.

— Men det är inte Thomas Eustace.

— Och han skall på konungens befallning arresteras för att ha dräpt flera af hans undersåtar.

— Af samra skrot och korn som den som ligger der nere, inföll jag och pekade på den döde på trappan.

Sheriffen föll åter i tankar, medan jag väntade på att få veta, om jag var fånge eller fri.

— Ni skall mottaga gästfrihet af mig en tid, sade han slutligen.

Jag såg tvislande på honom.

— Sir John Ratcliffes eller sheriffs gästfrihet?

Den unga flickan svarade stolt i sin fars ställe:

— Min far erbjuder sin sons vän att stanna hos oss.

Med ögonen fästade på den gamle väntade jag, tills han kom fram och räckte mig handen.

— Detta erbjudande mottager jag med största glädje, utropade jag.

I två månader var jag dold i slottet, medan sir John nitiskt genomsökte hela grefskapet för att få tag i mig.

Så bröt kriget åter ut och konungen fick annat att tänka på.

(G. H. T.)

Hennes Kongl. Höghet Kvinnan.

»Kvinnan är ett underligt djur», säger ett gammalt ordsdråk. Max O'Rell säger det samma, men anser dessutom, att hon, rätt behandlad, är ett älskligt djur, som bör studeras och observeras noga, att mannen må veta, hvar han har henne, kunna lämpa sig efter henne och varda hvad som synes vara hans bestämmelse, — sitt öde undgår ju ingen — ett fromt »mönsterhusdjur».

Den spirituelle franske författaren, hvars arbeten om »John Bull och hans ö» och »Jonathan och hans fastland» sedan länge äro mycket lästa i Sverige, har nu samlat ihop sina krafter till ett arbete öfver kvinnan, hvilket under ofvanstående rubrik sedan några dagar skyltar i våra boklädsfönster. Det förtjänar läsas och begrundas af en hvar — det täcka könet icke minst.

»Hennes Kongl. Höghet Kvinnan» är som vi alla veta en mycket sammansatt varelse, som trotsat mannens förstånd sedan århundraden tillbaka. Max O'Rell tilltror sig ingalunda att ha uttömt ämnet. Han erkänner tvärtom, att till och med han, som dock skrivit en hel volym om henne, i grund och botten ingenting förstår af sitt ämne. Kvinnan är emellertid ett så viktigt kapitel i världshistorien, att t. o. m. de minsta bidrag till hennes karaktäristik skulle mottagas med tacksamhet, huru mycket mera då icke Max O'Rells bok, som säkerligen i många stycken torde komma sanningen nära.

Må vi då alltså anförtro oss till författaren ifråga om detta ämne, som nog ligger lite hvar af oss män om hjärtat. Och frågar man sig, hvilken kompetens Max O'Rell har att vägleda oss i frågan, så lugnar han oss själf i företalet med följande ord:

»Hörde jag er fråga, om jag är gift? Ja, ja, var inte rädda. Jag har genomgått profvet!»

Kvinnan spelade hufvudrollen i det första drama, som utspelades i världshistorien. De underordnade rollerna voro tilldelade en orm och en man. »Ormen framställer bofven och mannen dumhufvudet». Han är alltså i stort behof af vägledning i sin strid mot kvinnan, särskildt om han tillhör den olyckliga kategorien »förälskade män». Till dessa senares tjänst meddelar Max O'Rell en mängd otvivelaktigt sunda och nyttiga föreskrifter, exempelvis följande:

»Fall aldrig på knä för att förklara er ömma låga, hur mäktig den än må vara. Att börja med är det mycket obekvämt, och så sätter ni »knän» på edra byxor. Var förståndigare än så. Gif ert kärleks föremål tillfälle

att förklara, att ni icke kunde ligga på edra knän för hennes fötter af det enkla skälet, att hon sitter på dem.

Lägg aldrig armen om hennes hals eller lif. Applicera den midt om ryggen på henne. Där finnas inga knappålar.

Om hon ber er knäppa sitt armband, underlåt aldrig att trycka en kyss på armen. Först och främst är en kyss på en rund arm mycket behaglig och för det andra skulle hon i nittionio fall af hundra anse er för en idiot, om ni icke begagnade tillfället. Om det icke varit hennes mening att godkänna den kyssen, skulle hon ha fäst sitt armband medelst en liten kedja. Högst få tillfällen äro tillfälligheter.

Den förälskade skall icke förhastiga sig utan noga öfverväga betydelsen af det steg, han står i begrepp att taga. En amerikan har yttrat, att när man är död, så är man det en längre tid, men då man är gift är man det för alltid. Och Max O'Rell tillägger: »Kom ihåg, att vigselceremonien icke varar mer än några ögonblick. Så snart ni sagt ja, är ert öde besegladt och ni kan få tillbringa återstoden af ert lif med att ångra er.»

För kvinnan är äktenskapet i allmänhet ett slags befordran. Icke håller hon bör emellertid förhastiga sig, utan noga välja. Hon bör icke gifva sitt jaord åt en man, som är damernas förklarade gunstling, ty vanan att göra eröfringar är svår att bota. Desslikes icke åt en ung man, för hvilken kvinnan är en gåta, från den dygden botas han allt för lätt. Tag i stället en man, råder Max O'rell, som lefvat med i världen, en man med fast karaktär, som känner lifvet och som, då han väljer er, säger till sig själf: »Jag har fattat mitt beslut. Här har jag funnit min lycka.» Framför allt äro dygdehjältnarne farliga. »Gif korgen åt den fullkomlige mannen, han är en tyrann och ett dumhufvud. Icke ens en nunna eller ett helgon skulle stå ut med en sådan.»

För mannen är valet mycket vanskligt. »Det finnes två slags kvinnor: sådana som man gifter sig med och sådana som man inte gifter sig med. Olyckligtvis äro de icke försedda med etiketter.»

Sedan valet är träffadt, så få offren å ömse sidor taga konsekvenserna. För att mildra dessa, gifver författaren en mängd goda råd till kvinnan, huru hon skall skaffa sig herraväldet öfver mannen, och till mannen, huru han skall skaffa sig herraväldet öfver kvinnan. Knepen äro så många, att det blefve för vidlyftigt att här referera dem. De kunna ju f. ö. varieras en smula efter smak och tycke. Ett mycket godt sätt för mannen att bibehålla sin hustrus aktning är onekligen följande:

»Sitt aldrig hemma och gör ingenting, i synnerhet om morgnarna. Om ni icke har någon sysselsättning, som kallar er utomhus, så gå in i ert arbetsrum och säg till er hustru, att ni kommer att vara upptagen hela förmiddagen, och bed henne gifva befallning om att ni icke får störas. Läs igen dörren, tänd en cigarr, tag fatt i en bok eller en tidning och visa er icke på nytt, förrän edra »viktiga göromål» äro avslutade. Hvarje man, som vill inge en kvinna den minsta aktning, bör vara sysselsatt... eller åtminstone synas så.»

Boken om »Hennes Kongl. Höghet Kvinnan» är icke, som man af ofvanstående kunde tro, endast en protkarta af kvickheter. Den innehåller en mängd träffande iakttagelser, som den mycket bereste författaren gjort på sina många ströftåg jorden rundt. Ty Max O'Rell tillhör som bekant icke de kinesiska fransmännen, och i sina spekulationer om de olika landens döttrar visar han sig minst af alla vara chauvinist. Detta må läsaren själf konstatera i hans

bok. Det vore emellertid synd att undanhålla den allmänhet, som kanske icke får fatt i den präktiga boken, följande lilla bit ur densamma, som visserligen är känd förut, men godt tål att upprepas:

»Ett ryckte går, om icke öfverallt, så åtminstone i alla katolska land, att S:t Peter släpper in alla, som varit gifta, utan att fordra någon annan rekommendation. De ha haft sin skärseld på jorden, och detta är tillräckligt. Men man påstår också, att han från paradiset port oföränderligt och obevekligt afvisar hvarje man, som framvisar mer än en giftermålsattest. Man berättar t. o. m., att en hedersman, som bemödat sig lyckliggöra två kvinnor, icke vill låta sig nöja med att S:t Peter körde honom på dörren. Han försökte sin lycka än en gång.

»Store helgon», sade S:t Peter, »tager du detta för ett dårhus?»

Och han slängde ohöfligt igen porten midt för näsan på mannen.»

(S.-K.)

Nicanor.

FARLIGA FRUNTIMMER. En västerländsk dam, som lyckats vinna tillträde till en kinesisk mandarins hem, blef starkt begäpad af dennes många hustrur och fick undergå en fullständig examen angående europeiska kvinnors förhållanden.

— Kan ni springa och gå precis som en man? frågade en.

— Ja visst.

— Kan ni rida på en häst också?

— Naturligtvis kan jag det.

— Då är ni väl lika stark som män i allmänhet?

— Ja, i det närmaste.

— Men då vill ni väl inte låta någon prygla er — kanske inte ens er make?

— Sannerligen inte.

Det uppstod en paus, hvarunder kinesiskan tycktes försjunken i djup begrundan. Slutligen sade hon:

— Nu förstår jag hvarför utlänningar inte ta sig mer än en hustru. De törs inte!

ROJALISM. I staden Umeå uppstod härom dagen mellan två personer följande samtal:

A.: »Vet bror, hvilken som är den mest rojalistiska personen inom vårt lilla samhälle?»

B.: »Nej, minsann jag det vet.»

A.: »Jo, det är styrman X., ty hvar gång han går eller står, så gör han kungens namnchiffer med benen.

Skrif

på ett brevkort

till **Blixtens Redaktion**, adress **Tranås**, och begär ett antal profnummer af tidningen för utdelning bland edra vänner och bekanta.

På samma gång ni härigenom bidrager till spridningen af Blixten, bidrager ni äfven till att våra planer beträffande »Blixtens» utveckling kunna förverkligas.

För Damerna.

När hvar och en sin syssla sköter, så går det väl, ehvad oss möter», lyder en gammal tänkvärd strof. Men nu är det tyvärr så, att icke alla fått sin egen syssla att sköta, arbetet är ej jämnt fördeladt på alla händer, somliga stå alltid sist i kön bland de arbetslösa och kunna ej komma fram. Det fattas dem den muskulösa energi, lifvet hårdnackadt kräver af människor.

En kategori, som nästan alltid står vid stängda dörrar, är de öfverblifna familjeflickorna, de, som suttit i hemmet de långa väntåren — utsträckta till en löjlighet — och som sedan, när döden sköflar barndomshården, bli till ett slags skottspolar hos släktingar och vänner. Ha de någon syster eller yngre kvinnlig släkting, som blifvit maka och mor och har småtingar, hvilka skola tillses, är det troligt, att den gamla osjälfständiga flickan hamnar där och finner sin lifsuppgift i vården om andras barn.

Detta är i och för sig ingenting tadelvärdt, men ofta nog börjar »faster» eller »moster» snart vilja dominera och öfverskrida den gräns, inom hvilken hänsyn och finkänslighet borde hålla henne.

Hennes röst, som aldrig lyckats göra sig hörd med egen rätt, får en hvass skärpa, och hon ställer sig positivt gent emot det hem, där hon dock är — främling.

Att lefva sitt lif hos andra och så godt som uteslutande för andra är obestriddligen en tung lott, men det är ju ej dessa andras fel, att den stackars ensamma ej fått någon hållpunkt eller värme vid egen hård.

Det är hårdt och bittert att säga, men lyckan och rikedomens förstå aldrig helt tungsinnat och försakelsen.

Därför måste hon, som ej har mod, kraft eller förmåga, att hellre frysa än tinas upp vid andras brasa, taga fram det största och bästa inom sig, göra sig till en egen personlighet och vinna genom andra medel än intrång på husmoderns rättigheter.

Alla gamla flickor äro icke obehagliga eller illa omtyckta, det finnes lysande undantag, men tyvärr måste vi säga — undantag. Så behöfde det dock ej vara; den, som känner sig ej kunna neka sig ett hems atmosfär, familjelivets hägn, skulle också sträfvat, att verkligt inpassa sig i ramen, söka en liten trygg vrå, och därifrån möta med all den tillgifvenhet och rika fond af öfverblifven kärlek, en sådan ensam, oförbrukad kvinnokraft sitter inne med.

Afund är något, som de väl ej kunna undgå att känna mot sina lyckligare situerade medsystrar, men när de ändå icke förmå frigöra sig från dessas beskydd, måste en dylik svaghet bannlysas.

Vill man vara i ett hem, afskräcker friboeren ensamhet och vildfågelsflykten öfver den stora öknen, har man ej mod, att när mörkret faller på, stå allena på heden, hellre än att draga in i andras boningar, så måste man också kufva upprorsandan och bli en liten siffre utan enhetsbetydelse, en mild och god, gammal flicka utan anspråk på att vara annat än en tacksam gäst. I hvarje hem finnes en skattkammare, där endast två gå eller gått in, och må ingen oförvetet söka att bryta upp det låset.

För hus och hem.

Till denna afdelning mottagas gärna bidrag från "Blixten" läsekrets.

NAGELBITARE. Den fula vanan att bita naglar finner man hos många barn och ofta till och med hos vuxna personer. Man kan ej ofta nog fästa uppmärksamheten på, att nagelbitning strider mot den enklaste hälsovård. Den massa dam och smuts, som fastnar vid handen under dess vidrörande af olika saker och som särskildt samlar sig under naglarna och därifrån af nagelbitaren föres in i munnen, är, som hvar ock en kan förstå hälsofarlig. Men faran består ej endast i insugning af sjukdomsalstrande mikrober. De nedsväljda nagelbitarne irritera magens slemhinna, hvilket kan förorsaka inflammation. Dessutom mister nagelbitaren så småningom sin fingerfärdighet. Fingerspetsarne bli vanskapliga och svälla upp så att en hel hudpåse bildas öfver randen af de misshandlade naglarna. Handen blir olämplig till utförande af sådana arbeten, till hvilka fordras en viss behändighet. Det blir således nästan omöjligt att knäppa en rock och mycket svårt att hålla i en synål, slå knut på en tråd och taga upp ett litet mynt eller andra smärre föremål. Nagelbitaren måste taga båda händerna till hjälp för att utföra en rörelse, hvartill en med oskadda fingrar försedd person endast behöfver en hand.

Hvaraf kommer sig då denna ovana och hvilka omständigheter framkalla den? Barnet visar redan som helt litet benägenhet att stoppa i munnen allt, det får tag i. Det händer också att barnjungfrun låter barnet suga på sina fingrar eller på en linnetuss för att få det att tåga, utan att hon behöfver taga upp det och lugna det.

För att vänja barn af med nagelbitning har man försökt åtskilliga medel såsom t. ex. att smörja ett eller annat beskt ämne på fingrarna att sätta handskar eller fingertutor på för natten, men dessa medel ha i de flesta fall visat sig alldeles overksamma. En berömd fransk läkare berättar, att det i en folkskola i Paris fanns 63 nagelbitare bland 269 elever, i en annan 6 af 29 gossar och 11 af 21 flickor. Han försökte flera medel för att afhjälpa detta onda, men utan framgång. Först då han började använda hypnotism lyckades det honom att fullständigt bota patienterna. Samma läkare anser att nagelbitning oftast förekommer hos slöa eller åtminstone mindre intelligenta barn. Dessutom har han iakttagit, att nagelbitande barn ofta äro af en retlig karaktär och att nagelbitning förekommer i förening med andra symptom på nervositet svårighet att hålla urinen, mörkrädsla samt förskrämdhet af olika slag. Han går till och med så långt, att han påstår, att det största antalet nagelbitare finnes bland judarne, enär den semitiska racen är mest utsatt för nervsjukdomar. Det bör likväl nämnas, att det bland andra läkare finnes en alldeles motsatt åsikt till den, för hvilken här ofvan redogjorts; dessa anse, att nagelbitning ofta förefinnes hos mycket begåfvade, flitiga och i andra afseenden friska barn.

EN RÅTTHUND. När jag köpte den här hunden, så svor ni på att den var alldeles utmärkt för råttor. Men på hela tiden jag har haft honom har han aldrig rört en råtta.

— Ja, det måtte väl vara utmärkt för råttorna.

Allvarsord.

Aldrig står någon så högt på sin lyckas höjd, att han icke känner inom sig ett lurande missnöje, och aldrig är vattnet i nöjets källa så rent, att det icke har någon bismak.

***

Det är icke i längden nyttigt att ständigt lefva tillsammans med jämlikar eller underordnade.

***

Åt mången man och kvinna tänder man rökverk och ägnar dem dyrkan, men man har icke rönt mera känsla än om man offrat åt afgudar.

***

Att veta, hur något skall vara och kunna göra det, det är konst; att veta, hur det skall vara och icke kunna göra det; det är kritik; att hvarken kunna göra eller veta, hur det skall vara det är publiken.

***

Endast den mycket kloke eller den mycket dumme kan vara tillfreds med sig själf.

***

Den som gör hvad han kan, är en bra människa, men den som låter bli att göra, hvad han icke kan, är ännu bättre.

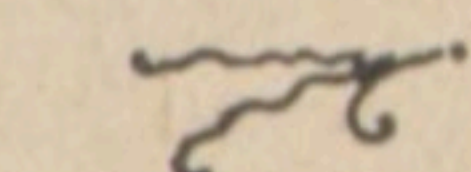
***

Om vi fortfarande kunna älska dem, som vi förlorat, då — ha vi icke förlorat dem.

Tidsfördrif.

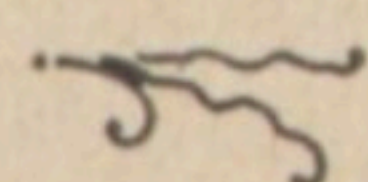
Räknegåta.

Med hvilket tal skall 111 multipliceras för att produkten skall blifva 110,889?

Rebus:

Donau Öländing

Charad.

Mitt första

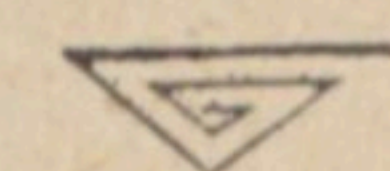
Fastän mäktigt
Smakar präktigt
Och är närande också.

Mitt andra:

— I en »té-ring» —
Vid servering
En artikel comme-il-faut.

Mitt hela:

Hvad det gäller
Nu ej heller
Tyckes man det ej försmå.

Lösning i nästa n:r.

BLIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

N:R 8.

Lördagen den 21 December.

1901.

A. Stige lls Tr., Traås 1901.

BLIXTEN 1902.

Under den korta tid som Blixten utgifvits (den började som bekant utkomma 1 Nov.) har tidningen haft att glädja sig åt en framgång, som vi vid företagets startande knappast vågade hoppas. Bland den uppsjö på tidningar och tidskrifter, som finnes, har Blixten, (vi veta det på grund af många erkännanden, som kommit oss tillhanda) i månet hem intagit en **uppmärksammas plats**.

»Blixten» utgifves äfven under år 1902 med ett nummer i veckan i åttasidigt format och kommer att redigeras efter samma plan som hittills.

Då »Blixten» vill vara en **tidning för hemmet** komma vi att välja dess innehåll så att den bör kunna läsas med intresse af familjens **alla** medlemmar.

Under nästa år kommer att inflyta en mängd **goda** artiklar och berättelser, dels svenska original och dels öfversättningar.

Med ett ord: **vi skola göra vårt allra bästa för att söka åstadkomma en verkligt god veckotidskrift** och då vår afsigt är, att åt densamma söka få den vidsträcktaste spridning, hafva vi

satt prenumerationspriset så lågt att detta icke bör kunna afskräcka någon från att hålla sig med »Blixten».

Blixten utgifves under nästa år på **torsdagarne** så att den bör kunna vara äfven mera aflägsset boende prenumeranter tillhanda sedanast på lördagen eller söndagen.

Prenumerationspriset är:

för helt år kr. 1: 20
» halft » » 0; 80
postarvodet inberäknadt.

Uppmuntrade af den stora spridning »Blixten» redan fått, komma vi att under nästa år förse tidningen med

fina illustrationer

i hvarje nummer och hoppas vi att denna åtgärd, som är förenad med betydliga kostnader, skall helsas med bifall af vår läsekrets. Äfven kommer tidningen att tryckas å något bättre papper.

För dem, som önska samla tidningen för inbindning, hvartill den ju väl lämpar sig, komma vi att vid årets slut tillhandahålla

Eleganta klotpärmar

till ett pris af 50 å 60 öre pr st.

— Ingen, —

som sätter värde på en god, lärorik och underhållande läsning, bör försumma att i god tid, helst före den 24 December, å närmaste postanstalt prenumerera å

== Blixten ==

för
1902

med
endast

1 kr. 20 öre,

då den erhålles regelbundet från årets början.

Obs.! De, som vilja verka för spridningen af »Blixten» såsom prenumerantsamlare, böra i bref anmäla sig till BLIXTENS REDAKTION, adress: TRANÅS, då närmare upplysningar erhållas.

Profnummer erhålles på begäran.

När och hvarför det regnar.

Regnmängden på en ort betingas af mycket olikartade orsaker. De viktigaste af dessa äro värme och köld. Alla floder — säger A. J. Herbertson — utgjuta sig i hafvet, och likväl blir detta aldrig fullare. Detta förklaras däraf, att solen »pumpar vatten upp i luften», ur hvilken det på grund af den i de högre lagren rådande kölden åter faller till marken. Då luften blir kallare, kan den ej hålla så mycket fuktighet, som vid högre värmegrader, hvilket gör att denna åter afskiljes i form af först moln och sedan regndroppar.

Detta gör att regnmängden i allmänhet är störst i de tropiska regionerna, framför allt i de som gränsa till hafvet, medan den är minst i polartrakterna och där mest uppträder såsom snö. Men äfven kontinenter och oceaner, de af dessas fördelning beroende vindarne samt en orts höjd öfver hafsytan ha inflytande på nederbörden såväl beträffande deras mängd som dess fördelning.

Regnmängden på jorden växlar från noll till sex meter och till och med deröfver. Sahara äfvensom Gobi-öknen äro fullkomligt regnlösa, hvarförutom åtskilliga trakter, såsom nordöstra Afrikas steppland, Arabien, Syrien, Mesopotamien, kusterna af Peru och norra Chile, det inre Australien, det mexikanska berglandet och östra sidan af de nordamerikanska Klippbergen äro särdeles regnfattiga. Motsatsen äger rum i Indien, framför allt på södra sluttningarna af Himalaya norr om Kalkutta, hvarest årliga regnmängden når en höjd af ända till $12\frac{1}{2}$ meter, d. v. s. nära 20 gånger mer än hos oss. I vestra Europa anser man 100 millioner inom 24 timmar vara det högsta måttet, i Himalaya åter har man exempel på att det en enda dag fallit öfver 1,000 millimeter regn.

Å de brittiska öarna äro de östra kusterna samt lägre liggande sträckor betydligt torrare än vestra kusterna och högländerna. Detta beror på att de från Atlantiska oceanen kommande vindarne äro mättade med fuktighet, som förtätas till regn, då de träffa på land.

Att höga berg och plåtar äro regnrikare än slättland förklaras däraf att de tvinga, alldeles som ett stenblock i en strömfåra, den med fuktighet fyllda luften att stiga uppåt i kallare luftlager, hvilka framkalla fuktighetens förtätning till moln och regn. Under det att årliga regnmängden i London utgör omkring 600 millimeter och vid kusten af Lancashire endast hälften så mycket, stiger den vid Woodchester till 1,320 millimeter och vid Rivington Pike till och med till 1,400 millimeter. Den regnrikaste orten på de brittiska öarna befinner sig dock nära Corrowdale, hvarest man uppmätt en årlig regnhöjd af något öfver 3,800 millimeter.

Bortsedt från dylika af orternas olika lägen betingade afvikelser kan man indela vår jord i sju olika regnbälten. Ekvatorn är betäckt med en fuktig gördel, som begränsas af två torra tropiska bälten. De tempererade zonerna äro medelmåttigt fuktiga och slutligen komma de torra polarregionerna.

Dessa bälten ha dock ej, såsom man lätt kan förstå, några oföränderliga gränslinier, utan dessa förskjuta sig allt efter solens läge. Juli är exempelvis en regnrik månad för Centralamerika, för norra Sydamerika samt för Afrika mellan Sahara och ekvatorn, för hela Indien med undantag af dess sydligaste delar, för Birma och södra hälften af Kina jämte malajiska arkipelagen och de i närheten af ekvatorn belägna angränsande öarna. I samma månad ha äfven många delar af Nordamerika, mellersta och norra Europa samt en bred, genom inre Asien löpande remsa förhållandevis mycket regn. I januari äro däremot alla dessa trakter, med undantag af östra Nordamerika, jemförelsevis regnfattiga, under det att då iakttages betydlig nederbörd i större delar af Sydamerika, i Afrika söder om ekvatorn samt i norra delen af Australien och å de framför denna liggande öarna,

RIKTIG DIAGNOS. — Mannen: »Hvad sa doktorn, Hedda?»

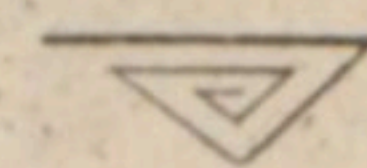
Hustrun: »Å, det var inte mycket. Han bad att få se på min tunga.»

»Nå-å?»

»Och så sade han kort och godt: Öfveranstängd!»

»Den mannen förstår sin sak. Lyd nu hans råd och låt henne hvila sig litet!»

Studenten och kalifen.

Den berömde judiske läkaren Abraham Ben Elias, lifmedikus hos konung Sancho af Asturien, som lefde under senare hälften af det åttonde århundradet, studerade i sin ungdom medicin vid universitetet i Cordova. Genom sin flit och sin stora begåfning utmärkte han sig så mycket framför alla sina kamrater, att hans rykte utbredde sig öfver hela Andalusien.

Vid denna tid satt på kalifernas tron Abd el Rhaman, en utmärkt och synnerligt vis regent, som beskyddade konst och vetenskaper. Genom ett märkvärdigt sammanträffande kom Abraham Ben Elias att göra denne furstes bekantskap och vinna hans gunst.

Abraham var just i begrepp att inom kort lemna universitetet, då han en afton gjorde en promenad i den kungliga parken. Denna var ett verkligt paradys; den stod öppen för alla. Den unge studenten blef så hänryckt af dess skönhet och samtidigt så intagen af beundran öfver dess anläggares smak, att han ref ut ett blad ur sin anteckningsbok och därpå skref några verser till kalifens beröm. Men då han genomläste dem, behagade de honom icke. Han slet därför bladet midt itu, skrynklade ihop bitarna och kastade dem i en buske, hvarefter han gick hem.

En af hans kamrater, som hatade och var afundsjuk på honom, hade på afstånd iakttagit hans beteende. Han skyndade nyfiken fram till busken, fann den ena hälften af pappersbladet och sände den, fylld af skadeglädje, till kalifen, i det han samtidigt uppgaf författarens namn.

Följande dag, då Abraham bevistade en föreläsning, infann sig en officer, följd af några soldater, i föreläsningssalen och frågade:

— Hvem af er heter Abraham Ben Elias?

Den unge studenten reste sig från sin plats och svarade lugnt:

— Jag.

— Följ mig strax till kalifen!

— Hvarför?

— Det får du veta där.

Professorn och de flesta af hans kamrater blefvo förskräckta, men hans afundsmän jublade. Solda-

terna togo honom mellan sig och förde honom till kalifen, som med vred uppsyn mottog honom med följande barska ord:

— Eländige jude! Har jag förtjänat at er nation, att ni skola författa smädeskrifter mot mig! Men vänta, I skolen få känna min vrede!

Abraham bleknade vid dessa ord, men fattade sig raskt, föll på knä och sade:

— Värdigas meddela den ringaste af dina tjänare orsaken till din vrede.

Kalifen lät då hemta en papperslapp och räckte den till Abraham med orden:

— Är detta författadt af dig eller icke! Bekänn, eller ve dig!

Abraham tog papperslappen och läste:

»Till kalifen Abd el Rhaman,
På tronen steg han upp
Med mord och våld,
Ej någonsin han litar
På visdom och på dygd.»

Med ett lugn, som förvånade kalifen, sade Abraham:

— Visst är denna skrift af mig, men det är ej allt hvad jag skref. Där, hvarest man funnit detta stycke, måste äfven det andra finnas.

Han berättade därefter hela sammanhanget och slutade med följande ord:

— Tillåt, nådigaste herre, att några tjänare följa mig till platsen för att söka efter det andra stycket. Om detta icke skulle finnas, är jag strax redo att nedskrifva hvad som står på den saknade hälften.

Man gaf honom ett papper, på hvilket han utan att betänka sig skref det, som saknades. Kalifen läste det, skakade leende på hufvudet, såg en stund på den första hälften af bladet och fann, att det verkligen måste ha varit skrifvet så, som studenten uppgaf.

— Vi få se — sade han därpå i mildare ton samt gaf soldaterna befallning att följa Abraham till det uppgifna stället. Abraham fann utan svårighet den andra hälften af papperet. En soldat tog det, öfverlemnade det till kalifen och sade:

— Detta ha vi funnit.

Kalifen slätade ut papperet och läste följande ord, hvilka, äfven de, lästa i följd, bilda ett slags mening, som är mindre smickrande:

med ren och ädel sträfvan;
han fläckar ej sitt lif;
på smickrets falska röst;
hans tron är stödd.»

Han fann, att detta öfverensstämde fullkomligt med det, som Abraham nyss hade nedskrifvit, lade bägge hälfterna tillsammans och såg, att de passade fullständigt in med hvarandra och nu bildade en helt annan mening. Innehållet af det hela blef sålunda:

»Till kalifen Abd el Rhaman, den gode och vise, till ära.

På tron steg han upp med ren och ädel sträfvan;
Med mord och våld han fläckar ej sitt lif;

Ej någonsin han litar på smickrets falska röst;

På visdom och på dygd hans tron är stödd.

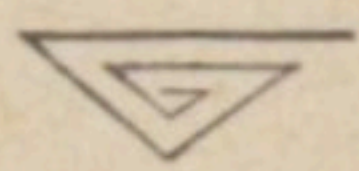
Kalifen lade vänligt sin hand på den unge studentens skuldra, gaf honom i belöning en børs med tusen dukater och afskedade honom med dessa ord:

— Så snart du fullbordat dina studier, så vänd dig till mig. För din framtid skall jag draga försorg.

En kort tid därefter vände sig den dåvarande konungen af Asturien till kalifen med anhållan att få en skicklig läkare till sitt hof. Kalifen rekommenderade då Abraham, som genast erhöll denna lysande plats och med ära beklädde den i många år.

Abraham, som i en självbiografi, skrifven på arabiska, omtalar denna händelse, slutar med följande ord: »Det bästa man kan göra med dåliga verser är att slita dem i stycken.» Ett råd, som poeterne borde taga ad notam.

Kan man skratta ihjäl sig?

Skrattet är, som man vet, helso- samt, och redan Hippokrates, medicinens fader, prisade det välgörande i att vara glad under måltiden. Ingen är för öfrigt okunnig om huruledes mjälten är ett organ, som behöfver muntras upp — allt enligt en gammal tradition — för att den ej skall afsöndra helsofientliga vätskor. Man känner många sjukdomar, på hvilka skrattet utöfvar ett gynnsamt inflytande.

Ett måttligt skratt är en lämplig gymnastik för en god del af organismen.

Icke desto mindre vet man många fall, då personer skrattat sig till döds. Crassus dog af skratt, då han såg en åsna äta tistel. En fransk jätte vid namn Marguette gaf upp sin anda under betraktande af en apa, som försökte sätta på sig stöflar. Philemon dog i ett anfall af munterhet, emedan en åsna hade ätit upp de fikon, som voro bestämda för Philemon själf. Zeuxis afled, under det han skrattade åt en karrikatur, som han själf tecknat.

Skrattet förorsakar ett ökad tryck i blodkärlen, och våra pulsådror äro icke alltid så starka. Om en sjuklighet i dem förefinnes, behöfs det icke mycket för att döden skall förorsakas genom bristning i ett blodkärl. Skrattet rubbar för öfrigt andhemtningen och kan i likhet med krampaktig hosta alstra ett slags kväfning.

En läkare, dr Feischenfeld, har iakttagit ett fall, då en trettonårig flicka etter ett omåttligt skratt, som räckte en timme, angreps af en hjärtsjukdom.

EFTER ORDEN. — Kort efter det en af de senare delarne af »Teckningar ur hvardagslifvet» hade utkommit, skickade en fru i en af våra småstäder sin piga till en af sina väninnor, en annan fru i samma stad, för att få låna boken.

Pigan framförde sitt ärende i följande ordalag:

»Min fru hälsar och frågar så mycket, om frun ville vara så god och låna henne sitt hvardagslif.»

Den andra frun undrade i förstone något öfver denna begäran, men skickade efter något betänkande med budet sitt — sämsta snörlif.

Blixtens pristäflan.

På grund af de vid denna tiden på året alltid hopade göromålen och den mängd täflingsuppgifter, som inkommit, nödgas vi uppskjuta med uppgifternas öppnande och prisbedömningen till de sista dagarne på året. Pristäflingens utgång samt de prisbelönades namn kommer därför att införas i första numret af »Blixten» för 1902.

PärLAN från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

»Åh, är det allt,» sade Ethel hastigt. »Hvarför behöfver du att taga Purves griller så allvarligt? Han har alltid en eller annan sådan till reds.»

»Ja, men denna är litet allvarligare än vanligt. Det är dock möjligt att den skall tvinga mig till London. Men vi få se. Jag måste i väg nu ty Purves går från kontoret kl. half 5 och som du ser tycker icke heller Hero om detta dröjsmål.»

Ethel nickade då fadren gaf det ståtliga djuret sporrarne. Hon stod i porten ett ögonblick och betraktade honom då han red åstad, med hela sitt hjärtas kärlek och stolthet i blicken. Då Sir Archie kommit utom synhåll för henne förmörkades hans ansikte och liksom en lätt skugga syntes lägga sig öfver hans ögon.

»Om det skulle vara sant; om det finnes det minsta spår af grunddärför,» mumlade han för sig själf, »med hvilka ord skulle jag bringa underrättelsen därom till Ethel och hennes mor?»

Ethel Grant gick sakta upp för allén till kastellet undrande öfver hvad som händt som så kunde förändra hennes tankegång. Hon hade en besynnerlig förnimmelse af att någonting likasom en stor sky plötsligt undanskymt sommardagens upplifvande solsken. Och dock fanns det intet synligt tecken på att något oväder närmade sig. Den milda vestanvinden blåste frisk och varm på hennes kind, himlen var blå och strålande, och den glimt af sjön, som kunde ses mellan trädens grönskande kronor, visade en spegelklar yta med knappast en krusning på vattnet. Hon var likväl glad då hon uppnådde huset och sprang med ens upp i sin moders påklädningsrum.

»Väntade du på mig mamma? Jag har gjort en sådan härlig promenad. Har du sofvit godt och är din hufvudvärk borta?»

»Alldeles borta; det gläder mig att du haft en treflig promenad. Är det icke varmt ute?»

Lady Grant var icke stark. Eftermiddagshvilan hade blifvit en nödvändig del af hennes dagliga lif. Hon var ännu samma saktmodiga älskliga kvinna, medelpunkten för alla omsorger och hängifvenhet hvart hon kom. Hon var i sanning ett svagt käril, skapadt för solsken och lycka. Hon såg ut att kunna duka under för den första och minsta rörelse af sorg eller bekymmer. Intet af detta hade ännu nått henne sedan den dagen då hon blef Sir Archies hustru.

Ethel hade ärft sin moders svaga kroppsbyggnad, men hon var i besittning af en stark ande och i hennes hjerta fanns det atskilligt, som vittnade om tålamod och ett kvinnligt mod, som var egnadt att förvåna en hvar, som lärde känna henne.

»Och hvad fann du i hamnen efter din långa bortovaro? En varm välkomsthelsning, det vet jag,» sade lady Grant med intresse. »Tala om alla nyheterna för mig. Huru är det med Annie Erskine?»

»Det är mycket bra, försåvidt helsan angår, men det är något annat som är galet. Bekymren hafva hållit sitt intåg i hamnen under min frånvaro.»

»Hvad då för bekymmer?»

»Hos Erskines. Det har vållat Annie mycken oro, mamma.»

»Hvad, kunskapen om att hon blott är deras adoptivdotter? Då kan hon icke bry sig så mycket om Adam, som han om henne?»

»Icke för ögonblicket är jag rädd för.»

»Tror du hon någonsin skall bry sig om honom på det sättet, Ethel? Annie är en mycket granntyckt flicka, och om än Adam är en mycket bra karl, så är han dock mycket rå.

»Du har rätt mamma, han är icke det minsta lik Annie.»

»Fru Erskine är mycket hård och bitter emot henne — högst orättvist, tycker jag. Annie kan icke rå för att hon har dessa fina känslor och om hon icke håller af Adam såsom de önskade, huru skola de då kunna få henne dertill. Godt jag kunde se ett lyckligt slut på detta.»

»Jag har alltid tyckt att fru Erskine icke gjorde helt rätt emot barnet. Det hade bort anställas undersökningar genast efter skeppsbrottet. Jag har alltid trott att Annie är af förnäm börd. Har du lagt

märke till hennes händer och fötter, Ethel?»

»Ja, mamma det har jag — men hvad är att göra dervid nu? Om hon icke vill gifta sig med Adam — och jag tror icke hon gör det — så är jag rädd att fru Erskine skall göra lifvet surt för henne. Hon har fått i sitt hufvud att detta giftermål skall komma till stånd.»

»Om de göra Annie olycklig utan orsak skola vi taga oss an henne, Ethel», sade lady Grant. »Vet du om någon har varit här i eftermiddag? Jag tyckte jag hörde ljudet af hofslag i allén medan jag låg.»

»Det var Hero, mamma. Pappa har ridit till Resto för att tala med Purves.»

»Har han! Purves plågar alltid pappa med än ett, än ett annat. Vid denna tid i morgon måste Archie vara här, Ethel. Han skall sätta lif i oss alla», sade lady Grant och en glimt af kärlek till hennes frånvarande son upplyste hennes ansigte.

Hennes hjerta hängde fast vid denne hennes ende son och hans tvååriga bortovaro hade förefallit henne som en hel evighet. Det hade varit fadrens önskan att gossen skulle se något af verlden innan han tog i håll med lifvets allvarligare spörsmål. Herr Archie var själf ingen politiker, men han hade bestämt sin son för denna bana och han hade blifvit uppfostrad med detta mål för ögonen.

Den muntre lefnadsglade ynglingen (till och med sedan han hade blifvit vuxen) älskade intet högre än att segla med fiskarbåtarne på sillfiske, eller att kryssa längs kusten i sin lustjakt »Spitfire», för att jaga sjöfogel i sällskap med Adam Erskine, — ja huruvida han med allvar skulle vara villig slå sig på studerandet af samfundets viktiga frågor, det var något som framtiden endast kunde afgöra.

5:e kapitlet.

Archie den yngre.

Tidvattnet hade vändt sig vid solnedgången och floden strömmade in öfver den med singel betäckta stranden vid Orr's hamn med ett dämpadt, melodiskt susande, som på ett behagligt sätt blandade sig med ljudet af menskliga röster i den still

aftonen, Det var en härlig sommarkväll, och de flesta af hamnens innevånare voro ute i det fria. Stenmuren vid stranden, var full af fiskare, som fredligt rökte sina pipor, och hamnen var full af båtar, som nästa morgon åter skulle sticka ut till sjös. Det var en målerisk tafla, hvars skönhet än mera förhöjdes af en praktfull solnedgång, som ännu sände sitt röda sken ned öfver land och haf.

Skymningen började inbryta när en ung, starkt byggd man kom gående nedåt stigen, som förde ned till Orr's hamn. Den ljusa röken från hans cigarr dref bort emot de på muren sittande fiskarne.

»Det är herr Archie, — pocker tage honom», sade Danny Webster, en grånad gammal sjöman, som hade öfverlevvat sig sjelf, »Det skall icke blifva stort lugn i hamnen nu, gossar.»

Men änskönt han sade »Pocker tage honom» var det andra, som i sina hjärtan sade, »Gud välsigne gossen,» ty Archie Grant d. y. var t. o. m. bättre omtyckt i hamnen än sir Archie sjelf.

»Hallå, god afton gossar, och huru går det för er nu for tiden, ropade han medan han ännu var minst hundra steg ifrån dem. I ett ögonblick omringade de honom, grepo hans händer och önskade honom ett enstämmigt och hjertligt »välkommen hem.»

»Jaså, I ären glada att åter se mig här igen, gossar», sade han muntert — »dock säkert icke hälften så glada som jag är öfver att åter vara här. Hallå Danny, lefver du än? Kanske vi kunna få en segeltur med »Katy-Ann» ännu en gång, Hvad! Vill ni icke taga en gammal kamrat i handen. Hå, ni är ond ännu på pojken, som stoppade er skorstenspipa full af löf, — hm! Det var Adam Erskines påhitt, icke mitt, Danny. Så mycket hade icke jag kunnat hitta på. Och hur står det till med en hvar särskildt ibland eder? Hvem är född och gift och död i hamnen, sedan jag reste. Hm? Ingen död hoppas jag nu sedan jag sett Danny. Han sade han skulle ligga i jorden innan jag kom tillbaka. Danny, ni är icke en man, som står bakom ert ord.»

Nästan samme glade, lustige pojke som han for, hade han kommit tillbaka till den, — oförändrad. Deras hjertan drog till honom, när de sågo på hans solbrända, vackra ansigte.

»Han är rent galen», hviskade

Danny så högt att Archie dervid slog upp ett riktigt flatskratt.

»Tack, Danny, ni vill bevara mig för att få stora tankar om mig sjelf», sade han skälmaktigt. »Kom och tala om något nytt för mig. — Johnny Prater, hvad är det för allvarliga saker du nu studerar på?»

Johnny Prater var den skarpaste politikern i hela hamnen och följde händelsernas gång med oerhördt intresse. Hennes Majestäts ministrar och parlament fingo många fula beskyllningar af Johnny. Han hade en utvald repertoire och intet roade Archie så mycket som att höra på hans egendomliga anmärkningar.

»Jaså, ni vill ställa er som parlamentskandidat för distriktet, hörde jag lorden berätta, sade Jonny med ett bredt grin.

»Vi få väl sätta er först på listan, skall vi icke det?»

»Sjelfklart Johnny, något mindre än så skulle vara ovärdigt Johnny Prater och hamnen.»

»Ja, och ni behöfver att vara flitig. Se till, att vi icke gifva er en god öfverhalning. Ni må hålla ögonen öppna unge man, eljes går det illa.»

»Jag tror dig Johnny Nåväl om jag uppställes som kandidat för distriktet och blir vald, skall jag framlägga förslag till en bättre lag om fiskerierna, gossar, Jag har haft ögonen öppna under min resa och jag har bildat mig en mening om åtskilliga saker. Ni kunna vara lugna för att hamnarne och trawlarne skola få höra af mig. Men det är ännu god tid till att diskutera dessa saker. Det är nyheterna härifrån hamnen jag nu vill ha reda' på. Hur är det med skepparn; är han hemma? Jag tyckte jag såg »Janet Rae» till ankars i eftermiddag.

»Ja, hon är inne. Skepparen har varit mycket sjuk denna gången, men de andra äro krya som fåglar. Det skall blifva bröllop hos skepparen efter drifgarmsfiskets slut.»

»Så! skall det? Jag har hört något därom», sade Archie Grant med en likgiltighet, som han långtifrån kände.

»Åh ja, de vilja behålla allt sitt gods för sig sjelfva», sade Danny Webster trotsigt. »De säga, att flickan icke bryr sig om honom, men om Janet Erskine har satt sig före att det skall blifva bröllop af, så skall det ske om så verlden går öfver ända. Hon är en äkta vildsvinshund om någon.»

»Efter drifgarmsfisket? Det är icke

långt till dess. Skall det verkligen blifva af,» frågade den unge herrn i det han såg sig om efter någon, som var mer pålitlig än Danny, att få svar af.

Derefter fick han till lifs alla hamnens skvallerhistorier, men alltsedan samtalet upphört att röra sig om Erskines, fortfor Archie Grant att se bort emot deras hus, hvarifrån ett klart ljus sken ut i mörkret.

»Nå väl gossar, något skall der hända,» sade han till sist. »Jag måste dit bort i afton likväl. Jag skall blott gå in och fråga skepparen derom. God natt så länge allesamman.»

Med en nick på hufvudet och ett småleende gick han tvärs öfver vägen och knackade på skepparens dörr med sin käpp. Adam den yngre öppnade dörren. Hög som den unge herrn var, var dock skepparens son ett hufvud högre. Adam Erskine såg manlig ut och hade ett öppet, ärligt ansigte med ögon som sågo ut att icke frukta någon människa.

»Hej Adam.»

»Hallå, master Archie».

(Forts.)

SKILLNADEN. — Definition på den icke kristliga socialismen: »Jag är lika god som du!»

Och på den kristliga socialismen: »Du är lika god som jag!»

I HASTIGHETEN. — A.: »Din bror är typen för en gammal militär!»

B.: »Ja, han har aldrig kunnat civilisera sig.»

MISSTÄNK. — »Är ni gift?» frågade frun den unge mannen, som sökte plats som betjänt.

»Nej, det är en katt, som har rifvit mig,» blef svaret.

Den tidning,

som har de flesta prenumeranterna, kan nedlägga de största kostnader på förbättrandet af tidningens innehåll och utstyrsel. På sätt och vis äro prenumeranterna sjelfva delägare i den tidning hvarå de prenumerera. De kunna nemligen genom att rekommendera den för sina vänner och bekanta och uppmana dem till prenumeration, bidraga till tidningens ökade spridning och på samma gång till dess fortgående utveckling,

Skaffa därför till nästa år minst en ny prenumerant å Eder egen tidning »Blixten» och uppskjut icke en dag med att sjelf förnya prenumerationen.

Judith.

(Öfversättning för Blixten.)

Det var under det amerikanska borgarkriget.

Den kommenderande generalen hade gifvit den unge löjtnant Morgan sin order, och hade ridit bort.

Den unge mannen hade, då kriget bröt ut för tre år sedan, öfvergifvit sina universitetsstudier, för att som frivillig gå in i Nordstaternas armé, och på grund af sin tapperhet hade han redan blifvit befördrad till löjtnant.

Han brann af otålighet efter att få delta i det fälttåg, general Scherman nyligen hade öppnat, men han hade blifvit posterad här och han var ond öfver den overksamhet han blifvit dömd till.

Den unge officeren promenerade missnöjd fram och tillbaka på den breda veranda, som omgaf hufvudbyggnaden till den vackra plantagen, som för ett år sedan hade blifvit konfiskerad af Unionens män, då plötsligt en klar kvinnostämma nådde hans öron.

Hon sjöng en af rebellernas stridssånger.

I samma ögonblick blef hon också anropad med ett dundrande »Halt!» från en af skildtvakterna.

Då hon likväl gjorde min af att fortsätta, lade vakten sin hand på hennes arm med dessa ord:

»Ni är arresterad!»

Hennes ögon blixtrade af harm och hon hade ett häftigt svar på läpparne.

Detta blef emellertid icke framsagdt på grund af löjtnantens framträdande.

»Om förlåtelse, min fröken», sade han i det han förde handen till mössan, »men vi hafva generalens order att arrestera en hvar, som försöker att passera förbi här. Vi måste vara på vår vakt emot spioner, och att ni är en rebell, det har den sång, ni nyss sjöug, upplyst mig om.

»Ja, jag är en rebell, men jag är blott på väg till en sjuk neger», svarade hon modigt.

»Ni kommer emellertid icke längre», sade den unge officeren strängt. Och vänd till vakten fortsatte han: »För denna unga dam in i den södra flygeln och bed tant Fauny undersöka henne och hennes kappsäck. Unga damer bruka icke hafva dylika med sig, när de gå ut på sjukbesök.»

Judith gjorde intet motstånd, då soldaten förde henne in till den gamla negrinnan, men innan den gamla slafvinnan hade börjat undersöka henne, hade hon rifvit ett stycke papper, som hon bar vid sitt bröst, i små bitar och kastat dessa i kakelugnen.

»Gå nu», sade hon hånfullt, »och ömtala för er herre hvad jag har gjort.»

»Ni var alltså en spion», utbröt löjtnant Morgan då han ett par minuter senare trädde

in i det rum, hvarest hans vackra fånge befann sig. Jag kan emellertid icke förstå hvad ni, som naturligtvis var på väg till rebellernas läger, hade här att göra. Var så god och upplys mig därom.»

»Aldrig!» utbröt hon häftigt. »O, hvad jag hatar er, fege yankee-löjtnant!»

»Det gör mig ondt att vi skola vara fiender», svarade han mildt. »Och jag beklagar, att ni skall vara min fånge, men jag skall göra allt så godt som möjligt för er.»

Hon svarade icke strax. Hon påminde sig plötsligt den Judith, som hade trängt sig in i Israeliternas fienders läger. Hon ville begagna samma gåfva till att tillintetgöra den man, som hade korsat hennes plan, att bringa de konfedererade ett ytterst viktigt budskap.

Med ett intagande leende räckte hon den unge mannen sin hvita hand och utbröt:

»Jag vill försöka att glömma de obehagliga omständigheter, som har fört mig hit.»

Och det dröjde icke länge förr än den unge officeren var öfver öronen förälskad i henne.

Änkönt han icke med ett ord förrådde det hade dock hans ögon sagt henne det. Men elden från dessa ögon hade också träffat hennes eget hjerta. Och med det Gamla Testamentets Judith måste hon mera än en gång bedja om kraft till att stå fast vid sin föresats att tillintetgöra honom. Hon brann af otålighet att blifva fri och komma sina vänner till hjälp.

En stormig kväll knackade någon på fönstret till hennes rum, hvarest hon för ögonblicket var ensam. Hon öppnade det försiktigt, men då persiennen var nedrullad, kunde den, som stod utanför, icke se henne.

»Är det ni, löjtnant?» frågades utifrån.

Med tillgjord röst svarade den unga flickan:

»Ja, är det nyheter från generalen?»

»Jag medför en depesch från honom. Här är den. De konfedererade äro på väg häråt. Farväl!»

I nästa ögonblick var budet försvunnet och Judith läste generalens depesch.

Den lydde:

»Res uppåt floden. Förhindra flyktingarne att taga den vägen!»

Så snart hon hade läst den viktiga ordern, kastade hon den i kakelugnen.

Två dagar sednare infann samma ordonnans sig, och Judith, som satt på verandan, kunde höra hvartenda ord, som denne och löjtnant Morgan vexlade inne i huset.

»Hvad är det ni säger», ropade Morgan. »Jag har icke mottagit någon depesch.»

»Jo, jag stack den i er egen hand, men genom er slapphet har ni nu satt oss i en vakker klämma. Detta kommer att stå er dyrt.»

»Här måste föreligga ett missförstånd. Jag har icke mottagit någon depesch.»

»Det tror jag knappast jag får generalen till att tro. Han är rasande och vill låta skjuta er som en hund. Inom tjugofyra timmar kommer ni att stå inför krigsrätt.»

Med bleka kinder och klappande hjerta smög sig Judith ned i skogen.

Glömdt var i denna stund hennes hat till de federerade, och den kärlek, som hon hittills sökt bekämpa, tog makten öfver henne. Och länge, länge låg hon nedsjunken under ett stort träd, gråtande som om hennes hjerta skulle brista.

Då löjtnant Morgan vid niotiden om kvällen under bevakning red ut från plantagen smög sig Judith ned i stallet, iförd en trumslagares uniform, sadlade en häst och red efter det lilla följet.

Då de i daggroningen nådde generalens läger, var han tätt efter.

Halft vanmäktig trängde hon sig efter Morgan in i generalens tält. Hennes guldgula hår fladdrade omkring henne då hon kastade sig för hans fötter.

»Han är oskyldig, han är oskyldig», ropade hon förtviflad. Det var jag, som tog emot er depesch. Jag förändrade min röst för att budet skulle tro att det var han. Jag brände depeschen, därför att han hade tvungit mig att förstöra de depescher, som jag skulle fört till Early. Han är en fulländad gentleman och en tapper soldat. För Guds skull, skjut honom icke! Skjut mig i stället. Jag skall med glädje dö för honom.»

Generalen upplyfte henne mildt, och sedan hon lugnat sig något efter sinnesrörelsen, lät han henne ömtala sin historia.

Då hon slutat, sade han leende: »Ni har varit en dålig rebell, min vackra, unga vän. Men vi skola hoppas att ni skall bli så mycket bättre unionist. Kapten Morgan, jag hoppas, att ni snart gör henne till en sådan och att jag får det nöjet att vara med på bröllopet!»

Och därmed lade han hennes hand i den unge, öfverlycklige officerens.

Judith sade icke något. Men den blick hon sände Morgan öfverbevisade honom nog om hur högt han var älskad.

NÄR MAN SVÄNGER SIG MED FRÄMMANDE ORD. — Ja, det skall jag säga herrn att nog är vårt öl rent alltid,» sade värdinnan till den törstige resanden. »Det är paralyseradt af inte mindre än två anarkister!»

OCKSÅ ETT STRAFF. — Mamma, till lilla Frida, som skall draga ut en tand:

»Det säger jag dig, Frida, att om du nu skriker och inte är snäll, så får du aldrig mer följa med till tanddoktor!»

Blixten

tillönskar alla sina vänner
och läsare en

God Jul!

För Damerna.

UTSTÅENDE ÖRON. Om ett barn födes med långt utstående öron, är det därför ingalunda sagdt att det måste hela sitt lif bibehålla denna onekligen vanställande form på hörselorganen. Allt beror på mödrar och sköterskor. Om vid hvarje tillfälle öronen varligt och mildt tryckas intill hufvudet medan barnet ännu är spädt, om mössbanden bindas öfver öronen och ej bakom dem, och om man nattetid öfverbinder öronen med en tyllremsa, så att de ligga intill hufvudet, skall det böjliga brosket snart forma sig och öronen bli liggande intill hufvudet.

CITAT OM KVINNOR. Vi använda alla möjliga medel för att beröfva kvinnorna modet; krafterna skulle vara lika, om uppfostran vore det. Pröfva dem i talanger, som uppfostran icke försvagat, och vi män få se, om vi äro starkare.

Montesquieu.

En man förstår aldrig att lefva väl, om ej kvinnor blanda sig i hans sak.

De Meré.

Det är orätt att anse kvinnorna föga lämpliga att sköta affärer. Tvärtom äro de däri öfverträffliga, så snart de det ringaste egnat sig deråt eller deri förvärtvat minsta öfning.

Fru de Gérardin.

Hvad som ofta afhåller en kvinna från att vredgas på den kärlek eller hyllning, en man visar henne, är att hon nästan alltid tror den vara ädlare och djupare, än den i själfva verket är.

Fru Féé.

De bruna och de blonda.

Sedan den tid, som tålmodiga individer bemödat sig att anställa statistiska beräkningar, hade ingen tänkt på att uppgöra en statistik för blonda och bruna människor. Det tillhör en engelsk tidskrift att godtgöra denna sorgliga glömska och att betrakta mänskligheten från den hittills misskända synpunkten af hårets beskaffenhet.

Man kan inte föreställa sig, huru mycken djupsinnighet det i själfva verket bor i hårets färg. Har ert hår en lindrigt blond färg? Vet då, att ödet bestämt er att vara artist eller poet, lärd eller soldat, ja till och med sjöman. Är ni riktigt blond och mera gul i håret än mogen säd, var då öfvertygad om, att ni skall bli advokat eller domare, politisk reformator — eller agitator.

Om er panna återigen är prydd med ett mörkt hår, är det emedan finanslivet, vetenskapliga forskningar, teologi, litteratur eller teater, som ha oräkneliga frestelser för er. Slutligen, om ni är mycket mörk, kommer ni att bli eller är ni statsman. Lägg i förbigående märke till den fina skillnad, som består i, att en blond man blir simpel politisk reformator, under det att en mörk man blir verklig statsman. Det förklarar, hvarför exempelvis Lordernas kammare i England innehåller lika mycket af dessa båda färger.

Till slut, i fall man får tro samme författare, kan det vid inträffande tillfälle vara nyttigt att påminna sig, att om de blonda äro arbet-

samme, modige, ihärdige, äro de bruna begrundande och begåfvade med en rik fantasi. Ingen behöfver sålunda vara ledsen.

Allvarsord.

Dryckenskapslasten är en stor social fara ej blott från ekonomiens synpunkt; den undergräver ett folks både fysiska och moraliska krafter, och det torde hända, att det svenska folket i detta århundrade kommer att behöfva så mycket som möjligt af sedlig och kroppslig kraft för att möta hotande faror. Nykterhetsarbetet bör därför med fördubblad kraft bedrivas.

Curt Wallis.

Vidskepelse.

Den gamla folktron på varulvvar är vida utbredd. Den förekommer allmänt, enligt en nutidsresandes berättelse, hos Toradjafolket, en folkstam, som lefver i det inre af ön Celebes. Man kan blifva varulf till följd af smitta. Ett barn, som äter af den mat, hvilken en varulf har lämnat, en människa, som begagnar det kärll, hvarur en varulf har druckit o. s. v., blir själf en varulf. Under det kroppen soffer, lämnar varulfssjelen den och ströfvar omkring i skepnad af en hjort, en buffel, ett vildsvin, en krokodil eller annat större djur för att söka byte. Varulven öfverfaller ensamma människor; när dessa komma i hans närhet, blifva de sömniga och ur stånd att försvara sig. När den kommer nära sitt offer, antager den meniskoskepnad och sliter sönder dess kropp i många bitar, öppnar bukhålan och förtär lefvern. Därpå sätter den bitarna tillsammans igen och slickar på dem, till dess de hänga ihop. När den så misshandlade människan vaknar, vet hon intet om hvad som händt, men dör inom få dagar. Blir en eller annan öfverbevisad om att vara varulf, fälles dödsdom öfver honom. Han underkastas ett slags gudsdom, som består däri, att han måste sticka ett finger ned i smält, kokande demarharts. Brännes fingret, är han fälld; i motsatt fall är anklagelsen falsk, och anklagaren blir då straffad. Sådana varulfsprocesser förekomma till och med nu för tiden ofta i det inre Celebes.

HVILKENDERA ÄR FRUN? — En bonde kom tidigt en morgon till en herregård, innan herrskapet ännu uppstigit. Han hade ett ärendet till frun, en mycket manlig matrona både till utseende och uppförande.

Frun lät tillsäga bonden att komma in, ehuru hon ännu låg, och som bonden, inkommen, icke kunde skilja mellan makarna, frågade han:

»Jag skulle ödmjukast fråga, hvilken af herrarne som är frun.»

EN NÄSKNÄPP. — »Tiderna äro svåra, min vän, och jag har verkligen svårt att hålla näsan öfver vattnet», sade den äkta mannen till sin bättre hälft.

»Du skulle inte haft någon svårighet att hålla näsan öfver vattnet, om du bara inte så ofta hållit den öfver kognak och vatten!», blef det bitande svaret.

Den skämtsamme tjufskytten.

Domstolen i Koblenz har nyss dömt en tjufskytt, hvilken synes ha varit mycket skämtsamt anlagd.

Till sitt yrke var han stenhuggare. Sedan lång tid misstänkte man honom för att nattetid skaffa sig färskt villebråd i skogarne. För två år sedan beslöt skogsförvaltningen att göra en husundersökning hos honom. Olyckan ville, att han samma dag dödat en råbock. Då skogvaktarne visade sig ett stycke trånstugan och sedan första ögonblicket af förvirring gått öfver, uttänkte tjufskytten följande smårefliga list:

Han tog skyndsamt ur sängkläderna i sitt lilla barns vagg, lade råbocken underst, betäckte den med halm, lade så barnet därofvän, och så ofvanpå alltsammans täcken, hvarpå han lugnt atvaktade skogvaktarnes inträde.

De kommo in, förklarade ändamålet med sitt besök och började leta öfverallt i rummet. Naturligtvis funno de ingenting. Barnet skrek.

— Låtom oss nu se de andra rummen — förklarade den, som ledde undersökningen.

— Gärna — svarade tjufskytten fogligt. — Men ni har väckt upp min lille gosse. Han skriker, han kanske kan ramla ur vaggan. Jag vill inte lemna honom ensam. Ni ha kommit i ganska stort antal. Var snäll och lämna en af edra män kvar i detta rum. Han skall vagga pysen, under det jag visar er vägen. Jag skall vara lugn, och ni skall ändå lika bekvämt göra er plikt.

Sagdt och gjordt. Tjufskytten förde artigt skogvaktarne omkring i huset. Endast en af dem stannade med ett faderligt småleende och utan att ana något ondt bredvid vaggan, hvilken han med en oafbruten rörelse af foten höll i gång, under det barnet sof med råbocken under sig.

PÅ OMVÄGAR. — En bonde hade anlitat en advokat att för hans räkning utföra en rättegång. På grund af advokatens försummelse tappade bonden.

När processen var utagerad, presenterade advokaten bonden en kostnads- och arvoderäkning å ett ganska stort belopp. Bonden knotade, men betalade. Men innan han gick, yttrade han:

»Får jag utan vidare betalning fråga er om en sak?»

»Ja, var så god», svarade advokaten.

»Får man plikta, om man säger åt en person att han är en inpiskad kanalje?»

»Ja, det får man», blef svaret.

»Jaså, då skall jag inte säga att ni är en sådan», svarade bonden och gick.

»MANDOM, MOD, O. S. V.» — Hustrun: »Det förvånar mig att du vågar se mig i ansiktet!»

Mannen: »Å, en modig man vågar allt!»

Tidsfördrif.

Lösning af räknegåtan i föreg. n:r: 999.

Lösning af rebusen i föreg. n:r: Flodhäst.

Lösning af Charaden i föreg. n:r: Äggkopp.

Den svarta damen.

(Översättning.)

Då jag nyligen på resa från Chicago till Newyork tidigt en morgon kom ut ur min sof-kupé, fann jag till min öfverraskning att tåget ej var i gång. På min fråga hvad det skulle betyda, fick jag höra att vi redan stått stilla halfannan timme. Jag hade soffit den rättfärdiges sömn och ingenting märkt af rörelsen omkring mig. Jag ordnade min toalett i största hast, stack hufvudet ut genom fönstret och såg, att vi stodo vid en liten landtstation. Sedan jag i restaurationsvagnen ätit frukost, tände jag min cigarr och tog mig en promenad utefter tåget, njutande af den blida vårluften.

Lokomotivföraren satt i sin hytt och väntade på afgangssignal.

Som jag ända från barndomen varit intresserad af maskinerier, stannade jag och inlät mig i samtal med honom. En cigarr förmedlade bekantskapen och han inbjöd mig att stiga upp i hytten. Där förklarade han nu för mig de olika kranarnes och ventilernas ändamål m. m. Jag betraktade de båda manometrarne, mellan hvilka ett ur hängde och då jag såg upp föllo mina ögon på en liten förgylld ram, bakom hvars glas någonting var anbrakt som liknade en fluga.

— Skall det här vara en prydnad? frågade jag och pekade på djuret.

Han smålog.

— Å nej, men det är ett minne. Jag har satt flugan i ram, därför att hon räddat ej blott mitt utan tvåhundra femtio människors lif.

— Hur är det möjligt att en liten insekt kunnat göra det?

— Om ni har lust att höra historien, så skall jag gerna berätta den. Vi ha god tid, det dröjer nog innan tåget kommer i väg.

Jag slog mig i god ro ned på den frånvarande eldarens plats och var idel öra.

— Det är inte stort mera än ett år sedan det hände, började han. Jag förde det här tåget då med och hade samma lokomotiv, nr 449, min eldare var Jim; samma karl som jag ännu har.

Jim är en duglig arbetare, men ovanligt skrockfull. Han tror fullt och fast på spöken, drömmar och aningar. Förr gjorde jag ofta narr af honom, men det gör jag inte mera nu — inte sedan vi sågo »den svarta damen.»

Vi skulle afgå från M. klockan ett på natten och inträffa i S. klockan sex morgonen därpå. Det var ett herrans väder, vinden tjöt och regnet hade oafbrutet öst ner i flera timmar. När jag steg upp på lokomotivet var det full orkan.

— Det blir en förskräcklig resa, Frank, sade Jim. Jag önskar vi vore framme i godt behåll.

— Hvad är det du nu är rädd för, gamle gosse? frågade jag skrattande.

— Det vet jag inte, svarade han retligt. Jag har en känsla af att det kommer att hända någonting. Vänta bara.

— Å prat! Du har blifvit litet våt och blåstens tjut gör dig kuslig till mods.

Uppriktigt sagdt var jag själf litet orolig, men ville ej låta honom märka något. Tåget blef just tillkoppladt. Det bestod hufvudsakligast af sofvagnar, och tanken på att ansvaret

för flera hundra människolif hvilade på mig, gjorde mig ej lugnare.

Afgangssignal gafs och under den utströmmande ångans hväsande körde vi ut i mörker och storm, rasslande fram öfver spårväxlar och korsningar, förbi signallyktor, mellan långa rader af vagnar, tills vi med åskliknande dån körde öfver bron in mellan bergen, hvilkas slumrande ekon väcktes af lokomotivpipan. Jag satte full fart och lokomotivets pustande och stönande öfvergick snart till ett enformigt mummel. Gamla 449 gjorde sitt bästa och vi rullade af med en fart af tio mil i timmen.

På första pumpstationen undersökte jag ännu en gång om allt var i ordning, Jim såg om lyktorna och så bar det åter i väg.

Med undantag af den breda ljusstrimma, som utstrålade från den å lokomotivet anbrakta ljuskastaren, var allt insvept i ogenomträngligt mörker. Jim fyrade på och ångan arbetade med högttryck, så att vi nästan flögo förbi de sofvande byarne och tysta bondgårdarne.

Plötsligt såg jag någonting rätt framför mig, som kom blodet att stelna i mina ådror. Det var en jättstor kvinnoskepnad, som tycktes insvept i en lång, svart kappa, hvars skört fladdrade i luften. De spöklika armarne rörde sig oupphörligt fram och tillbaka och medan jag ännu förlamad af fasa stirrade på skepnaden gjorde den ett sista förtvifadt tecken och försvann.

Jag var så bestört att jag ej ens kom mig för att stänga stora ventilen, Jim, som sysslade med elden, såg upp och utbrast:

— Hallå, Frank, hvad går åt dig? Har du sett ett spöke?

Det var mig omöjligt att få fram ett ord.

Vi närmade oss nu ett ställe, där en bro för öfver en djup, strid älf. Min oro ökades med hvarje minut. Vi svängde genom en kurva och befunno oss ungefär två kilometer från vattnet. Då utstötte Jim ett fasans skri och pekade med darrande hand ut i mörkret. Jag följde riktningen af hans finger och började skälfva från hufvud till fot. Där framför oss på skenorna visade sig åter den hemska kvinnoskepnaden skarpt belyst af ljusfloden från lokomotivet. Än stod den stilla, än dansade den vildt framför oss, men alltid vinkade den tillbaka — tillbaka.

— Frank, hviskade Jim bedjande, gå inte öfver bron, för guds skull, gå inte öfverbron!

Jag var alldeles förbi af förskräckelse, men jag bromsade likväl af alla krafter. Hvad som egentligen dref mig att stanna tåget, vet jag inte själf.

Då vi stannade, hörde vi vattnet brusa alldeles framför oss. Jag steg ner och gick emot tågföraren, som kom springande fram till mig.

— Hvad har händt? frågade han ifrigt.

Jag föreföll mig själf som en riktig narr. Af jättekvinnan syntes ej ett spår och i det förskräckliga vädret kunde man knappt se fem steg framför sig.

— Vi ha haft en syn, stammade jag förvirrad. Jag vet inte hvad det var — det såg ut som ett stort, svart spöke, som hela tiden sträckte armarna emot oss och vinkade tillbaka.

Tågföraren gaf mig en besynnerlig blick.

— Har ni mist förståndet, Frank? Det vore sorgligt för er det! Men efter vi äro så nära bron, kunna vi gärna gå fram och titta.

Vi togo lyktan och gäfvoss oss af, men knapt hade vi gått tjugo mater, innan vi stannade betagna af fasa.

Framför våra fötter gapade en svart afgrund och därnere brusade vattnet under öronbedövande larm. Under det våldsamma vårregnet hade älven stigit öfver sina bräddar och rifvit bron med i sitt vilda lopp.

Blott ett par bjälkstumpar och några förvridna järnstänger hängde ännu fast på pålverket. Och långt därute öfver afgrunden dansade den svarta kvinnan i ljusstrimman från lokomotivlyktan.

Liksom i vansinnig glädje gestikulerade hon med armarna. Tågföraren stirrade först på henne och sedan på mig.

— Var det det där ni såg, då ni stannade tåget?

— Ja.

— Ja, Frank, i natt har något annat än bara en lyckträff räddat oss.

Långsamt gingo vi tillbaka till tåget, tack-sammare i våra hjärtan än jag kan omtala. Flere af passagerarna voro redan utkomna och frågade om anledningen till det oförmodade uppehållet. Bland dem var också en aderton-årig ungdom från Chicago, som var förständigare än vi andra tillsammans.

Sedan han under tystnad åhört historien om den svarta damen, vände han sig till lokomotivlyktan och stirrade skarpt på den. Jag följde hans blick och upptäckte nu en liten mörk fläck på glaset.

— Där ha ni er »svarta dam!» utbrast han.

Och det var det verkligen också — den samma flugan, som hänger i ramen där. Hon satt på insidan af glaset, och när jag knackade på det, flög hon upp och satte sig på reflektorn.

Det är hela historien. Flugan, som hade flugit fram och tillbaka framför reflektorn, hade därunder åstadkommit den svarta skuggbilden, som liknade en kvinna insvept i en kappa. Och under sina bemödanden att komma ut ur glasfängelset rörde hon vingarna, så att de liknade mystiska, utsträckta armar. Naturligtvis hade vår uppjagade fantasi förstorat den svarta synen och därför hade den lilla flugans skugga förefallit mig som ett jättespöke. Huru hon kommit in, visste vi inte, men vi antogo att det hade skett vid pumpstationen medan Jim undersökte lyktorna. I alla fall hade hon räddat många människolif, och därför satte jag henne inom glas och ram och hängde upp henne till ett minne.

Ni kanske kallar händelsen en tillfällighet; men efter min tro var hon oss sänd af försynen.

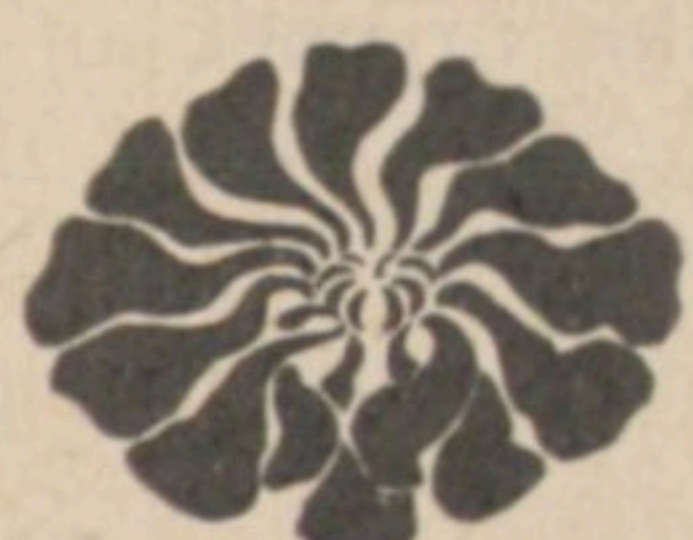

Skrif

på ett brevkort

till **Blixtens Redaktion**, adress **Tranås**, och begär ett antal prof-nummer af tidningen för utdelning bland edra vänner och bekanta.

På samma gång ni härigenom bidrager till spridningen af Blixten, bidrager ni äfven till att våra planer beträffande »Blixtens» utveckling kunna förverkligas.

BLIXTEN

Tidning till nytta och nöje för alla.

Ansvarig utgivare:
KNUT STIGELL.

Redaktionens
adr.: Tranås.

N:R 9.

Lördagen den 28 December.

1901.

A. Stigells Tr., Tranås 1901.

BLIXTEN 1902.

Under den korta tid som Blixten utgifvits (den började som bekant utkomma i Nov.) har tidningen haft att glädja sig åt en framgång, som vi vid företagets startande knappast vågade hoppas. Bland den uppsjö på tidningar och tidskrifter, som finnes, har Blixten, (vi veta det på grund af många erkännanden, som kommit oss tillhanda) i mångt hem intagit en *uppmärksammas plats*.

»Blixten» utgifves äfven under år 1902 med ett nummer i veckan i åttasidigt format och kommer att redigeras efter samma plan som hittills.

Då »Blixten» vill vara en *tidning för hemmet* komma vi att välja dess innehåll så att den bör kunna läsas med intresse af familjens *alla* medlemmar.

Under nästa år kommer att inflyta en mängd *goda* artiklar och berättelser, dels svenska original och dels öfversättningar.

Med ett ord: *vi skola göra vårt allra bästa för att söka åstadkomma en verkligt god veckotidskrift* och då vår afsigt är, att åt densamma söka få den äckteste spridning, hafva vi vidstr

satt prenumerationspriset så lågt att detta icke bör kunna afskräcka någon från att hålla sig med »Blixten».

Blixteu utgifves under nästa år på *torsdagarne* så att den bör kunna vara äfven mera aflägsset boende prenumeranter tillhanda sedanast på lördagen eller söndagen.

Prenumerationspriset är:

för helt år kr. 1: 20
» halft » » 0; 80
postarvodet inberäknadt.

Uppmuntrade af den stora spridning »Blixten» redan fått, komma vi att under nästa år förse tidningen med

fina illustrationer

i hvarje nummer och hoppas vi att denna åtgärd, som är förenad med betydliga kostnader, skall helsas med bifall af vår läsekrets. Äfven kommer tidningen att tryckas å något bättre papper.

För dem, som önska samla tidningen för inbindning, hvartill den ju väl lämpar sig, komma vi att vid årets slut tillhandahålla

Eleganta klotpärmar

till ett pris af 50 å 60 öre pr st.

— Ingen, —

som sätter värde på en god, lärorik och underhållande läsning, bör försumma att i god tid, helst före den 24 December, å närmaste postanstalt prenumerera å

== Blixten ==

för
1902
med
endast

1 kr. 20 öre,

då den erhålles regelbundet från årets början.

Obs.! De, som vilja verka för spridningen af »Blixten» såsom prenumerantsamlare, böra i bref anmäla sig till BLIXTENS REDAKTION, adress: TRANÅS, då närmare upplysningar erhållas.

Profnummer erhålles på begäran.

På årsfesten.

(Öfversättning för Blixten.)

»Kära hur är det fatt med dig Bob? Du ser ut som du hade sålt smöret och icke fått några pengar.»

Teddie Graham hade kommit öfver sin syster medan hon gick fram och tillbaka i parken med högst olycklig min.

»Tant Mathilda vill icke låta mig gå med på festen i nästa vecka», svarade systemen.

»På årsfesten! Kan det vara något roligt att gå dit och se på alla käringarna och presterna?

»Nej det är icke det jag sörjer för — men jag ville gerna se —»

»Hvad då?»

»En speciell prest», sade Barbara och stirrade ned framför sig. »Och jag tror tant vet detta och att det är därför hon icke vill låta mig gå med,»

Teddie vände sig om mot sin syster med en lång hvissling.

»Åhå! Det är väl icke den fete Bobbie Burke, hoppas jag? — han gjorde en grimase.

»Var icke elak nu, Teddie! Nej Burke är det icke.»

»Ja, då är det väl den nye kapellanen. Ja, han är onekligen bättre. Jag hoppas det blir något af. Men det vill jag säga dig Bab — Will Sanders har omtalt för mig att hans syster hänger efter den der kapellanen som en toking. Hon var den första unga flicka här i socknen, som blef presenterad för honom.»

»Ja, jag vet det. Det är därför jag så gerna ville komma på denna fest. Åh, Teddie! Jag är så ledsen att jag vore färdig att gråta» — hon såg på brodern med tårar i de vackra bruna ögonen, »Men det tjenar intet till att säga något mer om detta till tant.»

»Den gamla kattan!» utbrast hennes bror. »Men bry dig icke om det du, jäntan min — Wills syster är icke hälften så vacker som du — Ah, nu fick jag en idé! Bab! Hurra!»

»Hvad är nu detta för något, då?» frågade Barbara i trött ton. »Håll upp med att prata smörja nu, Teddie! Jag är alls icke upplagd att höra på sådant nu!»

»Smörja», utbröt Teddie hetsigt. Hvad för en stackars varelse du är, när jag har tänkt ut hur du likväl

skall kunna komma på denna dumma fest.»

* * *

Den sista gästen, som infann sig på den sedvanliga årsfesten, hvarest nästan alla vuxna personer i socknen voro tillstädes, var en liten gammal dam, som det icke såg ut som någon kände. Hon hade grå lockar och vackra bruna ögon; dessa bortskändes rakt icke af de stora glasögon hon bar. Hennes ansigte var rundt och fylligt; det såg temligen ungdomligt ut trots de år, denna dam tydligen hade bakom sig. Hon framvisade sin biljett nere vid dörren med en vördig min, och sedan hon tagit af sig hatt och kappa tog hon plats invid väggen.

»Ah, herr Browman! Hvem kan hon vara, den gamla damen med de lustiga lockarne och en kappa ungefär som en likvagn?» sade Toff Sanders till presten, som hon satt och pratade med.

»Det vet jag sannerligen icke», svarade presten. Men hon har tydligen kommit ensam hit och har ingen att prata med. Om ni icke har något emot det, skall jag gå bort till henne.»

»Jag tror jag följer med. Det kommer nog att bli roligt tänker jag,» svarade fröken Sanders, och nu gingo de båda två bort till den plats, der den gamla damen satt.

Den främmande såg helt förvånad ut för den vänlighet, som visades henne af den unga kappellanen, hon till och med rodnade då han räckte henne handen och helsade henne välkommen. Men änskönt hon var mycket lugn af sig och icke hade mycket att säga, var hon dock temligen skarpsynt och det undgick henne icke, att den unge presten hela tiden stirrade ut öfver folkmassan, som om han hade sökt efter någon. Fröken Sanders lade också märke till detta, och hon försökte mer och mer göra intryck på honom och att taga sig ut till sin fördel. Den lilla, gamla damen smålog en eller två gånger öfver dessa försök och den påtagliga likgiltighet, som presten lade i dagen gent emot henne. Det föll henne till och med in att han sökt hennes eget sällskap för att undvika den unga damens något paträngande uppmärksamhet. Han hemtade en kopp kaffe till henne och gjorde allt möjligt för att hon icke skulle känna sig ensam eller generad.

»Det är då högst besynnerligt att

jag aldrig träffat er förr,» sade han litet sednare på aftonen då fröken Sanders hade gått bort en liten stund. »Och icke heller har jag en aning om hvad ni heter.»

Den besynnerliga lilla damen kastade en blick på honom. Hvar var det nu han hade sett dessa vackra ögon förr?

»Kanske ni har sett mig och glömt mig, herr Bowman?» sade hon.

Innan han hann att svara hördes plötsligt ett högt skrik och det skockade sig en hel hop folk i den ändan af salen, hvarest borden med förfriskningar voro dukade. Allas ögon vändes nu mot denna del af rummet.

Det visade sig att ett af de stora kaffeköken däruppe hade vält öfver ända och att spriten i behållaren hade runnit ut öfver fröken Sanders lätta muslinsklädning, som fatt att eld och nu stod i ljusan låga.

Det blef ett ögonblicks uppehåll, ett uppehåll, hvarunder det såg ut som om ingen hade haft kraft nog att röra sig — icke en enda, det vill säga om man undantager den lilla damen med de gråa lockarne och den gammaldags kappan. Hon sprang upp med en lätthet, som vid ett annat tillfälle skulle hafva förvånat alla de omkringstående, och då hon kommit vid sidan af fröken Sanders, lade hon sin silkesschal omkring henne och tryckte henne tätt intill sig. Nu följde andra efter, de släckte elden och försökte lugna fröken Sanders; hon var svårt uppskrämd, men förresten icke skadad något, som var att tala om.

I den uppståndelse, som nu följde, smög sig den gamla damen tillbaka till sin plats, hvarest hon skulle sett helt obemärkt om icke Ben Bowman hade varit.

»Jag är rädd, ni blifvit skadad,» sade han vänligt. »Jag såg att ni ref bort en del af damens brinnande kjolar med er behandskade hand. Hvad för en fin, hvit hand hon hade. denna gamla dam! Och hvilket styggt, rödt märke hon hade inne i handen.

»Min fru», sade presten »ni måste tillåta mig att föra er till en läkare.»

»Tack skall ni ha. Om ni kunde skaffa mig mina ytterkläder, skulle jag blifva mycket glad, ty jag tror det är bäst jag beger mig hem, svarade den gamla damen.

Han tog reda på hennes kläder och svepte in hennes sårade hand i en näsduk, hvarefter han följde hen-

ne ut, utan att någon af de andra lade märke dertill. Allesammans voro nemligen upptagna af fröken Sanders och hennes hysteriska anfall.

Det var förskräckligt för den gamla damen, då den unge mannen frågade hvar hon bodde — så förskräckligt att hon brast i gråt af smärta och öfverretning, skam och rädsla för de följder, detta tilltag kunde föra med sig.

»Ah, hvad skall ni komma att tänka om mig, hr Bowman?» snyftade hon medan hon blef stående midt på vägen under hans drypande paraply. »Jag — jag ville så gerna komma på denna festen, och tant Mathilda ville icke låta mig få gå — Teddie fick dessa saker af en vän till sig, en skådespelare — och jag tog dem på mig. Och — åh! Ni har träffat mig förr — mitt namn är Barbara Graham.»

»Nej — jäså — och jag har sett efter er hela aftonen och undrat hvar jag sett dessa ögon förr», sade han vekt.

»Och nu tycker ni väl att jag är en dålig flicka, och ni kommer att hata mig för beständigt!» snyftade hon i det hon vände sig bort och det såg nästan ut som hon skulle velat springa bort ifrån honom.

Men han tog fatt i den friska handen och drog henne tätt intill sig.

»Nej, nej då, lilla Barbara», svarade han. »Ingen kunde väl tro att ni var så tapper. Och dessutom håller jag allaredan för mycket af eder för att göra det.»

FÖR SIN EGEN SKULD. Hon: Innan vi gifte oss, lofvade du att lägga bort att röka för min skuld.

Han: Ja, min älskade. Nu rökar jag bara för min egen skuld.

EN ÖNSKAN. »Ack ja», sade en gammal fattighusgumma. »Hade vi haft litet af värmen i sommar i vinter och litet af kölden i vinter i sommar, så hade det varit roligt att leva.»

DET VAR LÄNGE SEDAN. Firmans chef: Det var då en gammalmodig frack Ni har på er hr Pettersson.

Herr Pettersson: Ja, den är nog det. Jag fick den, då jag sist fick löneförhöjning.

MOTSATSER NOG. Han: Jag gifter mig alldeles säkert icke förrän jag finner en kvinna som är min raka motsats.

Hon (uppmuntrande): Ja, det finnes helt säkert en hel del kvicka, intelligenta flickor bland er umgängeskrets.

Affärsmän emellan.

»Jag har tittat in», sade en man i grönskiftande svart kostym, som banat sig väg in till grosshandlans enskilda kontor, »i en affärsangelägenhet, en särdeles viktig angelägenhet. Jag är affärsman själf och jag vet hvad en sådans tid är värd. Mitt namn är Karlsson — Karl O. Karlsson, f. d. resande för trikåfirman Vihll & Söner i Wimmerby. Här är mitt adresskort, en smula solkigt kanske, men ändå läsligt. Skulle det kunna utgöra tillräcklig säkerhet för ett lån af en femma, att återbetalas punktligt nästa tisdag per extra kontant?»

— Näppeligen, upplyste grosshandlaren kort.

— Inte? Det leder mig osökt öfver till min nästa fråga, fullföljde den besökande energiskt. Vore det för mycket anhålla om ett lån af en och femtio, endast en och femtio, till i morgon förmiddag klockan tio och trettio?

— Jag är rädd för det, genmälde grosshandlaren.

— Nå, då vi således inte tycks komma öfverens på vanlig affärsbasis, så kanske jag får anmoda er lämna mig sjuttiofem öre, helt och hållet på er tilltro till mänskligheten och utan något egentligt löfte om återbetalning?

— Nej, röt grosshandlaren, laga er i väg bara.

— För all del, svarade affärsmannen, i det han hurtigt närmade sig dörren. Som jag påpekade, när jag kom in: det är ett rent affärsbesök. Inte alls någon känslorak. Antingen ni har ett par slantar att undvara för det ändamålet att hålla landets penningcirkulation i gång, eller har ni dem inte. Det förefaller, som om ni inte hade dem. Ni behöfver inte känna någon ledsnad öfver den saken. God middag!

Egendomliga sätt att taga lifvet af sig.

Själfmördarnes uppfinningsförmåga är otrolig. De vanligare sätten att beröfva sig lifvet tilltala icke alla lefnadströtta — åtskilliga anstränga sig att hitta på något nytt och effektivt.

Hvad sägs om att blifva skjuten i luften af en raket? Detta har verkligen blifvit gjordt. En fransman gjorde sig en ofantlig raket, band sig själf fast vid den, stack eld på luntan och gick till väders med den.

I Paris hittade en ung man på ett annat sätt att spränga sig i luften. Han hade hört att svafvel i förening med klorsyradt kali var ett starkt sprängämne. Han fyllde två oblater med en stor portion af hvardera ämnet sväljde dem och lade sig i sängen i den tro, att han skulle explodera, så snart oblaterna voro upplösta. I stället fick han våldsamma magplågor, som tvungo honom att tillkalla hjälp och låta föra sig till ett sjukhus, där hans mage blef pumpad och hans lif räddadt.

En öfverläkare vid ett lasarett i London kom en gång att tala med sin barberare om ett själfmordsförsök i grannskapet, vid hvilket mannen till följd af sin okunnighet misslyckats i att skära halsen af sig och endast uppnått att illa tilltyga sig. Då barberaren visade intresse för saken, förklarade och visade läkaren, huru själfmördaren borde ha burit sig åt för att lyckas. Barberaren gick omedelbart efter detta samtal in i ett inre rum och — skar halsen af sig efter alla konstens regler.

EN VIKTIG KNAPP. — Dillberg: »Hör nu, mäster får allt sy i en knapp till i min rock. För när jag om kvällarne räknar på knapparna, om jag skall dricka ett glas till eller inte, så blir det oupphörligt. Inte.»

Blixtens pristållan.

På grund af de vid denna tiden på året alltid hopade göromålen och den mängd täflingsuppgifter, som inkommit, nödgas vi uppskjuta med uppgifternas öppnande och prisbedömningen till de sista dagarne på året. Pristäffingens utgång samt de prisbelönades namn kommer därför att införas i första numret af "Blixten" för 1902.

Pärulan från Orr's hamn.

Berättelse af ANNIE S. SWAN.

Öfversättning för Blixten.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Sådan var deras helsning, men i det de yttrade dessa ord, möttes deras händer i ett trofast handslag. De hade varit oskiljaktiga såsom lekkamrater i sin barndom och mångt vågsamt företag och mångt pojkestreck såväl på land som haf hade de varit tillsammans om. Danny Webster hade alltid kallat dem för »två skojare». De hittade nemligen på alla möjliga streck.

»Kom in, mr Archie, kom in! Far skall blifva ohyggligt glad öfver att få se dig», sade Adam i det han öppnade dörren på vid gafvel. Men skepparen hade hört den välkända rösten, och i ett ögonblick var han i köksdörren med utsträckta händer och ett hjertligt välkomstleende i sitt rynkade anlete.

»Hej, gosse, kom in. Till och med er drägt har musik i sig liksom friarne i visan», sade han muntert. »Janet, här är den unge herrn.»

»Till och med Janet tinade upp vid åsynen af detta leende ansikte, och med ett leende bjöd hon honom också välkommen hem.

Då Archie kom in i köket, kastade han en hastig, sökande blick omkring sig, och sedan han hade förvissat sig om att Annie var frånvarande, satte han sig vid bordet i det han lade armarne i kors öfver bröstet.

Nå, jag måste tillstå att det är roligt se alla de gamla välkända ansiktena igen. Man sade mig att ni hade blifvit gammal, skeppare, men jag kan just icke se någon förändring», sade han muntert.

»Ja, men de gamla lemmanne börja blifva styfva. Det skall icke dröja så länge till förr än de blifva odugliga för sjön», sade skepparen. »Ni har blifvit en stor och präktig

man! Kan Ni icke sätta er ner och förtälja oss litet nytt?»

»Jag hinner icke mycket i afton. Ni vet jag kom hem först med tyratåget och jag lemnade far i matsalen just som han väntade på att få höra nyheter, lika mycket som någon af eder. Jag ville bara helsa på och fråga efter er allesamman.»

»Tack, vi äro alla krya som ni ser. Hvar är Annie, mor?»

»Hur kan jag veta det!» svarade Janet Erskine med en slags förnäm tillbakadragenhet, som obehagligt berörde Archie Grant.

»Åh, jag trodde du hade sändt henne bort i ett ärende», sade skepparen ödmjukt. »Der är Adam också, som aldrig kan tala för sig sjelf. Det är en stram fyr, icke sant, hr Archie?»

»Jo, är han så. Nå Adam, när skola vi åter hafva oss en nattseg-lats på sillfiske? Kommer du ihåg vår sista oförsigtighet?»

»Om jag gör?» sade Adam med ett gladt leende, »det är hvarken er eller min skuld, att vi icke äro drunknade för länge sedan.»

»Du har rätt. Kanske ha vi ett förtrolladt lif att vänta, eller kanske ha vi ännu flere företräden att vinna här i verlden», sade den unge herrn likgiltigt. »Ja, jag måste gå. God natt, fru Erskine, god natt, skeppare. Lycklig resa och god tur med »Janet Rae». Jag kommer ner när ni kommer hem igen. Jag vill hafva litet förströelse i hamnen i sommar.»

»Men, min gosse, ni är stor nu», sade skepparen i det han blinkade med ögonen. »Det passar sig knappast för vår kandidat till parlamentet att hålla på med sina pojkestreck. Ni får nog börja tänka på nationens allvarliga spörsmål nu, min unge man.»

»Är det icke en skam, skeppare? Far hatar politik och vill vända hela sitt ansvar på mina skuldror. Hur kan han vänta att jag skall kasta mig på det, precis som en annan sätter till sjös? Johnny Frater väntar storligen på att få höra mig i skolhuset. Jag vet icke, hvem som skall blifva den värste att kritisera, antingen han eller Danny.»

»Åh, de skola nog gråla både Johnny och Danny och allesamman förresten, när ni börjar, hr Archie», sade Adam, medan han följde honom till dörren, hvarest de stan-

nade ett ögonblick som om de icke ville skiljas.

Var det något som sade dem att de aldrig mer skulle skiljas med den gamla vänskapen i sina hjertan.

»Bäste Adam, hvad jag är glad att åter ha fått se dig. Tänk att vi äro tjugofyra år nu. Jag tycker i det hela taget att barndomsdagarne äro de bästa och att mitt framtida lif kommer att blifva att segra eller falla. Ni och jag plågades aldrig af så allvarliga tankar, när vi på egen hand kryssade omkring i »Janet Rae». Hvarför är ni så rysligt allvarsam, Adam?»

»Ni har rätt med det der om barndomsdagarne, sade Adam litet bittert, i det liksom en sky hastigt gled öfver hans ansigte. »Många och mycket ser helt annorlunda ut vid tjugofyra års ålder än vid fjorton.»

»Åh ja, men vi skola likväl förblifva glada gossar en lång tid ännu, min vän.»

Så skildes de åt med ett hjertligt handslag, och Archie Grant begaf sig i väg, smågnolande som om han icke haft hvarken bekymmer eller ansvar i verlden.

Det var nu ganska mörkt, men en praktfull måne steg undrande upp öfver hafvet, och då Archie Grant gick rundt om klipporna upplystes hafvets yta af dess hemlighetsfulla, vackra ljus. Han stannade ett par gånger och såg ut öfver sjön med en beundrande blick. På alla sina resor — sade han för sig sjelf — hade han aldrig sett något vackrare än sitt fäderneslands vilda, klippuppfyllda kuster och dess hemlighetsfulla haf. Han kände inget behof att skynda sig hem. Det var något, han önskade tänka öfver, han tände en ny cigarr och gick makligt längs det breda fasta sandbältet vid foten af klipporna. Flodvattnet var snart inne och vid högvattnet gick det icke att komma fram rundt klipporna. Hvilka vilda, mäktiga klippor det var! Urhålkade af böljornas beständiga rullande och genomskurna af hålor och klvftor, som en gång hade varit smugglarnes tillhåll. Mången gammal historia från smuggleriets laglösa tid omtaltes och mången gammal kostbar skatt hade blifvit funnen der, till och med strax i närheten af St. Wedas kastell. I sjelfva klippan var huggen en besynnerlig trappa, som förde upp till kastellets

murar. En uppgång hade särskildt varit hans vanliga väg hem vid ebbsiden, och mången gång hade han varit utsatt för att med knapp nöd komma derifrån med lifvet, när han vågade att försöka »den korta vägen» under särskildt svåra omständigheter. Hans moder skulle blifvit allvarsamt rädd om hon fått veta något derom. Men Archie hade aldrig talat om mer om sina äfventyr än han nått och jemt tor-des, och hans föräldrar visste verkligen icke, hvilken obetänksam våghals han alltid varit. Men fiskrarne visste det och de tyckte så mycket bättre om honom därför. Archie Grant kände sig besviken vid sin hemkomst till Orrs hamn. Han hade så ofta i sin inbillning föreställt sig den som något mycket ovanligt, och i verkligheten syntes den honom nu vara en helt vanlig hvardagshistoria. Han förargade sig deröfver i det han knackade askan af sin cigarr. Hvarför hade han på det hela taget funnit den så litet tilldragande? Dertför att han saknat Annie Erskines leenden, som han satte mera värde på än han hade lof till. Ungdomens lif är en invecklad väf, när kärleken griper in deri.

Hvarför hade icke Archie Grant frågat efter Annie i dag? Hvarför hade underrättelsen om det påtänkta giftermålet emellan henne och Adam plötsligt gifvit honom ett sådant svårt styng i hjertat? Hvarför syntes honom allting så trist och ledsamt därför att han icke fått se hennes vackra ansigte? Den gamla historien. Ja, men vid detta tillfälle hade det varit bättre om det icke hade funnits någon gammal historia, till och med om hon varit aldrig så söt, ty huru skulle det kunna vara något mellan fiskardottern Annie Erskine och arfvingen till St. Wedas? Hon tillhörde folket; ja hon var Adam Erskines på grund af allt hvad hans far och mor hade gjort för henne. Hvad kunde vara mera passande — frågade Archie sig sjelf bittert — än att dessa två skulle gifta sig med hvarandra och lefva ett långt arbetsamt lif, lyckliga dagar i hyddan liksom Adam Erskine den äldre och hans hustru hade gjort för dem? Det kunde icke blifva något annat slut på det; och dock, för honom att tänka sig att Annie Erskine skulle tillbringa sitt lif i denna hydda med två rum, uppfödande Adam Erskines barn och

lagande hans fiskegarn, liksom de andra kvinnorna i hamnen gjorde, det var omöjligt i Archie Grants tankar. Han kastade den halfrökta cigarren ifrån sig och kallade sig sjelft högt »en förbittrad narr». — Icke desto mindre kunde han icke blifva kvitt dessa svåra och bittra tankar. —

Plötsligt fick han syn på något, som kom hans hjerta att hoppa i bröstet. Det var blott en flicka i mörk dräkt, sittande på en stor sten med ett litet kläde öfver sitt hufvud och med ansigtet vändt utåt sjön. Hennes hållning slog Archie besynnerligt. Hon var nedtryckt och såvidt han kunde se, var uttrycket i hennes ansigte utsägligt sorgligt. Om Adam Erskine och hon voro öppet förlofvade, hvarför satt hon då allena på detta ensliga ställe, och om hon snart skulle ingå ett lyckligt äktenskap, hvarför hade hennes ansigte då detta sorgmodiga uttryck? En utsäglig längtan genomströmmade Archie Grants hjerta. Här var läglig tid och plats för honom. Här kunde han få höra från Annies egna läppar om hon hade saknat honom, här kunde de mötas och tala ostörda med hvarandra. Han tog ett steg framåt, då tanken på Adam Erskine plötsligt slog honom, — Adam, den ärlige och trofaste, som älskade denna flicka så högt. Hvarför skulle han försöka att gå emellan dem och förstöra deras lycka?

Han stod stilla och betänkte sig, men plötsligt vände Annie sitt ansigte mot honom, som om hon hade känt att någon närmade sig, och han förstod att hon såg honom.

Hon reste sig hastigt och drog klädet tätare om sitt hufvud, men han hade redan sett den plötsliga, brännande rodnaden, som sköt upp i hennes ansigte.

(Forts.)

Var hellre saktmodig än bitande!

Den bitande slagfärdigheten kan visserligen förvärfva sig många beundrare, men vänner har den få. Den strålar och glittrar väl som solen vid middagstiden, men den svider i allmänhet också liksom denna, och den är därför alltid farlig.

Samma himlakroppens mildare ljus och blidare värme om morgon och

afton lugnar deremot sinnet. Sundt förstånd, löflighet, saktmodighet i umgänget, dessa egenskaper äro i sjelfva verket de enda verkligt intagande, de enda, som i längden vinna människornas hjerta.

Ingen skall därför anstränga sig att vara bitande och kvick; kommer det af sig sjelf, så är det bra, men äfven i detta fall skall du låta din omdömesförmåga vaka deröfver och tillse, att kvickheten icke ger sig utslag på andras bekostnad.

Pape säger mycket riktigt:

»Det gifves menniskor, hvilka Försynen begåfvat med mycken kvickhet, men som för att beherska densamma behöfde ännu mera kvickhet.»

Och på ett annat ställe säger han:

»Liksom man och kvinna, så ligga kvickhet och omdömesförmåga alltid i strid med hvarandra, oaktadt det just var bestämmelsen, att den ena skulle vara en hjälp för den andra.»

HAN FÖRSADE SIG. En bonde i Ås härad hade en höst förmalt några tunnor potatis och hade sedan potatismjölet förvaradt i ett kar, fylt med vatten, för att tvättas.

En morgon, då bonden kom för att byta om vattnet i karet, fann han detta vara tomt. Han förstod genast att någon tjuf varit framme och stulit mjölet och misstänkte för stölden en gammal torpare, som bodde i närheten och som var känd för att ha långa fingrar.

Då torparen fick höra, att han vore misstänkt för stölden, gick han till bonden och hotade att åtala honom för falsk beskyllning, och som bonden ej kunde bevisa, att torparen var tjufven, ville han naturligtvis ej komma till häradsrätten, utan bjöd torparen 50 kronor för att få saken nedtystad. Härpå gick torparen in, fick de utlovade penningarne och begaf sig glad i hågen hem.

Några dagar derefter kom torparen fram till herrgården och träffade der sjelfva patronen jemte några andra herrar.

— Du tjänste dig 50 kr. lätt, du, Sven — sade patronen.

— Ja vars.

— Fick du behålla mjölet också?

— Ja, men.

Efter denna bekännelse fick Sven återlemna de 50 kronorna, men fick behålla det stulna mjölet.

Den tidning,

som har de flesta prenumeranterna, kan nedlägga de största kostnaderna på förbättrandet af tidningens innehåll och utstyrsel. På sätt och vis äro prenumeranterna sjelfva delegare i den tidning hvarå de prenumerera. De kunna nemligen genom att rekommendera den för sina vänner och bekanta och uppmana dem till prenumeration, bidra till tidningens ökade spridning och på samma gång till dess fortgående utveckling. Skaffa därför till nästa år minst en ny prenumerant å Eder egen tidning »Blixten» och uppskjut icke en dag med att sjelf förnya prenumerationen.

Bakom lifvets kulisser.

Skizz af Hermann Heiberg.

Ett uttryck af stor öfverraskning, blandad med spänd förväntan, stod afmåladt i anletsdragen hos en man, hvilken en eftermiddag på hösten satt vid skrifbordet i sitt rum i ett högt hus i hufvudstaden, räknande, kollationrande och summerande sin kassa.

Nu grep han till vänster i en långt utdragen låda och tog fram en bok i kvartformat, slog upp i den och började, i syfte att äfven här ännu en gång kollationera, addera de små utgifterna och inkomsterna under löpande månaden.

Men ej heller denna granskning förändrade resultatet. Faktum kvarstod, att hans kassa innehöll ett hundra kronor mer än den skulle och kunde!

Att människor stjäla eller att det fattas pengar i en kassa, är ingenting ovanligt, men att det finnes personer, som lägga ut djefvulens lockmedel för andra, förekommer säkerligen ytterst sällan.

En lång stund lutade sig mannen, en mindre handelsagent vid namn Kristian Hage, tillbaka i sin stol och grubblade öfver sammanhanget med detta öfverskott.

Det hade redan blifvit alldeles mörkt; endast skrifbordet, papperen och pengarna, som ännu väntade på uppgörelse, voro klart belysta af skenet från den hvita porslinslampan.

Och efter att hans granskning förblifvit utan resultat, förseglade nu alla pengarna, undantagandes ett hundra kronor, och adresserade dem till en firma i M., som han var skyldig dem. Då detta var ombesörjdt, utfärdade han en postanvisning å de hundra kronorna, och detta skedde i enlighet med ett bref, som han dessförinnan ännu en gång genomläste och som, skrifvet med en darrande hand, hade följande innehåll:

»Min käre Kristian!

Du vet, att jag endast ber, då stor nöd drifver mig därtill, och den har nu sedan flera veckor haft sitt tillhåll inom våra dörrar.

Vi ha ännu inte kunnat betala hyran, och som du vet, äro våra inkomster ej stora. Kan du undvara femtio kronor och skicka mig dem så snart som möjligt?

Jag skulle gärna velat förskona dig från denna angelägenhet, men min käre Kristian, det är rysligt att hungra, i synnerhet då man är gammal och halfblind. Hungern gör den stolte mjuk och öfvervinner alla betänkligheter.

Jag tackar dig innerligt på förhand och önskar att det måtte gå så bra för dig som jag dagligen ber till Gud.

Din gamla trofasta moder.

P. S. Vår katt är död. Jag är riktigt ledsen däröfver. Jag hade inte ens råd att bestå honom en tår mjölk.»

En känsla af varmt medlidande och innerlig kärlek genomströmmade mannens själ, då han ännu en gång genomläste detta bref, och han rätade sig högre upp, då han förestälde sig, hur hans moders drag skulle ljusna vid emottagandet af pengarna.

Och nu stoppade han postanvisningen och brefvet på sig, gick trots storm och regn skyndsamt till postkontoret och uträttade där efter sina öfriga ärenden. När äfven detta var ombesörjdt, begaf han sig så fort som möjligt hem för att där tillbringa kvällen.

Liksom en målning först erhåller sin rätta harmoniska afrundning genom en mättad bakgrund, sålunda hade den känsla af uppfylld plikt och pietet, som i kväll geomströmmaden

hans bröst, ingjutit äkta harmoni i hans själ.

Och så förblef det också hela kvällen. Först sent gick mannen till sängs och njöt sömnens hvila.

Men midt i natten, mellan klockan två och tre, vaknade han hastigt, som om någon hade kallat på honom, och i samma ögonblick kom han på det klara med hvad han förut i sina grubblande tankar förgäfvets sökt utforska. Plötsligen utan hans åtgörande slog det honom, hvarifrån de hundra kronor han haft för mycket i sin kassa härrörde.

För några dagar sedan hade han inbetalt pengar på hufvudpostkontoret. Och då hade han — därom rådde intet tvifvel — just afräknat denna summa för litet till kassören.

Alla detaljerna framträdde nu lifligt för hans inre syn. Han kunde se guldhögarne och sedlarne med deras genom begagnandet nöttta färger. Han kunde se två nummer med nollor framför och sitt egna skrifna namn.

Han hade lagt fram fem guldhögar och två sedlar, i stället för sex guldhögar och två sedlar, och posttjänstemannen hade kontrollerat summan blott genom att hastigt beröra högarne med pekfingeret, hvarefter han skrapat pengarna åt sig och vändt sig till nästa man, som otåligt väntade.

Hages första känsla efter denna oväntade upptäckt var, medan han låg der utan att kunna sofva, oro och den andra misshag. Så kom den tanken, att han genast följande morgon måste återbära det för litet erlagda beloppet till kassören. Men denna impuls af hans ärliga sinne af följdes af en stark känsla af misräkning.

Han ägde ju ej längre dessa pengar. Han hade — lycklig öfver det oväntade fyndet — sändt dem till sin nödstälda moder!

Och hon — hon — skulle hon nödgas undvara dem? Nej, det finge ej ske! Medvetandet om att hafva kunnat göra den älskade modern en glädje hjälpte honom till och med att fördraga sina egna umbäranden. Och därför ville han ej längre röra vid denna sak, som nu en gång var ett faktum, han ville helt enkelt glömma den!

Det måste också ske. Han måste arbeta länge, mycket länge, ofta en hel månad för att på sin lilla handelsagentur kunna förtjäna hundra till ett hundra femtio kronor, och blef det mer, så hade han allehanda förbindelser att infria.

Det var posttjänstemännens plikt att passa på; det hörde till deras åligganden att utöfva noggrann kontroll för staten. Det var dock skillnad mellan att med berådt mod tillägna sig pengar och att begagna sig af en sådan chance! Ja, han misstog sig kanske till och med, kanske härrörde öfverskottet i kassan alldeles icke därifrån!

Så tänkte mannen, eller rättare, så tvang han sig att tänka, emedan hans gamla moders ansikte gång på gång steg upp för hans blick, emedan hans bröst bar på så mycken orolig kärlek till henne, och emedan han var alltför lycklig öfver att hafva kunnat bereda henne denna öfverraskning.

Så småningom föll han åter i sömn. Då natten var förbi, sneglade dagen först förstulet och tittade därefter nästan närgånget in genom hans fönster, väckte honom och dref honom, efter att han druckit sitt kaffe, ut i affärer, till arbetet.

Men hans goda lynne var borta; de fria, lyckliga tankarne från den föregående natten hade alldeles försvunnit.

Gång på gång förmörkades hans inre af samma tanke, tanken på att han hade beröfvat en tarfligt aflönad posttjänsteman, en medmänniska, som till och med hade mindre in-

komst än han, en sådan summa, kanske också hans framtida utkomst.

En kassör, som var i stånd att göra sig skyldig till en sådan försummelse, han var säkerligen enligt sin förmans åsikt ej på sin rätta plats. Och sålunda förflöto timmarne, sålunda förflöt dagen, som ej häller var lycklig för honom, i det allt hvad han företog sig slog fel.

Och åter blef det natt, och äfven nu låg Kristian Hage vaken. Månen kastade en bred, ljus, allt upplysande strimma in i rummet, som ville han se efter, hur den man såg ut, som så kallsinnigt satte sig öfver den orätt han begått mot sin nästa.

Och i denna natt började Hage, häftigt ansatt af sitt samvete, öfvertänka, på hvilket sätt han skulle kunna uppdrifva de hundra kronorna för att lämna dem tillbaka till kassören.

Hökerskan, hos hvilken han om kvällen plägade göra sina inköp af smör, ost, salt och litet kallskuret, hörde ännu till forna tiders trohjärtade, tillitsfulla själar. Af henne hade han redan förut en gång lånat en summa, och hon hade utan betänkande, genast, med ett vänligt, sorglöst ansikte tagit pengarna fram ur sin kassa.

Fans det ännu någon som han kunde anlita? Nej! Bekanta, så kallade vänner, borde man ej anmoda därom; deras aktning för personen, deras alltid lika artiga och tillitsfullt förekommande sätt berodde ju företrädesvis på den föreställningen, att den andres pekuniära omständigheter befunno sig i den skönaste ordning.

Och därför gick Hage, som dessförinnan blifvit mycket upplifvad och rörd af ett varmt tacksägelsebref från modern, följande morgon in i butiken till fru Knapp och sade med en ansträngning att synas så likgiltig och lugn som möjligt:

— Bästa fru Knapp, kan ni inte låna mig hundra kronor på en fyra veckor?

— Jo, gärna, herr Hage! Men just i går kväll sände jag bort alla mina pengar. I denna vecka är det mig ej möjligt! Brådskar det mycket? Hm — hm, så — så —! Det skulle vara genast? Ja, det gör mig verkligen mycket ondt, men för närvarande kan jag ej.

I sin godhjärtade bedröfvelse öfver att ej kunna hjälpa honom skrapade hon ihop sin kontanta behållning i den lilla trälådan, men ryckte därefter på axlarne, upprepade sitt uppriktiga beklagande och besvarade Hages adjö, då han åter gick ut genom dörren, tackande henne för hennes goda vilja, men besviken i sitt hopp.

Det var alltså fäfang möda. Sent på eftermiddagen, då han satt i sitt rum och lagade sig att tillbringa kvällen hemma, knackade det på dörren, och just den posttjänsteman, hvars bild natt och dag hade förföljt honom som en skugga, inträdde, bugade sig för Hage och sade efter en kort hälsning:

— Ursäkt att jag besvärar er! Mitt namn är Konradsson. Ni torde utan tvifvel erinra er, att ni för kort tid sedan inbetalte åtta hundra kronor för två postanvisningar, som jag tog emot. Men — som det nu konstaterats — fick jag blott sju hundra kronor. Att jag, då ni verkställde inbetalningen, måste ha sett fel, framgår af alla biomständigheterna. Min kollega, herr Berg, som satt vid den andra postluckan, känner er. Jag tager mig därför friheten anhålla, att ni ville vara god inbetala det saknade beloppet, som i ögonblickets brådska undgick min uppmärksamhet.

— Ni misstar er, min herre! Jag känner ej till någon felräkning. Jag håller sträng ordning på mina saker och kan inte stå till er tjänst.

Posttjänstemannens ansikte fick ett besviket uttryck.

— Nej, naturligtvis! Då ni säger det, då ni inte vill gå in därpå, så kan jag ingenting göra! Jag kan ej göra några anspråk, åtminstone blott moraliska, jag kan endast appellera till er ärlighet.

— Nåja, sådana anspråk skulle jag ej heller kunna undvika, men ni har — det upprepar jag — här vändt er till orätt person.

— Nej, svarade tjänstemannen nu fast och bestämdt. — Här mellan fyra ögon, utan vittnen, vill jag säga er, att ni faktiskt betalt mig hundra kronor för litet; här utan vittnen påstår jag, att ni måste känna till, att ni har denna summa för mycket i er kassa.

— Och jag upprepar ännu en gång, att ni misstar er, och då ni anslår denna ton, får jag anmoda er om att lemna rummet!

Ungefär samtidigt hade fru Knapp anförtrott sin lilla ägghandel i sin tjänstefickas försorg och satt nu hos sin sväger, hvilken var bokhållare i en timmerhandel. Hon frågade honom, om han ej kunde låna henne hundra kronor på en åtta dagar. Hon måste nödvändigt hafva dem.

Och svågern svarade, att han ej hade så mycket pengar, men att han skulle gå till en vän, en blomsterhandlare, som nog hade dem eller kunde skaffa honom dem, så skulle han genast sända dem bort till henne. Medan nu fru Knapp belåten begaf sig på hemvägen, gick svågern till blomsterhandlaren och sade honom, att han just för tillfället nödvändigt behöfde hundra kronor.

Men äfven han letade förgäfvets i sin kassa; det förslog ej. Men han erbjöd sig att fråga sin syster, hvilken var gift med posttjänstemannen Konradsson, om hon ej kunde göra honom den tjänsten. Hon plägade alltid hafva några sparpengar.

Och då blomsterhandlaren kom till sina släktingar, sutto dessa just och talade om mannens fruktlösa ärende hos agent Hage och voro mycket upprörda.

Men det oaktadt tog frun hundra kronor ur sina barns sparbössor — en present af mormor — och lånade dem åt sin broder.

Ännu samma kväll kort före klockan tio lämnade fru Knapp hundra kronor åt sin granne — som hon ju gärna ville hjälpa ur förlägenheten —, och följande morgon emottog posttjänstemannen Konradsson följande bref:

Bäste herre!

Vid närmare granskning framgår, att ni har rätt. Jag sänder er härmed de hundra kronorna och ber mycket om ursäkt.

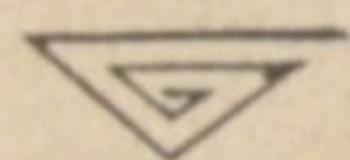
Högaktningsfullt
er förbundne

Kristian Hage.»

Fjorton dagar därefter sken månen åter in i Kristian Hages sängkammare.

Vår stackars agent vaknade och tog med en glad, fri känsla emot den strålande gästen. Femtio kronor hade han redan afbetalt, och de andra femtio kunde, som fru Knapp med ett vänligt småleende hade förklarat, mycket väl vänta fjorton dagar ännu, och Kristian Hage visste också, att han då skulle kunna betala henne dem. På sista tiden lyckades allt för honom öfver förväntan.

Framtidskriget.

Krig skola hädanefter — skriver ryska statsrådet Johann v. Bloch — kännetecknas genom ett hänsynslöst förstörande af motståndarens hjälpkällor, bombardering och brandskattning af äfven obefästade städer, förstöring af järnvägar, broar, hamnanläggningar m. m., samt en oerhörd blodsutgjutelse i följd af vapnens fulländning. Möjligheten att kunna skjuta flera kulor utan att ladda om har genomgående förändrat kriget. Till den snabba eldgifningen har kommit ett ofantligt ökad skotthåll, större träffsäkerhet och ökad kraft. En kula dödar flere män. Nyligen hände vid ett tillfälle, att soldater gifvo eld på några strejkande grufarbetare. Endast 10 skott skötos, men med dessa dödades genast 7 människor och sårades 25, af hvilka 6 efteråt dogo. Dessutom antager man, att några personer, som sårats lätt, dolt sina skador. Man tror således på goda skäl, att hvarje skott träffat fyra personer. Ett modernt gevär har ett skotthåll af 3,000—4,000 meter. De komma ej att användas på ett sådant afstånd, enär artilleriet då är ett mycket mera verksamt vapen. De nya gevären äro emellertid förödande i sina verkningar. I bland kommer det första tecknet på fiendens analkande att vara att soldater falla ned till höger och vänster utan någon särskild orsak. Skotten komma från en linje af skyttar, som ligga dolda på en engelsk mils afstånd. Krigets fasor komma ytterligare att ökas af det rökfra krutet. Under forna bataljer insveptes slagfältet i ett visst mörker af rökmassor, och mycket af det förskräckliga doldes. Nu kommer det att ligga öppet för allas blickar. De nya franska kanonerna beräknas hafva 116 gånger så kraftig verkan som de hvilka användes 1870. Om en kår på 10,000 man framryckte till anfall och hade att öfvergå ett fält med en bredd af en och en half mil under eld från ett enda batteri, skulle den vara utsatt för 1,450 skott med kanske 275,000 kulor och granatskärfvor, innan den öfvergått eldzonen. De fullkomliga mordverktygen torde till en början göra slaktningen och

manspillan oerhörd, men den slutliga verkan blir den, att man omöjligen kan få några trupper i elden. I stället för en räcka afgörande drabbningar blir det ett långt utdräget krig, där det gäller hvem som kan hålla ut längst.

Skyttegrafvar och befästningar komma att spela en stor roll. Spaden blir för soldaten lika nödvändig som geväret. Om soldaten något värderar sitt lif, måste han gräfvä ett hål i marken och kasta upp en jordvall till sitt skydd. »En hjälte, som efterhärmar mullvadens taktik!» Efter slaget vid Wörth fann man hela vallar af lik, som uppstaplats för att tjäna skyttarne till bröstvärn.

Sjukdomar komma att kräva tusentals offer. Det är en säker död att gifva sig in i eldzonen för att taga vara på de sårade. »Om man skulle uppfylla alla anspråk, som hjälpen i ett krig uppställer, måste sjukvårdspersonalen vara lika talrik som den aktiva armén», skriver den världsberömda tyske läkaren Th. Billroth.

Krigets slutliga afgörande kommer, enligt Bloch, att bero på brödfrågan. Nutidens folkhärar komma vid krigsutbrott att draga till sig en häpnadsväckande stor del af landets manliga befolkning mellan 20 och 50 år. Sakkunnige äro ense om att en soldats underhåll i fält kostar minst 7 kr. om dagen, hvilken summa torde fördubblas i anseende till den med säkerhet inträdande prisstegringen på livsmedel. Den ekonomiska förvirringen kommer att ökas därigenom, att dessa väldiga arbetaremassor måste lämna sina yrken för att göra tjänst som soldater.

Bloch anmärker att resultatet af ett krig i Europa hädanefter måste bli fullständig statsbankrutt för såväl segraren som den besegrade. Som ett litet belysande exempel på krigskostnaden anför han följande beräkning af en fransk militärtidning. Ett enda skott ur en 100-tonskanon kostar en rund summa af 4,160 francs, hvilket motsvarar årsräntan på ett kapital af 104,000 francs efter 4 procents ränta, hvarvid endast beräknats projektil och krut. Man måste emellertid besinna att en sådan kanon endast kan afskjuta 93 skott. Därefter är den oduglig och måste kastas till gammalt järn. Som kanonen kostar 412,000 francs, så minskas hans värde för hvarje skott

SKRUPLER. — Domaren: »Under rusets inflytande har ni begifvit er till kändanden och misshandlat honom.»

Den anklagade: »Herr domare! Jag rår inte för att jag är väluppfostrad. Jag kan inte stiga in utan att klappa på.»

med 4,340 francs, följaktligen kostar hvarje skott 8,500 francs. För hvarje särskildt skott slungas sålunda räntan på ett kapital af 212,500 francs i luften. Tusen dylika skott fräta räntorna af 312 och en half millioner francs. »Det enda», tillägger B., »som är billigt i hela denna apparat, är människolif!» På ett annat ställe, där ett krig förutsattes mellan Frankrike och Ryssland å ena sidan och Italien, Tyskland och Österrike å den andra, kommer han till den slutsatsen, att det, lågt räknadt, dagligen skulle kosta 84 millioner mark.

Ett modernt samhälles livsvillkor, hvilka äro djupt beroende af inre och yttre reglerande krafter, måste bli så grundligt rubbade genom ett krig, att ingen europeisk stat numera kan inlåta sig på vågspelet utan risk af fullständig upplösning, heter det i K. P. Arnodsons nyligen utkomna arbete »Värdsfreden», som vore förtjänt af att läsas och begrundas bland alla befolkningslager.

För hus och hem.

Till denna afdelning mottagas gärna bidrag från »Blixten» läsekrets.

GOD APTIT BÄSTA MAGLÄKARE. Årets sommarkurser i Upsala öppnades af professor Hammarsten med en föreläsning öfver ämnet: magsaften och dess afsöndring. Han redogjorde i breda drag för de studier och undersökningar, som verkstälts öfver detta ämne. Det egentliga sammanhanget hade man börjat spåra genom experiment på människor som genom skottsår fått oläglig magfistel. Det har konstaterats att magsaft kan afsöndras utan att något inkommit i magen. En hypotes var att denna afsöndring orsakades genom reflekteringar från munnens och svalgets slemhinnor. Emellertid har fastslagits att ett psykiskt moment är det egentligen drivande. Hos en hund, som tycker mer om kött än om bröd, afsöndras mer magsaft när han äter kött, och tvärtom.

Hvilken betydelse har då det psykiska momentet. Svaret få vi om vi utesluta detsamma, och vi finna då att det psykiska momentet är så godt som det enda afgörande. Det är sant att afsöndringen beror på reflexrörelse, men icke på direkt retning af slemhinnorna. Det är begäret och glädjen att äta, lika med aptiten, som är det verkande. Om icke aptitsaft afsöndras, ligger födan en längre tid osmält. Köttextrakt afsöndrar dock alltid magsaft, liksom vatten, alkohol och ett par andra ämnen.

Buljongen, som ej har vidare näringsvärde, har sin betydelse vid bristande matlust däri att den afsöndrar aptitsaft. Samma är förhållandet med vingele.

FÖRVARING AF SYLT. Ett enkelt sätt att förvara allt slags sylt lär vara att i stället för vaxpapper etc., lägga ett hvarf lingonsylt öfverst i burken.

GODA PEPPARKAKOR. Mellanbrun sirap och finskurna pomeransskal kokas och slås upp i ett fat. I detta röres nu så mycket mjöl som möjligt, hvarefter smeten får stå öfver natten. Följande morgon blandas den med i brännvin upplöst pottaska, skiradt smör och äggulor, hvarefter degen arbetas med så litet mjöl som möjligt.

Allvarsord.

Ett lands värnkraft liksom dess kulturella förmåga beror ytterst på nationalkaraktären, på hela folkets moral.

Det gagnar till ingenting att man tillsluter ögonen för sanningen. Man ser dess ljusreflexer genom de tillslutna ögonlocken.

Den kärlek, som tänker efter om den ger mer än den den tar emot, är redan på väg att slockna.

Människans hela vishet består i att gripa hvarje ögonblick med full kraft och använda det så, som vore det det enda, det sista . . .

Värdet af ett fågelbo.

Ett fågelbo har t. ex. 5 ungar; hvar och en af dessa förstör i genomsnitt 50 bladmaskar och andra larver dagligen. Ungarnes matande varar 4 å 5 veckor, låt oss antaga 30 dygn; det utgör för redet 50 gånger 5 gånger 30 lika med 7,500 maskar eller larver.

Hvarje mask äter af blommor och blad dagligen lika mycket som sin egen vikt.

Förutsatt att de äta under loppet af 30 dagar blott en fruktträdsblomma om dagen hvar, som annars skulle hafva gifvit frukt så blir det för 7,500 maskar eller larver tillsammans 225,000 äpplen, päron eller plommon, som räddas från förstörelse. — Beskydda småfågeln! Värna om deras bon och ägg!

Det eviga lifvet.

(Ur Politiken.)

Johanna är bara elfva år. Likväl intager hon en framskjuten plats bland de arbetande kvinnorna.

Tidigt på morgonen går hon med tidningar. När det är ombesörjdt utför hon husliga sysslor på ett ställe. Till sist har hon en tredje plats, där hon går ärenden.

Hon bestrider dessa tre ansvarsfulla ämbeten till vidkommandes belåtenhet, ty Johanna är en samvetsgrann person, som länge har vetat att människan blifvit satt i världen för att arbeta.

Hemma får hon ofta pisk, därför att hon utträttat så litet men äter så mycket och sliter så förskräckligt med kläder. Det är mor som slår henne, när far har lagt veckopenningen på krogen, ty då är hon naturligtvis förargad. Om fadren däremot ordentligt aflämnat sina pengar till hustrun, då är det han, som slår, ty då är han naturligtvis uttråkad på ungarna, som kosta så mycket.

Klockan 1 inträffar Johanna punktligt i friskolan.

Hon kan alltid sina stycken. Så snart hon blifvit förhörd, lägger hon helt stilla hufvudet på armarna på bänken och somnar. Det händer då, att någon af kamraternas rapporterar:

— Fröken . . . Johanna sover!

— Ja . . . Låt henne sova, svarar lärarinnan.

Alla känna det lilla biets lif och unna det den smula ro det kan få. Om det också är kristendoms-läraryrket, som är så sträng, låter hon Johanna sova.

Då händer det en dag och just under kristendomslektionen att Johanna lyfter hufvudet och ser med stora, klara ögon in i lärarinnans trötta blick.

— Fröken, säger hon, det måste vara skönt att dö.

Läraryrket ser öfverraskad, rörd, osäker ut inför detta utbrott. Hon forskar i det lilla ansiktet, men ser icke annat än glans och glädje.

— Ja, säger hon då; du tänker på det eviga lifvet, Johanna lilla?

— Ja . . . och att kunna få hvila sig alltid och icke få stryk . . .

CARL EWALD.

Tidsfördrif.

Rebus:

a.) 365 dagar C D.

b.) Hårnål & Honung.

Gåta.

Mitt första finns i spel, men ej i kort.
Mitt andra finns i dörr, men ej i port.
Mitt tredje finns i kaka, men ej i bröd.
Mitt hela är en växt.

Charad.

Mitt första hvarje men'ska varit har,
Förutom Adam och hans kära maka,
Mitt andra är ett tidsfördrif, som var
Oss alla kärt, om vi se långt tillbaka.
Mitt tredje, ja, det är en sak, det finns af
många slag,
Och att du nu kan gissa rätt, därpå ej tviflar
jag.
Mitt hela görs i tusental och importeras mest,
Ehuru allmänt erkändt är, att svensk fabrik
är bäst.

Lösning i nästa n:r.

Ett Godt Nytt År

önskas alla BLIXTENS prenumeranter!